

**PETER
CHEYNEY**

ȚINTĂ MOBILĂ

Editor: Lucian Borleanu

Coperta: Grupul DUCOVY

Tehnoredactor : Ela Trandafir

Copyright © by Peter Cheyney

Titlul original: *LIFE COULD BE DANGEROUS*

Translation copyright © 1998 Editura **Lucman**

EDITURA LUCMAN - București
Bd. Al. I. Cuza, nr. 91, sectorul 1
Telefon/fax: 01-617 12 55

ISBN: 973-98707-6-7

PETER CHEYNEY

ȚINTĂ MOBILĂ

Traducere de Mihai C. Niculescu

Editura ***Lucman***
1998

Serviciul central al Poliției din Oklahoma comunică brigăzilor mobile, Întregii poliții rutiere...

Căutați-l pe numitul Lemmy Caution care a evadat azi din Închisoarea din Oklahoma City, după ce l-a omorât pe șeriful interimar și un gardian.

Ultima dată a fost zărit în apropiere de frontiera statului, lângă Talequah. Probabil că se duce la Joplin. Fiți prudenți. Acest individ e periculos.

Conduce un automobil Ford V-8, verde închis, cu geamul portierei drepte din față spart. Mașina are plăci de înmatriculare de Missouri, dar probabil că vor fi schimbate. Caution e înarmat. E un ucigaș.

Caution executa o condamnare de douăzeci de ani de închisoare pentru asasinarea, anul trecut, a unui polițist din statul Oklahoma.

Serviciul central al poliției din Oklahoma alertează brigăzile mobile, toată poliția rutieră... Căutați-l pe acest om. Anunțați proprietarii de garaje între Tulsa și Talequah că va avea probabil nevoie de benzină. Vânați-l, băieți, vânați-l !

Nimic n-ar fi putut să-mi deranjeze priveliștea colțului pe care Haymarket îl forma cu Piccadilly, nici măcar Miranda Van Zelden.

Era într-o noaptea din alea..., înțelegeți ce vreau să spun. Când totul merge la fix, ești în mare formă, gata să prinzi din zbor toate combinațiile și-i ai pe toți în buzunar.

Păi, uitați-vă la mine! Mă cheamă Lemmy Caution. Țsta e numele meu adevărat, dar am atâtea stări civile că uneori nu mai știu dacă mă cheamă Papulea sau azi e marți! La Chicago — „sătucul” pe care ăia mai ciopliți îl numesc „Chi”, ca să ne arate c-au citit niște romane polițiste scrise de vreun amărât oarecare, unul dintre ăia care spun că erau gata să fie lichidați de pistolarii lui Al Capone, dar că reușita nu fusese completă — la Chicago zic, fusesem poreclit „Glonțarul”, pentru că se spunea că nu puteam fi arestat dacă nu-mi plantau cel puțin două gloanțe în fizic, iar în celălalt „sătuc”, acolo unde pe polițiști îi pălește damblaua dacă se gândesc la mine, sunt cunoscut sub numele de Toledo.

Vă spun eu că sunt cineva! Dar dacă nu mă credeți, duceți-vă să vă interesați în localurile alea

unde indivizii se ocupă de caziere judiciare și de amprente digitale. Pe urmă n-o să mai scap de voi!

Ceea ce în total e foarte bine, numai că asta nu mă duce nicăieri, nu face să înainteze nici c-un pas rezolvarea problemei Miranda Van Zelden, o puștoaică care e „dă nu să poate” și care, v-o spun pe bune, mi-a dat deja mult de furcă.

Totuși, Haymarket mi se pare cât se poate de mișto. Înțelegeți, până acum n-am mai pus niciodată piciorul la Londra, și mi-e greu să nu-mi ofer o medalie gândindu-mă la felul în care am ajuns aici. Acolo, la New York, cineva mi-a spus că „poterașii” englezi sunt atât de șmecheri, încât își petrec timpul arestându-se unii pe alții, așa, ca să-și facă mână. Am fost prevenit că aveam tot atâtea șanse să trec de controlul pașapoartelor cât o blondă să rămână neprihănită în casa de raport a „mamelei” Licowat, de pe strada grecilor, colț cu Strada Doi... Ei bine, se-nșelau!

Am reușit. Am șters-o ușurel la Marsilia, iar acolo, o pramatie bătrână, care se mândrea nevoie mare cu trasul în piept al celor de la vamă, mi-a pasat un pașaport american, pentru patru sute de dolari, dar unul a-ntâia, pe numele unui tip adevărat, cu o fotografie în care aș fi putut să fiu chiar eu după ce încasasem o cafteală bună la moacă...

Mă plimb în Haymarket, e unșpe, am luat o cină grozavă, și port un smoching și o pălărie neagră. Dacă vreți să știți mai multe, atunci o să spun că am nouăzeci și cinci de chile și că am o moacă de

bag leșinu' în gagici. Și în plus, am ceva în scăfârlia

asta a mea, iar când am să vă spun că o puștoaică din Toledo a fost gata să-și ardă mațele bând șoricioaică doar pentru că-i dădusem pași, atunci o să vă prindeți cum stă treaba cu mandea.

Vă spuneam că era o noapte mișto de tot. Hoinăream prin Haymarket reflectând în liniște, fiindcă nu trebuie să se creadă că sunt un tip care își ia o sumedenie de riscuri neindicate. Povestea asta cu Miranda Van Zelden nu e deloc de la „Noapte bună copii”, emisiune pentru cei mici, pe onoarea mea! Știam prea bine că vreo doi tipi ar fi fost gata să-mi ciuruiască pielea la primul colț de stradă dacă ar fi știut ce se punea la cale.

Poate că ați mai auzit de operațiunea „răpirea”.

Răpești un tip sau o femeiușcă, sau un puști — da’ trebuie să fie persoane bine, natural — și îi ții pur și simplu într-o ascunzătoare până când familia se hotărăște să iasă cu pițulele. Cunosc o mulțime de tipi bine care își câștigă pâinea în felul ăsta. E un „bisnis” care are clasă și e profitabil, cu condiția să n-ai de-a face cu „federalii”.

Ceea ce ne aduce exact în punctul în care rămăsesem. Am dreptate? „Federalii”..., adică agenții speciali ai Ministerului de Justiție, tipii ăia care

n-au în tărtăcuță decât onoarea și datoria.

Ei bine, am avut, cum s-ar zice, impresia, că agenții ăștia se aflau pe vasul cu care am venit de la Marsilia..., dar, la urma urmelor, e timp berechet să mă ocup de chestia asta.

Și-acum v-o prezint pe Miranda Van Zelden,

frumusețea întruchipată în femeie. Aplauze, doamnelor și domnilor! Acum când am făcut cunoștință, o să vă spun ce e cu Miranda. Copilița asta e moștenitoarea a șapțișpe milioane de parai! V-am luat piuitu', nu? În plus, e regina zăpăcitelor și cea mai mișto femeiușcă la care poate visa un om de afaceri surmenat, într-o seară când e... reținut la birou.

Prima dată când am găvărit cu Miranda, a fost la hanul *Caprifoiului și lasomiei*, pe șoseaua care duce la Toledo, la oarece distanță de oraș. Era chiar în seara în care Frenchy Squills luase hotărârea să aibă o explicație cu banda lui Lacassar, care e patronul localului. Zău că în seara aia Caprifoiul și lasomia nu se potriveau deloc. Mai bine i-ar fi zis „Răspântia gloanțelor” sau „O seară la mierleală”, având în vedere cantitatea de plumbi care zburătăcea în libertate prin peisaj.

Era aproape unu dimineața, iar eu mă aflam acolo, cu spatele sprijinit de una dintre coloanele sculptate ale ringului de dans, așteptând să se declanșeze puțină animație. În același timp am reperat-o pe Miranda, care dansa cu unul dintre cimpanzeii din echipa lui Lacassar — în momentul ăla era foarte interesată de gangsteri —, și mi-am zis că Miranda merită să te chiorăști la ea: suplă ca o panteră și cu un șasiu de-ți vine să-ți bagi picioarele

în nunta de diamant! Și „aeriană” ca o zână! Dacă vreți să știți părerea mea, mie mi se pare complet idiot ca o copiliță mișto ca ea să frecventeze aceste gen de local, doar în căutarea unor senzații

tari,

frecându-se de o grămadă de tălâmbi care nu sunt buni nici măcar să-i spele mașina.

Înainte de a merge mai departe, poate c-ar trebui să vă explic care era exact treaba la Toledo cu gagiii ăștia. În ceea ce privește prezența mea, nu trebuie să fiți prea curioși! Am obiceiul să mă plimb pur și simplu căutând încăierarea de fiecare dată când am impresia că e profitabilă, și poposisem acolo, venind din Oklahoma, unde treaba devenise cam albastră pentru mine, și pe urmă auzisem și de Miranda.

Nu se știa prea bine cine pe cine vânează. Domnul Roosevelt, președintele Statelor Unite, și un anume Edgar Hoover de la Ministerul Justiției, declaraseră că le vor veni de hac bandiților. Atunci, poliția zisese: „Bun, și noi la fel!” Dar, între timp, nimeni nu știa cu certitudine dacă poliția îi urmărea pe gangsteri sau invers. Renunțarea la legea prohibiției nu schimbase nimic. Traficul, găinăriile și combinațiile de tot felul luaseră un avânt și mai mare.

Frenchy Squills își vârase în cap că el făcea legea la Toledo. Era un mare mahăr în branșă, traficant de alcool, pirat, escroc, raketer și tot tacâmul, până la venirea lui Tony Lacassar. Tony se cărăbănise de la Chicago în urma unei dispute dintr-un garaj, unde trei polițai foarte „speciali” și un comis-voiajor negru fuseseră împănați cu atâtea gloanțe de-ți era mai mare dragul!

Lui Tony i se șoptise cum că o schimbare de aer i-ar face bine, așa că venise la Toledo cu cea mai frumoasă clică de derbedei din lumea interlopă. Am

văzut mulți duri la viața mea, dar vă jur că banda lui Lacassar era vitriol curat!

Tony a trecut la atac, și când trece la atac ca să pună mâna pe un local, Tony nu plesnește cu palma. Frenchy a încercat să se pună în calea lui. Dar, după ce Unul din zbirii lui a fost găsit ținut de un copac cu cuie de potcoave, având în gură un bilet în care Tony îi transmitea complimente lui Frenchy, acesta părea scos definitiv din cursă.

S-a pus la cale o întâlnire și s-a hotărât un armistițiu.

Lucrurile păreau să se calmeze o vreme, și totuși, deși Frenchy nu mai avea decât un singur local — hanul *Caprifoiului și lasomiei*, un cabaret de noapte unde orice se poate întâmpla și se întâmplă —, Tony nu era mulțumit. Îl vroia și p-ăsta. Și se părea că avea de gând să pună mâna pe local chiar în seara de care vă vorbeam.

Într-un sens, treaba mă interesa. Mi-am zis că, după ce borfașii se vor împușca bine între ei, e posibil să rămână ceva de cules și pentru mine în toată povestea asta, iar eu sunt un tip răbdător. Merit aplauze uriașe pentru răbdarea cu care aștept o sumedenie de chestii — lovele, gagici, judecători de instrucție și tot calabălâcul —, și apoi mai era ceva care mă interesa. Știam al naibii de bine că nu Lacassar era șeful. Totdeauna bănuisem

că altcineva trăgea sforile și că Lacassar nu era decât tipul cu gura mare în spatele căruia se ascundea adevăratul patron. Și aveam, cum s-ar zice, în capul meu ideea că individul cu pricina era un anume

Siegella, care, ăsta, e cineva, adică un tip incomod până la Dumnezeu! N-aveți idee ce-a fost în stare să facă Siegella ăsta!

Vă spuneam că era cam unu dimineața, iar eu stăteam sprijinit de un stâlp și mă uitam la Miranda, care se holba la Yonnie Malas — regele pistolului-mitralieră din echipa lui Lacassar. Malas nu arată rău, iar de dansat, știe să danseze. Miranda la fel. Amândoi formează o pereche destul de mișto. Totuși, mi se răsuceau mâțele când vedeam o marfa frumoasă ca Miranda bătându-se cu licheaua de Yonnie.

Era al naibii de cald..., era în una din nopțile alea când la fiecare respirație te întrebi dacă o să mai găsești aer și pentru următoarea. Gulerul meu fals începuse să se strâmbe. Sala de dans era mare, dar sufocantă. Sălile de dans sunt totdeauna sufocante. Tot localul era plin de lichele, de escroci, stâlpi de localuri de noapte, demimondeni și alți pierde-vară prezenți totdeauna în astfel de bombe. Eram sigur că, din toată grămada, treizeci la sută aveau pușcociul la ei, ascuns undeva, și știa foarte bine să-l folosească.

După un timp, mă apropii de barul din fundul sălii și comandă un whisky cu sifon.

— E simpatic la voi, îi zic barmanului.

— Zău? Chiar ți-a trecut ție asta prin minte?... Și ce dacă? răspunde el.

— Oh, domol-domol, nu e cazul să mârâi la mine. Am zis și eu așa, ca să treacă timpul.

— Păi, atunci, nu te jena. Nu face rău la nimeni și

nu costă nimic, dar paharul de whisky face un dolar.

Îi spun că, după părerea mea, un dolar e cam scumpuț pentru un pahar de whisky, la care el îmi răspunde că sunt unii pentru care un dolar înseamnă o grămadă de bani. Deocamdată, am ajuns la concluzia că tipul ăsta, ca sursă de informații, mi-ar fi la fel de prețios ca lipsa de sculătoare în noaptea nunții. Așa că traversez din nou pista, ies pe verandă și dau ocol casei.

Garajul din spatele localului e un hangar lung, paralel cu un drum transversal care se unește cu șoseaua chiar în fața hanului. La capătul hangarului, sprijinit de un stâlp indicator, zăresc un tip care supraveghează drumul. E în smoching și poartă o pălărie albă. Fumează o țigară și se gândește intens la absolut nimic.

Am mai văzut gagii cu aerul ăsta; în general sunt oamenii care au primit sarcina să stea de șase în așteptarea unei lovituri.

Mă vede, mă examinează și bagă mâna în buzunarul drept al hainei, dar când ai trăit atât de mult ca mine în America, năzbâția asta e o chestie care nu poate să treacă neobservată.

Arunc chiștocul și mă apropiu de el.

— Merge treaba, amice? îi zic. N-ai cumva un foc?

Scot din buzunar două țigări și-i dau și lui una. Se uită la mine și văd după ochii lui că tipul e un drogat.

Stă proțăpit în fața mea, zâmbind cu toată sufrageria lui demontabilă. Scoate o brichetă și-mi

dă să aprind. Pe urmă se uită în altă parte și își continuă supravegherea.

— Nu-ți place înăuntru? zice el.

Îmi șterg ceafa de sudoare.

— E nasol. E al dracului de cald acolo. Chiar și afară scoți limba de căldură. Mă întreb ce naiba caut într-un loc ca ăsta. Când mă gândesc câte lucruri interesante ar fi putut să facă un tip în loc să-și târâie umblătorii într-o cârciumă ca asta ca să bea tot felul de porcării și să crape de căldură...!

Se uită la mine.

— Dacă nu-ți place, zice el, de ce n-o tai?

— Asta aș vrea și eu, dar unde, să mă duc? răspund eu. Văd că nici ție nu-ți prea place. Ce-ar fi să mergem să bem ceva?

Bagă iar mâna în buzunar.

— Ascultă, micuțule, dacă mi-e sete, sunt destul de mare ca să-mi plătesc ceva de băut. Ai face bine să te cărăbănești. Am treabă.

Scutur scrumul țigării.

— Oh, pardon, amice! zic eu. Nu știam. Aștepți pe cineva?

Se uită la mine cu o privire de viperă.

— Ascultă, puștiulache, îmi zice. N-ai auzit când ți-am spus să te cărăbănești? Ești prea curios pentru vârsta ta, s-ar putea să ai necazuri.

Aruncă chiștocul.

— Bine, bine. N-ai de ce să te superi. Ia-o ca și când n-aș fi zis nimic. Noapte bună.

Inspectez calm împrejurimile. Nici țipenie de om. Fac o mișcare, ca și cum aș fi vrut să mă întorc cu

spatele și să plec, dar mă răsucesc pe loc și-i trag una între felinare. Se prăbușește ca o florică. Îl apuc de gulerul hainei și îl târăsc până în fundul garajului, într-un colț întunecat, și îl sprijin cu spatele de o mașină. Pe urmă îi fac buzunarele.

Tipul are un revolver Smith & Wesson într-un toc de piele la subsuoara stângă și un Colt 38 în buzunarul drept al hainei. La centură și-a pus un cuțit suedez de marinar cu o lamă de douăzeci de centimetri, iar în buzunarul stâng al pantalonilor plimbă o mică bombă în formă de ou.

Îl ridic sprijinit de perete și îl țin de nări, o chestie foarte bună care îl face să-și vină în simțiri; după câteva secunde își scutură capul. Apoi deschide ochii.

— Bine, glumețule! mormăie el. Ai să vezi tu pe dracu'. După ce-o să mă explic cu tine, n-o să mai faci două parale. Stai numai să pună laba pe tine Lacassar.

— Hai că mă-nduiozezi! zic eu trăgându-i o scatoalcă la gingie. Ascultă colea când îți vorbesc. Nu vreau nici să te șifonez și nici să te-ntristez, ci doar să știu pe cine aștepți, și te previn că orice

figură e inutilă, pentru că te-am ușurat de tot arsenalul. Și acum, frumosule, suntem de acord, sau îți fac un masaj facial cu cheia franceză?

— Stai, stai, zice el. Leșisem pur și simplu să iau aer. Nu e interzis să iei aer, nu?

— Vrăjeală, răspund eu. Te-am văzut venind, amice. Ești din banda lui Lacassar, nu-i așa? Crezi că sunt chiar atât de tăntălău ca să nu-mi dau

seama că jumătate din personalul crâșmei e format

din oamenii lui? Sunt acolo chelneri care n-au servit la masă în viața lor și care așteaptă să se declanșeze ceva. Șeful chelnerilor pare diform cu umflătura pe care o formează tocul armei sub brațul drept, iar dacă barmanul nu e echipat cu un Smith & Wesson în fiecare buzunar, atunci eu sunt o prințesă hindusă care se tratează împotriva frigurilor. De fapt, e, cum s-ar zice, un miros ciudat în aer în seara asta, aici în jurul localului, ba chiar aş zice că pute rău de tot a cafteală. Așa că, tot ce ți-a rămas de făcut, e să spui ce știi, și repede, altfel faci cunoștință cu cheia franceză.

— Oh, la dracu'! zise el. În fond, nu văd de ce-aș face mofturi. E adevărat că în seara asta ar putea să fie puțină agitație.

— Mersi, zic eu. Acum m-ai lămurit!

Schițează un zâmbet.

— Pentru puțin, amice. Acum sper c-o să-mi dai înapoi ustensilele?

Îi spun să nu vorbească prostii, și încep să-i trag iar la moacă. Cade ca un buștean, și îl leg cu un fir

electric pe care îl găsesc într-un colț. Pe urmă îi vâd o batistă în gură și îl urc într-o mașină care se află acolo și e șchioapă de-o roată. După părerea mea, nimeni nu va folosi mașina asta o bună bucată de vreme.

După care fac câțiva pași pe drum și îmi aprind o țigară. După un moment mă reîntorc în garaj și trec în revistă atuurile. Și uite-așa dau peste o mașină pe portierele căreia stă scris M. Van Z. O pornesc și

o duc pe drumul transversal la o mică distanță de han. O trag într-un colțișor umbros, îndărătul a trei copaci, apoi cobor, lăsând motorul să meargă.

Mă întorc pe jos. După vreo sută de metri, drumul începe să urce și, de pe culmea lui, am văzut o panglică lungă de drum care taie peisajul printr-o pantă destul de abruptă. În același moment, văd farurile strălucind în depărtare și îmi zic că trebuie să fie mașinile lui Frenchy. Îmi mai zic că vor trage pe șosea, probabil lângă un fel de gard viu care se afla la vreo cincizeci de metri în fața mea.

Nu m-am înșelat, căci un sfert de oră mai târziu, mașinile se opresc exact în acel loc, și văd în prima mașină un tip care nu e altul decât Frenchy în persoană. Cred că e timpul să mă întorc în han, așa că mă fofilez prin spatele localului, străbat veranda și intru în sală. Mă îndrept spre bar, comand încă un whisky cu sifon și mă așez într-un colț.

După o clipă fac semn unei vânzătoare de țigări. Fata se apropie de mine.

— Spune-mi, păpușo, îi zic, vrei să câștigi cinci dolari?

Se uită la mine și zâmbeste. E mișto puștoaica!

— Ce risc? răspunde ea.

Îi dau mangoții.

— O vezi pe tipa aia de colo? Cea care dansează cu gagiul ăla înalt și slab? Te duci la ea și îi spui că e chemată de urgență la telefon. Ai înțeles? Du-te imediat. Spune-i că i s-a făcut legătura în cabina din fund.

— Foarte bine, e ușor, zice ea.

Traversează pista și se apropie de Miranda și Malas care dansează. O vad pe Miranda oprindu-se, spunându-i ceva lui Malas și părăsindu-l ca să se îndrepte spre culoarul cabinelor.

Ei bine, cred ca am calculat bine, căci în momentul în care Miranda iese din încăpere, orchestra se oprește. Se oprește pentru un motiv cât se poate de întemeiat. Se oprește pentru că saxofonistul a încasat un glonț în mațe și se rostogolește pe estradă urlând ca din gură de șarpe. În aceeași clipă, geamurile dinspre verandă se fac țândări și, cât ai clipi, un tip începe să tragă cu

pistolul-mitralieră într-un pâlț de lacassarieni care beau whisky într-un colț. În același timp, trei chelneri din banda lui Lacassar, își scot artileria și încep să tragă în ferestre. În mai puțin de cinci

minute, pista de dans seamănă cu taraba unui măcelar.

Un tip gras — care ar fi trebuit să fie acum la el acasă alături de nevastă și copii — care nu s-a grăbit să părăsească pista de dans, se târăște pe parchet trăgând după el piciorul rupt de o rafală de pistol-mitralieră. Dar o mai încasează odată, de data asta în țeastă și se hotărăște să rămână mort.

Vânzătoarea de țigări care mai ține încă între degetele crispate bancnota mea de cinci dolari, încasează și ea un glonț exact în momentul în care ajunge în fundul sălii. Se prăbușește ținându-se cu mâna, cea în care are bancnota, de burtă. Biata copilă!

Eu stau pur și simplu încremenit cu spatele lipit de perete. La dreapta sunt protejat de o coloană de lemn, și îmi zic că am șanse să scap ca oricare altul.

O văd cu coada ochiului pe Miranda, care și-a dat seama că treaba cu telefonul a fost vrăjeală și a auzit vacarmul bătăliei. Stă la intrarea culoarului cabinelor și întinde capul ca să vadă confruntarea.

Vă jur că fata asta e uimitoare cu obrajii ei roz și ochii scăpărând de însuflețire. O buclă blondă îi cade mereu pe ochiul stâng și o ridică tot timpul ca să vadă mai bine. Ai fi zis că puștoaica asta asistă la un concurs de tir sau la un meci de base-ball.

Apoi lucrurile par să se calmeze puțin. Unii din suporterii lui Lacassar, care rămăseseră afară, i-au atacat pe băieții lui Frenchy pe la spate, iar

Încăierarea se deplasează treptat pe drumul transversal, în direcția în care Frenchy și-a parcat mașina. Am impresia că e pe cale să piardă cafteala și, după părerea mea, ar trebui să atace furibund dacă vrea să-și ia revanșa, mai ales că Lacassar s-a pregătit că să-l primească.

Cred c-a venit momentul să acționez, așa că mă strecor ușurel spre culoar ca să ajung la Miranda. Ajung și îi zic calm:

— Ce mai aștepți, domnișoară Van Zelden, ca s-o iei la sănătoasa? Țsta nu e un loc potrivit pentru o fată ca tine. După ce tipii de-afară vor sfârși cu explicațiile între ei, nimic n-o să-i jeneze ca să te împuște.

— Ce vrei să fac? zice ea. Mașina mea e în garaj. Nu vād cum aş putea ajunge la ea. Toți sunt acolo și trag în draci.

—Nici vorbă, domnișoară Van Zelden. Mașina e pe drumul transversal lângă hangar, de cealaltă parte a hanului. O vei găsi parcată în spatele a trei copaci aflați la doi pași de șosea. Eu am ascuns-o acolo. Și acum, urmează-mi sfatul și pleacă.

— Am înțeles, zice ea veselă. Foarte amabil din partea ta. Nu te cunosc, dar îmi ești foarte simpatic.

— Nici o grijă, vei avea ocazia să mă revezi. Adio, micuț.

Se întoarce și pleacă pe culoar. O urmez și, după trei-patru minute, postat în umbră lângă intrarea în local, vād lumina roșie a farurilor din spate cum dispare în noapte.

Reuşisem. Nu mai era amestecată în acest joc. Dar, să ne înţelegem bine. Să nu cumva să vă imaginaţi că sunt cavalerul fără teamă şi prihană care-şi petrece timpul să salveze fetiţele abandonate, că nu e deloc adevărat. Nici vorbă de asta! Să spunem pur şi simplu că nu-mi convenea ca micuţa Van Zelden să fie amestecată într-o poveste ca asta. Cloceam ceva în stilul meu pentru puştoaica asta.

Stau şi mă uit cum farurile din spate dispar încet în noapte. Deodată simt pe cineva în preajmă. Întorc capul şi-l zăresc pe Siegella uitându-se şi el după maşina Mirandei.

În cazul în care nu ştiţi, Siegella e un tip înalt, aproape la fel de solid ca mine, cu nasul subţire şi coroiat. Are nişte ochi mici şi sfredelitori, iar prin ochii lui se uită la tine toată porcăria de pe lumea asta. Îmi zâmbeşte. Pe urmă se mai uită o dată după maşină, şi iar se întoarce spre mine. După care
zice

calm:

— Frumoasă peştoaică, nu?

Fac pe miratul:

— Nu ştiu ce vrei să spui, amice, zic eu, dar, între noi fie vorba, nu prea-mi arde de pescuit.

Faptul că Siegella se află în preajma hanului într-un astfel de moment îmi dovedeşte că aveam dreptate când ziceam că el îl conduce din umbră pe Lacassar, iar acum mă aştept din clipă în clipă să primesc de undeva o boabă care să mă facă îngeraş.

Dar nu se întâmplă nimic.

Siegella scoate din buzunar o tabacheră și mi-o întinde. Iau o țigară, și el face la fel. Apoi scoate bricheta și-mi dă să aprind.

La flacăra brichetei văd că rânjește. Închide bricheta și o pune în buzunar.

— Ei bine, pe curând, zice el dând din cap.

Străbate culoarul care duce la sala de dans unde acum totul e calm.

Mă car și eu. Mă duc să-mi iau pălăria de la vestiar. Pe urmă ies pe o ușă ascunsă și ajung pe drumul transversal, ținându-mă cât mai mult posibil în umbră până în locul unde mi-am lăsat mașina. Mă urc la volan și bag tare, căci, după cum am avut deja onoarea să vă spun, nu sunt tipul care să riște inutil.

În timp ce mașina mea înghite kilometru după kilometru, mă gândesc la chestia pe care a spus-o Siegella... „Frumoasă peștoaică, nu?” Mă întreb dacă nu cumva Siegella vrea să-mi sufle combinația...

Al naibii de repede merge gândul!

Toate astea mi-au trecut prin cap în timp ce făceam câțiva pași în Haymarket, la Londra. În momentul ăsta mă aflu în dreptul Teatrului Regal. Spectacolul tocmai s-a terminat și oamenii încep să iasă. Stau un moment pe loc nemișcat, căci zăresc, urcând într-o mașină trasă la trotuarul din față, o gagică șucară-n draci, iar când zic că o gagică e șucară-n draci, puteți să mă credeți, pentru că e chiar așa. Și are o mașinuță la fel de mișto.

Și cum mă uit eu la ea urcându-se în mașină, îmi trece prin cap ideea că mi-a aruncat o otheadă și că am o moacă maică-maică!

Oricum, în timp ce rumeg problema întrebându-mă dacă, mă înșel sau chiar am izbit-o pe puștoaică, mașina demarează, traversează drumul și urcă pe trotuar la câțiva metri în fața mea. Prin geamul din spate o văd pe ducă uitându-se la mine zâmbitoare — de data asta nu mai încape nici o îndoială! Și uite că mașina se oprește.

Părerea mea a fost totdeauna că nu trebuie să lași să treacă ocazia și, la urma urmelor, voi ce-ați fi făcut în locul meu? Mă apropii de portieră și-mi scot pălăria. Mă privește prin geam și vă jur că puștoaica e frumușică foc. Are tot ce-i trebuie cu carul, și pe sus și pe jos, și știe cum să poarte o țoală. Am văzut multe tipese la viața mea, dar asta arăta grozav, pe onoarea mea!

— Păi bine, Lemmy, zice ea, așa te porți tu cu prietenii?

Îi răspund râzând:

— S-avem pardon, domniță, dar chiar dac-ai să crezi că sunt regele tăntălăilor, eu tot o să-ți spun că

nu știu de unde să te iau, iar dacă am uitat eu o puștoaică ca tine, cu siguranță că mi-a căzut ceva în cap.

Zâmbește și-mi arată două șiruri de perle mici.

— Haide, Lemmy! Nu-ți amintești de seara aia de la New York, când ai băut atâtea porcării încât a trebuit să te duc acasă?

Chiar nu-ți amintești de faimosul supeu pe care Schoeller l-a dat la Ritz?... Nu mai ții minte că te-am dus acasă cu mașina?

Fluier ușurel.

— Ca să vezi... Tu erai... Ei bine, se poate spune că viața e totuși ciudată...

Îmi amintesc de ea. Fusesem la serată și dădusem pe gât multă băutură proastă... Ea m-a dus acasă, cel puțin așa pretinde.

Și probabil că așa e, c-altfel n-ar fi avut de unde să știe.

— Păi, ce facem? o întreb.

— Urcă, Lemmy. Vreau să-ți vorbesc.

Vă spuneam mai înainte că niciodată nu trebuie să pierzi o ocazie bună, așa că urc. Mașina demarează și cotește pe Pall Mall. E clar că pisicuța mă cunoaște pentru că-mi vorbește de o mulțime de tipuri și de localuri pe care aveam obiceiul să le frecventez. Îmi vorbește și de o amică de-a ei, una pe nume Liliane Schultz, pe care o cunosc. Se pare că a venit cu ea în Anglia, și îmi propune să bem un whisky ca să serbăm revederea. În timp ce stăm

de

vorbă, bag de seamă că ne aflăm la Knightsbridge. După puțin timp, mașina părăsește aleea și intră pe o stradă transversală, apoi pe alta și în sfârșit se oprește în fața unui imobil cât se poate de luxos.

Coborâm și luăm ascensorul. Când ajunge la ușa apartamentului, se întoarce și se uită la mine.

— Să știi, Lemmy, că e minunat că am dat unul peste altul așa, zice ea. E grozav să întâlnești un vechi prieten în târgul ăsta.

Prin cap îmi trec o grămadă de chestii. Îmi spun că nu e bine ce fac, că mă scurtcircuitez pentru o gagică, în timp ce eu venisem acolo să mă ocup de micuța Miranda. Și, în același timp, îmi zic că un bărbat are și el dreptul să trăiască, că puștoaica asta e ditamai pleșca pe capul meu și mă întreb cam ce crede ea cu adevărat despre mine.

În acest mic interval de intimitate cu mandea, tipa descuie ușa și mă pofteste în hol. Aprinde lumina. Fă-te comod, Lemmy, zice ea, și intră...

Dispare pe o ușă din dreapta în vestibul. Aud înăuntru clinchetul cuburilor de gheață în pahare și mărturisesc că zăngănitul ăsta mi-e tare simpatic. Îmi pun pălăria în cuier și o urmez. Ajung în cealaltă parte a ușii și rămân încremenit, pentru că pe canapeaua din față, ținând un pușcoci îndreptat spre mine, îl zăresc pe Siegella.

— Haide, fraiere, zice el, intră!

Treaba asta m-a lăsat cu gura căscată. Vreo zece secunde n-am știut pe ce picior să joc. Dacă ați fi suflat spre mine, aș fi căzut lat... Pentru că mă aflu la Londra, în Anglia, și am în fața mea toată organizația lui Siegella. El stă tolănit pe canapea, e pus la patru ace și seamănă cu manechinele din vitrinele magazinelor de modă. Împrăștiați prin încăpere, ceilalți mă priveau cu un zâmbet neliniștitor. Erau acolo Yonnie Malas, Scutterby, zis „Stângaciul”, zis „Țeparul”, filfizonul englez care evadase de la închisoarea din Auburn, cu ajutorul unui pistol din carton; Schultz Germanul, Willie Camazzi și fratele său Gino, cea mai frumoasă clică de „ucigași la minut” care a existat vreodată.

În spatele lui Siegella îi zăresc pe Toni Rio, Frank Caparazi, Jimmy Riskin Suedezul și alți spintecători pe care nu-i cunosc.

Pot să zic că dacă n-aș fi știut că mă aflu la Londra, aș fi putut să mă cred la Paris Club din Toledo, sau în oricare alt bârlog de gangsteri.

M-am uitat la femeie. Se așezase pe un divan și aștepta ca Malas să-i pregătească un whisky cu sifon. Și mai și rânjea la mine...

— Râzi, păpușo, i-am zis. Frumoasă treabă, nu zic

nu. Ți-ai dat multă osteneală, nu? M-ai tras în piept ca pe ultimul papagal! Foarte bine. Tu ești marea campioană, iar eu regele tăntălăilor, așa că distrează-te acum cât ai ocazia. Azi-măine o să-ți vâr pe gât zâmbetul tău frumos de putorișcă.

Și toți gașperii se prăpădesc de râs văzându-mă tunând și fulgerând împotriva tipesei, și asta voiam și eu, pentru că am nevoie de un minut de răgaz ca să să-mi accelerez puțin creierașii. Lucrurile iau o întorsătură care nu-mi place deloc.

Siegella face un semn cu capul spre Malas și Malas se apropie de mine ca să mă scotocească. Trebuie să știți că n-am nimic împotriva să fiu scotocit de un polițai, dar nu pot lăsa pe Malas să-mi ia din buzunar un revolver care nu-i acolo! Așa încât, în ciudă faptului că Siegella mă amenință în continuare cu arma lui, îi aplic lui Yonnie o figură de jiu-jitsu, o lovitură scurtă la mărul lui Adam și Yonnie cade ca popicu’.

Siegella își arată colții, dar îl iau din scurt fără să-i las timp să deschidă fleanca.

— Auzi, Siegella, îi zic, nu știu care e treaba și nici nu-mi pasă, dar dacă ai impresia c-o să mă las pipăit de bandiții tăi, te înșeli. Dacă mai încerci o figură ca asta, o să fac un scandal atât de mare, încât cineva va fi obligat să cheme pompierii. Dacă vrei să joci cu cărțile pe masă, te ascult, dar te previn că nu mă las atins de hingherii tăi. Te-ai prins?

— M-am prins, Lemmy, zice Siegella.

Se întoarce spre Malas care se ridică în picioare frecându-și ceafa și care e negru de supărare că s-a lăsat pocnit ca un începător. Apoi adaugă:

— Dar nu crezi că totuși exagerezi?

— Ce spui, Franț! îi zic eu. Ia gândește-te mai bine. Nu suntem la Toledo, nici la Chicago, nici măcar la New York. Suntem la Londra, și dacă crezi că-ți poți permite genul ăsta de coridă în sătucul ăsta, înseamnă că nu ești chiar atât de zdravăn pe cât îmi închipuiam.

Siegella se întoarce din nou spre Malas.

— Are calibru' la el?

Malas scutură din cap.

Siegella zâmbește în colțul gurii.

— Bine, Lemmy, îmi zice el. Acum o să te anunț ceva. Vei lucra pentru mine, înțelegi? Și va trebui să mergi pe bune, iar primul lucru pe care trebuie să-l știi e că dacă-i spun lui Yonnie să-ți întoarcă pe dos buzunarele, atunci o să-ți întoarcă pe dos buzunarele! Și ca nu cumva să fii tentat să uiți asta, băieții o să-ți tragă imediat o corecție. Pe urmă, o să ne putem înțelege, după ce vei ieși din comă.

Siegella le face un semn lui Scutterby și lui Schultz și aștia vin amândoi spre mine, când, întind brusc brațul, îl apuc pe Yonnie Malas de gât și-i aplic o cheie japoneză.

Îl țin în fața mea ca pe un scut, astfel încât Siegella, care are o surdină la armă, dacă are chef să tragă, Malas o va încasa primul, chestie pe care

Malas o apreciază la justa ei valoare, având în vedere energia cu care se zbate.

— Ascultă, Siegella, îi zic. Fă-mi plăcerea și cheamă-ți înapoi potăile mai înainte să-i sucesc gâtul ăstuia! Iar dacă mai încearcă cineva să mă sâcâie, jur că fac să-i trosnească gâtul, dacă judeci ca o gloabă de macaronar ce ești!

Siegella se albește la față, dar își dă seama că de data asta eu sunt la cârmă. Lasă mâinile în jos și tineretu' vesel se așează la locul lui. Consider că e momentul să fac ceea ce politicienii numesc un „gest”, așa că fac unul. Îl arunc pe Yonnie Malas cu toate puterile de perete și-l fac să se împrăștie pe podea.

Iar acum am putea spune că situația e încordată. Se poate întâmpla orice — la alegere! Schultz Germanul a și dus mâna la buzunar iar Willie și Ginto Carnazzi se ridică, gata să sară asupra mea. Dar iată că puștoaica prinde glas.

Nu trebuie să uitați că tipesa asta are ceva foarte atrăgător. Nu se poate spune că e gagică tipică a gangsterului. Are clasă, în felul ei, e înaltă, grațioasă și vocea e mai curând gravă, cu intonații răgușite. Cunosc un cârd de gagii care ar lăsa totul baltă ca să alerge după ea.

— Hei, copii! zice ea. Unde vă treziți? Într-un tripou din Far West într-o seară de căsăpeală? Am impresia că e aici cineva care ar avea mare nevoie de un tratament la o casă de sănătate. Mă deranjez ca să-l aduc aici pe Lemmy și să se înțeleagă cu noi, și voi nu găsiți nimic mai urgent

de făcut decât să distrugeți totul de parcă ați ține neapărat ca discuția asta să se termine la morgă!

— Haide, Ferdie, îi zice ea lui Siegella, pune-ți pușcociul la loc și fii înțeleghător! Ar fi trebuit să știi că Lemmy nu-i un tip care să se lase intimidat pentru că i-ai pus calibru' sub nas. Yonnie a primit ce-a meritat. Acum terminați cu prostiile. Haideți să bem un păhărel și să stăm de vorbă ca niște oameni corecți.

Chestia asta îmi convine de minune, dar nu-i las să vadă. Iau un aer degajat și mă îndrept spre colțul în care Yonnie Malas încearcă să se adune. Îl apuc de gulerul hainei și, cu un zâmbet gentil, îl pun brusc pe picioare.

— Să știi, Yonnie, îi zic, că într-un sens îmi pare rău că am fost obligat să te fac KO, dar când cineva te calcă rău pe bățatură, amice, știi și tu cum e treaba...

Se străduiește să zâmbească. Are un aer la fel de blând ca un cuib de vipere pocnite de otită.

— Oh, nu face nimic, zice el până la urmă. Nu zic nimic, așa că să nu mai vorbim de asta.

Siegella ascunde revolverul.

— În fond, cred că Connie are dreptate, zice el. N-ar duce la nimic bun să ne încăierăm aici. Să-i dea unul din voi un whisky lui Lemmy și să discutăm.

Mă așez într-un fotoliu mare și Connie îmi pregătește un whisky cu sifon. În momentul în care mi-l aduce, trag cu ochiul la ea și bag de seamă că se chiorăște la mine cam ciudat. Atunci îmi trece

prin cap c-ar fi hazos în draci să am o lipeală cu puștoaica lui Siegella, caz în care i-aș face viața

insuportabilă acestui venetic scârbos. Îmi întinde paharul, mă privește drept în ochi și credeți sau nu, parcă mă gâdilă ceva la bojoci... A băgat tot ampenaju', zău dacă vă mint!

Îi adresez un zâmbet lui Siegella, care se uită la mine, și beau o înghițitură.

— Atunci să discutăm, zic eu.

Ridică paharul la lumină și se uită la el. Îl privesc pe furiș și văd că într-adevăr, are niște ochi răi de șarpe. Vă spun eu că Siegella e arsenic concentrat!

— Ei bine, Lemmy, mi-a venit ideea că ai putea să ne fii de folos, și sunt convins că faci foarte bine mergând pe mâna noastră, altfel o să fac să-ți miroase gura flori! Mă cunoști și știi foarte bine că cine se pune în calea mea e spulberat. Știu de ce ai venit aici. Cred că te-ai gândit la aceeași treabă ca și noi și am impresia că știu când ți-a venit ideea asta prima dată. Ai venit aici pentru Miranda Van Zelden. Am dreptate sau nu?

— Poate că da, sau poate că nu, îi răspund.

— Perfect. Acum vreau să-ți spun că de multă vreme am de gând s-o răpesc pe Miranda, dar n-am fost atât de debil ca să încerc o lovitură ca asta în Statele Unite. Țara aia nu e destul de mare pentru tipul care ar pune gheara pe fata bătrânului Van Zelden. De luni de zile sunt cu ochii pe ea; știam că va veni în Europa și am pregătit totul ca să pot veni după ea. Toți oamenii din echipa mea au un pașaport în regulă și toți suntem mai mult

sau mai puțin plecați în călătorii de afaceri. Comercianți de vază, ce mai!

Face o mică pauză, dă din cap încântat și continuă:

— Trebuie să recunoști că ideea nu e rea deloc. O răpim pe Miranda în Anglia și-i cerem bani bătrânului prin telefonul transatlantic. Nici măcar nu știe în ce țară e fiică-sa. O să-i spunem poate c-o ținem ascunsă în Franța, sau în Germania, sau în Italia... Cu alte cuvinte, neștiind unde e fetița, panica lui va fi atât de mare încât va fi gata să plătească din gros dacă i se dă o șansă s-o regăsească. Îi vom cere să plătească prin Banca Olandeză de la Rotterdam. Va trebui să facă un virament de trei milioane de dolari, și după ce vom scoate banii, poate c-o să-i dăm drumul copiliței, sau poate că nu.

Scutur din cap.

— Să știi, Siegella, că poate n-ar fi prudent să-i dai drumul după ce pui mâna pe bani. Ar putea să spună tot felul de lucruri. Iar noi, mai devreme sau mai târziu, cred că ne vom întoarce în America.

Rânjește.

— Nu cred c-o vom lăsa să se întoarcă la tăticu'. Poate că ne vom folosi de ea în alt fel, după care, ce mai!... o să-i aranjăm un mic accident... Nu-i așa, copii?

Se uită pe rând la oamenii lui care izbucnesc în râs. Dacă i-ați vedea!

Siegella continuă:

— Foarte bine. Acum o să-ți spun că eram cu ochii pe tine de la Toledo, Lemmy. Am bănuț că nu doar pentru plăcerea de a te holba la ea te țineai tot

timpul după fundul ei. Iar când Miranda Van Zelden a venit aici și tu ai urmat-o, ar fi trebuit să fii tălâmb rău de tot să nu-ți închipui că aveai în cap o combinație cu ea. Am dreptate?

— Să zicem, răspund eu. E adevărat că aveam un plan. Mi-am zis că s-ar putea ca puștoaica să fie interesată de mândel. Am vorbit cu ea de două-trei ori și mi s-a părut că am sensibilizat-o. Atunci mi-a venit ideea să vin după ea până aici și să încerc figura cu căsătoria. Pe urmă, după calculele mele, aflând că fata lui s-a măritat cu un gangster, bătrânul m-ar fi plătit scump ca să divorțez fuguța de ea.

Siegella aprobă dând din cap.

— Nu-i rău, dar nu se compară cu combinația mea. Poate că Van Zelden ar fi pus la bătaie câteva miare pentru un divorț, dar niciodată suma pe care ne-o va plăti nouă ca să-și recapete fata înapoi. Vreau trei milioane, și le voi avea!

Siegella se ridică și se apropie de mine. Îmi ia paharul gol din mână și-mi pregătește alt whisky cu sifon. Pe urmă mi-l aduce.

— Ascultă-mă bine, Lemmy. Te-am clasat și te-am catalogat. M-am informat. Ai mierlit doi polițai în Oklahoma acum patru ani. Te-au pricopsit cu cincizeci de ani de pension și ai reușit s-o ștergi după un an și jumătate. Asta înseamnă treabă

bună, Lemmy. Într-o zi o să-mi spui cum ai făcut. Atunci îți ziceai Price Fremer, nu-i așa? Ai lucrat o vreme cu o bandă din Kansas și ai fost obligat să faci repede pași pentru că, dacă nu mă înșel, ai răcit

ș-acolo pe unu'. De atunci, iei parte la orice combinație, ori de câte ori e posibil și ai de câștigat.

Face o mică pauză apoi trage concluzia:

— Ești exact tipul de care am nevoie, Lemmy, pentru că ai un dosar prea încărcat ca să ne torni și pentru că mă cunoști destul de bine ca să știi că nu accept treburi de-astea de la nimeni. Lucrează cu mine și n-o să ai treabă! Dar fii atent! Din clipa în care vei ieși pe ușa asta, vei avea după tine o codiță, și dacă nu te încadrezi exact în programul pe care

ți-l fixez, ești terminat, pentru că o să-ți fac de petrecanie, cum mă vezi și cum te văd, chiar dacă ești în Anglia, în Franța sau în Groenlanda!

Nu glumea. Iau un aer ironic și-i zic:

— Astea sunt „melodii pentru copii”. Vreau să-ți spun că merg în treaba asta dacă ești corect, și vreau să te previn că nu lucrez, așa, de amoru' artei. Mie ce-mi iese?

Scoate o bucată de hârtie din buzunarul interior al hainei.

— În treaba asta suntem douăzeci și cinci..., zice el privind la cei din jur, și partea fiecăruia a fost deja fixată. Fă ce ți se spune, Lemmy, dă-ți

osteneala ca tot ce-am pus la cale să reușească și o să ai la buzunar două sute cincizeci de miare!

Mi se taie răsuflarea. Două sute cincizeci de mii de dolari sunt bani, nu glumă! Trebuie să spun că tipul ăsta dă impresia că vede lucrurile foarte „amplu”!

— Îmi convine, zic. Nu e rău. După chestia asta mă retrag din „afaceri” și mă ocup cu creșterea găinilor, sau cu altceva. Dar nu mi-ai spus ce

trebuie să fac.

Siegella începe să râdă.

— Nu e ceva complicat. Continuă pur și simplu cu ce-ai plănuit. Fă în așa fel încât să te vezi cu Miranda, frecventeaz-o, ieși cu ea la plimbare, fă-i toate poftetele. Știi foarte bine, Lemmy că poți s-o faci să se îndrăgostească de tine dacă vrei. Între noi fie vorba, știu că în Statele Unite gagicile aleargă ca nebunele după tine! Nu mai știu alt tip care să înnebunească tipele cum faci tu!

Râde, uitându-se la ceilalți, apoi își drege glasul și continuă:

— Bun, și acum, ca să ne întoarcem la Miranda, trebuie să-ți spun că știm totul despre ea. E o puștoaică foarte amabilă, dar care nu vrea să pară așa. E genul de fată care totdeauna a avut prea multe lovele și totdeauna a făcut ce-a vrut. După părerea mea, o s-o vrăjești la marele fix! Doar că trebuie să te grăbești. Cred că vei avea nevoie de două-trei săptămâni ca Miranda să fie îndrăgostită lulea. În acel moment, voi organiza o mare petrecere la țară. Casa o avem deja — un mic

castel cu atmosferă, chestii și tot tacâmul! Ideal pentru un regizor. Voi organiza o serată și tu o vei aduce acolo pe Miranda. Va trebui să-i spui că serata va fi de-a dreptul senzațională, că va întâlni o mulțime de tipi hazoși; pe scurt, că dacă îi place neprevăzutul, va fi servită! Dar ai grijă cum faci ca să vină sigură. Nu vreau s-o văd venind cu cameriste și secretare.

Aprob cu o mișcare a capului.

— Are pe cineva cu ea? întreb.

— Păi, cum! Doar nu-ți închipui că bătrânul Van Zelden și-a lăsat fata să se preumble prin Europa fără câine păzitor. Ea nu știe, dar moșulică a pus pe urmele ei un detectiv particular, unul pe nume Gallatt. Gallatt se ține după ea oriunde se duce. S-a cuibărit în hotelul cel mai apropiat și n-o scapă din ochi.

— Ce facem cu el? întreb.

Siegella rânjește și îi aruncă o privire lui Yonnie, iar Yonnie rânjește și el.

— Lasă, zice el, nu-ți face sânge rău pentru Gallatt. De el ne ocupăm noi, chiar foarte repede. Și vom lucra atât de bine, încât nici nu va avea habar ce i s-a întâmplat.

Rânjește și continuă:

— Haide să-ți spun ce vei avea de făcut. O aduci pe Miranda la casa cu pricina, și treaba ta va fi aproape terminată. Pe urmă, chiar va trebui să dispari, pentru că toată lumea te-a văzut cu ea. După ce o vei duce acolo, nu mai e nevoie să-ți faci griji pentru ea, de treaba asta ne vom ocupa noi.

Tu te întorci la Londra și ceri un număr de telefon de la New York. Îți voi da numele și adresa tipului. Acest tip se va duce la Van Zelden ca să-i spună că fata lui a fost răpită și va face în așa fel încât bătrânul să intre în legătură cu tine a doua zi, ca să obțină detalii. Iar tu îi vei spune bătrânului doar că fata i-a fost răpită, că nici tu nu știi unde e, dar că după părerea ta fata a fost dusă în Germania sau în altă parte. Am aici un iaht, și imediat ce o vei duce la casa de la țară, o voi scoate din Anglia cât ai clipi.

Face o mică pauză apoi continuă:

— Îi vei spune lui Van Zelden că trebuie să vireze trei milioane de dolari în contul meu la Banca Olandeză din Rotterdam. Poate s-o facă, are destui bani, și mai poți să-i spui că dacă banii nu sunt virăți în zece zile, începând din ajunul zilei în care telefonezi, îi voi trimite prin poștă o ureche a fetei lui scumpe. Îi mai spui că dacă banii nu sosesc în cincisprezece zile, n-o va mai vedea niciodată. Va fi moartă! Și vei putea să adaugi că nu va rezolva nimic cerând ajutorul poliției, căci nici o poliție din Europa nu-i va putea spune unde e Miranda.

Mai beau o gură de whisky.

— Mi se pare o combinație bună, zic eu. Nu poate să nu trimită banii.

— Exact, răspunde Siegella. Și mă voi duce chiar eu să-i iau. Iar tu, după asta, va trebui să stai blând. Vei mai petrece încă vreo cincisprezece zile la Londra, apoi vei lua vaporul spre New York. Dar, înainte de a pleca, îți voi da o adresă din

apropierea Străzii 42. Te duci la adresa asta și acolo te vor aștepta cele două sute cincizeci de miare. OK?

— OK, Siegella. Mi se pare simplu ca bonjur. Recunosc că, pentru cât am de făcut, e o sumă bunicică.

— Păi, n-am spus că vei avea de tras ca oricare dintre băieți, dar, pe de altă parte, poate că ce faci tu e mai important. N-o putem răpi pe puștoaică la Londra, așa că nimeni nu e indicat să știe unde s-a dus. Trebuie să faci în așa fel încât s-o duci acolo brusc, fără să aibă timp să anunțe pe cineva.

De-asta te plătesc.

Rânjește și mă avertizează:

— În locul tău, Lemmy, eu aș avea mare grijă să joc cinstit, altfel vei avea toate motivele să-ți muști degetele.

— Nu te zgudui tu pentru asta, îi răspund. Treaba e ca și făcută!

— Foarte bine, zice Siegella.

Ne strângem mâna.

— Acum, fugi și pregătește-te, mă îndeamnă el. Știu unde stai. Ai un apartament pe Jermyn Street. I-am pus pe băieți să te urmărească exact din ziua în care ai călcat în țara asta. Măine dimineață te apuci de treabă.

Mă ridic.

— OK, îi zic. M-am cărat.

— Așa, Lemmy. Ne vom revedea foarte curând. Noapte bună.

Îi zic și eu noapte bună și fac un semn cu capul spre ceilalți. Îmi iau pălăria din vestibul, cobor scara și ies în stradă.

Mă simt foarte vioi, pentru că mi se pare că amestecul meu în combinația lui Siegella e o chestie bună, și poate că storcându-mi creierii voi putea găsi un mijloc să-l rad pe păduchiosul ăsta de italian.

Acum e trecut de unu dimineața.

Când ajung la Knightsbridge, tocmai sunt stropite străzile.

E o noapte splendidă și merg cu un pas ușor, foarte mulțumit de mine. Mă distrează grozav ideea

că aș putea avea două sute cincizeci de miare. Vă dați seama ce-ar putea să facă un tip ca mine cu bănetul ăsta!

Iar dacă aș pune mâna pe lovele și în același timp să dau peste cap combinația lui Siegella, am impresia că ar fi și mai distractiv.

Ajung în dreptul stației Green Park, zăresc un polițai și-l întreb dacă e vreo cabină telefonică prin preajmă. Îmi spune că e în stație și mă grăbesc să intru. Am numărul lui Mac Fee scris cu creionul pe eticheta croitorului din buzunarul interior al hainei. Îmi răspunde imediat.

— Hei, Mac, ce mai faci?

— Nu prea rău, amice. Tu?

— N-am de ce mă plânge. Auzi, Mac..., vin de la

o
reuniune.

— Nu se poate.

— Dacă-ți spun! Adineauri l-am părăsit pe Siegella. Vrea s-o răpească pe Miranda, m-a băgat și pe mine în combinația lui și trebuie să-ți spun că se lasă cu bani nu glumă!

Îl aud fluierând.

— Bună treabă, Lemmy. Ai cumva nevoie de mine?

— Nu acum. În chestia asta trebuie s-o iei ușurel, pentru că îl cunoști prea bine pe Siegella. Nu e bine să-l tragi pe sfoară. Așa că, fii drăguț și mai așteaptă puțin. Îți voi da de știre peste o zi sau două.

— Am înțeles, bătrâne.

Aprind o țigară, urc treptele și ies din stație. Chiar în fața intrării, văd o mașină superbă trasă la

trotuar. Mă uit mai bine și o văd la volan pe Connie, prietena lui Siegella, gagicuța care m-a jucat pe degete. Se uită la mine și zâmbește.

— Ai reușit să telefonezi, Lemmy?

— Să știi, Connie, că n-ai nimerit-o. Ești prea curioasă. Am fost obligat să telefonez pentru că, prostănacul de mine, am uitat cheia acasă. Am fost nevoit să-l sun pe portar, ca să fiu sigur că e treaz, pentru că altfel n-aș fi putut să intru.

Zâmbește.

— Haide să te duc eu, Lemmy. Urcă, vreau să-ți vorbesc.

Urc lângă ea și mă duce acasă, iar acolo mă văd obligat să joc o întreagă comedie și să bat cu pumnii în ușă ca să mi se deschidă, deși am cheia

în buzunar. Când portarul deschide, puștoaica e tot acolo.

— Invită-mă să bem un păhărel la tine, Lemmy. Trebuie să-ți vorbesc.

— Eu sunt totdeauna galant cu damele, draga mea. Urcă, Connie.

O duc sus, o bag în cameră, îi iau pardesiul și îi pregătesc un whisky cu sifon. Când o văd acolo, în mijlocul camerei, sunt totuși frapat de faptul că e o puștoaică mișto de tot. Mă întreb în ce măsură pot să am încredere în ea, presupunând că pot să-l trag în piept pe Siegella. Dar tipa mă lămurește imediat în această privință. Se așează pe brațul fotoliului.

— Ascultă-mă bine, Lemmy, zicea ea. Țin mult la tine. Ești un tip bine, ai ceva care-mi place și nu mi-ar trebui prea mult ca să mă îndrăgostesc de

tine. Oricum, n-am urcat ca să-ți spun asta. Siegella

m-a trimis ca să-ți dau ceva. Nu voia să ți-i dea de față cu ceilalți.

Aruncă un plic pe masă.

— În plic vei găsi zece mii de dolari. Sunt pentru cheltuielile pe care le vei face în calitate de cavaler al tinerei Miranda. Siegella vrea să faci lucrurile așa cum trebuie, fără să te uiți la bani. Iar acum, Lemmy, ascultă-mă bine. Te cunosc, ești un escroc abil și îți place treaba bibilită bine. Știm totul despre

tine; știm că totdeauna ai lucrat singur și poate că pentru asta nu-ți surâde să colaborezi cu Siegella

și cu echipa lui. Așa că fă ce ți s-a spus și ia-o ușurel din loc, pentru că Siegella își dă perfect de bine seama că ești capabil să-i faci o porcărie. Ai grijă că nu e prea sigur de tine, așa că o să te aștepte la cotitură, și dacă faci un pas greșit o să te frigă, chiar dacă va trebui să-ți facă de petrecanie cu mâinile lui.

Se servește cu o țigară din cutioara de lângă ea și continuă:

— Trebuie să înțelegi că Siegella contează mult pe afacerea Miranda. Federalii îl caută în toată America; are acolo un dosar atât de încărcat încât și diavolul ar părea un copil de țâță în comparație cu el. Are o nevoie mare de bani și are nevoie imediat ca să aranjeze lucrurile. Și-a băgat în cap s-o răpească pe Miranda și și-a calculat atât de bine lovitura încât sunt sigură că va reuși.

Se apropie de locul unde stau, lângă cămin, se proțăpește în fața mea și se uită țintă în ochii mei.

Puștoaica are ochi căprui.

— Haide, Lemmy, fii drăguț și lucrează cu noi!

Fă-ți treaba și încasează-ți banii.

Se duce să-și ia pardesiul de pe scaun.

— După ce totul se va termina, poate că noi doi vom avea ceva să ne spunem. Să știi c-aș putea foarte bine să mă îndrăgostesc de un tip ca tine, Lemmy, a adăugat ea cu o fărâmbă de tristețe.

Zâmbesc.

— Stai-stai! Nu uita că ești prietena lui Siegella. Fața i se luminează.

— O fi, dar ăsta e adevărul, Lemmy. Sper că n-ai să strigi în gura mare dacă-am să-ți spun că nu-l iubesc pe Ferdie Siegella. Ce să fac? Trebuie să urmez valul, și sunt destul de inteligentă ca să știu ce-am de făcut. Vom avea tot timpul după aceea.

Încep să râd.

— OK, fătuco. Dacă e vorba de așteptat, nu mi-e teamă de nimic, cu condiția să merite. Dar, ca să ne întoarcem o clipă la marea lovitură, trebuie să-ți spun că e ceva care nu-mi prea place în toată treaba asta. E vorba de numitul Gallatt.

Râde.

— Lasă glumele, Lemmy. Pe-ăsta abia l-a înțărcat mă-sa! E un tip bine făcut, abia ieșit de la colegiu, pe care Van Zelden îl folosește drept câine de pază pentru Miranda. Dar nu-ți face griji, de asta se ocupă Siegella.

— Să admitem. Dar e nasol să încep treaba cu un tip ca ăsta care-și bagă nasul peste tot. Dacă adulmecă combinația?

— Ajută-mă să-mi pun pardesiul, Lemmy, zice ea.

În timp ce o ajut îmi aruncă o privire peste umăr.

— Ascultă, micuțule, zice ea cu înduioșare prefăcută, nu-ți mai face griji în privința lui Gallatt. Actualmente are o cameră la Ștrand Chambers, alături de hotelul în care stă micuța Van Zelden. Ei bine, mâine seară va primi un telefon și... Înțelegeți? Cum că e chemat de urgență, iar el se va duce la întâlnire. Am impresia că după asta n-o să te mai jeneze deloc...

Zâmbește cu subînțeleș.

— Siegella o să-l ia la o plimbărică, ai?

— Nu fi curios și sărută-mă, Lemmy, zice ea.

Maică ce sărută pițipoanca asta!

După un moment se îndreaptă spre ușă.

— Pe curând, Lemmy.

O conduc până în stradă, o ajut să urce în mașină și mă uit în urma ei. Ce chestie că mandeza asta mi-a dat de înțeleș că s-ar putea s-o bag în așternut nu peste mult timp!

Pe urmă urc la mine și încui ușa. Apoi deschid plicul de pe masă. Nu e nici o glumă, înăuntru sunt într-adevăr zece miare, douăzeci de bancnote de cinci sute de dolari. Mă uit încremenit la ei și, brusc, îmi vine o idee.

Mă duc în dormitor, deschid valiza și scot o carte. Cartea asta e o culegere de articole din presă și înăuntru am lipit extrase din rapoartele poliției federale din Statele Unite, pentru că mi-am dat seama că era o chestie foarte interesantă. În felul ăsta mă informez despre acțiunile bandelor de

gangsteri și despre ceea ce caută federalii.

Găsesc destul de repede. E vorba de un raport al poliției referitor la atentatul împotriva Băncii Naționale a Fermierilor din Arkansas. Toată lumea știe că e o lovitură dată de banda lui Lacassar, ceea ce înseamnă că în spate se află Siegella. La pagina următoare, un extras din ziarul poliției dă numerele bancnotelor furate — bancnote mari.

Iau cartea în salon și compar cu numerele bancnotelor pe care mi le-a adus Connie. Am

nimerit la fix! Siegella a organizat lovitura din Arkansas, iar cele zece miare pe care mi le-a trimis sunt zece miare pe care le-a șterpelit de-acolo, ceea ce dovedește că Siegella cocea demult afacerea Miranda.

Pun bancnotele la loc în plic. Ar fi foarte ușor de cheltuit banii la Londra. Atentatul a avut loc în Arkansas în urmă cu șase luni și sunt sigur că în țara asta nu se vor face verificări. În privința asta sunt foarte liniștit.

Iau plicul și-l pun într-un sertar din dormitor. Exact în acel moment încep să mă gândesc la numitul Gallatt, îngerul păzitor al tinerei Miranda, care habar n-are despre ce se urzește. Mi-l închipui un puștan înalt abia ieșit de pe băncile liceului, cu un creieraș de doi bani și sută la sută excentric. Sunt convins că tipul ăsta o s-o încurce definitiv când Siegella va pune gheara pe el.

Îmi trece prin minte ideea că n-ar fi rău deloc să pun pe cineva să se ocupe de treaba cu Gallatt, drept pentru care mă întorc în salon și-i telefonez lui

Mac Fee. Îi prezint situația și-i spun că respectivul Gallatt e cu un picior în groapă și că probabil Siegella îi va face vânt definitiv în ea în cursul serii de mâine, și că cel mai bine ar fi ca Mac Fee să stea prin preajmă ca să vadă ce se întâmplă, ca să fiu sigur că totul s-a rezolvat cât se poate de curat.

Pe urmă mă culc, căci sunt foarte obosit după o zi atât de încărcată. În timp ce adorm văd ochii

căprui ai lui Connie — ce ochi are puștoaica! — uitându-se la mine.

Îmi vin în cap tot felul de idei moțate când mă gândesc la femeiușca asta!

Când mă trezesc a doua zi, soarele strălucește și mă simt într-o formă excelentă. Bag la jgheab un mic dejun excelent, cu șase cești de cafea, și în timp ce le dau pe gât, mă dedau în liniște la o serie de reflecții referitoare la combinația Siegella.

Pot să bag mâna în foc că Siegella are o organizație bine pusă la punct în țara asta și că n-am văzut decât un sfert din ea.

Echipa de turbați pe care i-am întâlnit în apartamentul din Knightsbridge e formată — cu excepția poate a vreo șase dintre ei — din tipi pe care i-am văzut undeva în Statele Unite.

Am impresia că în povestea asta mai sunt amestecați mulți alții. Din moment ce Siegella apus pe cineva să mă urmărească, înseamnă că trebuie să fie cineva pe care nu-l cunosc — altfel l-aș repera imediat, iar Siegella nu e chiar atât de prost.

După ce termin cafeaua și încep o sticlă de whisky, îmi chinuiesc creierii cum să fac să cunosc toată banda lui Siegella. Sunt un tip căruia îi place să știe foarte bine ce face și ce se întâmplă. Sunt de acord să risc, dar nu să mă reped în ceață.

Pe când reflectam eu așa, mă sună Siegella.

— Hei, Lemmy, cum te simți în dimineața asta?

Îi răspund că bine, iar el mă întreabă dacă am primit lovelele de la Connie — cei zece mii de dolari.

Îi zic că i-am primit, că știu de unde-i are, iar el se prăpădește de râs.

— Văd că n-ai ciuperci în cutia craniană, zice el.

Apoi, brusc, vocea lui devine gravă. Siegella e un tip ciudat. Când are de spus ceva serios, ai zice că vocea i se stinge — își pierde complet timbrul și devine joasă și amenințătoare.

— Ascultă, Lemmy. Acum treci la treabă. Ne grăbim și va trebui să bagi tare. Amica ta locuiește la Carlton. Ce-ar fi să te duci acolo și să-ți începi activitatea? Vreau ca afacerea asta să prindă contur cât mai repede posibil.

— N-am nimic împotrivă. Imediat ce termin sticla de whisky, pornesc la treabă.

— Foarte bine, Lemmy. Pe curând.

Închid și mă întorc la cugetările mele.

Pe la prânz mă îmbrac. Am haine foarte șic și niște cămăși de mătase epatante pe care mi le-am cumpărat în ajun, iar în momentul în care sunt gata să mă prezint în fața Mirandei, arăt proaspăt și adorabil ca un buchetel de flori de primăvară.

Golesc sticla, străbat Haymarket și intru la Carlton. Întreb la recepție de domnișoara Van Zelden.

Mi se răspunde că domnișoara von Zelden nu e în apartamentul ei și nu se știe când se va întoarce. Se crede că va lipsi câteva zile...

Îmi zic că asta e o treabă nasoală. Pe urmă întreb

dacă domnișoara Van Zelden are o secretară sau o cameristă, pentru că am să-i spun ceva foarte urgent. Urmează un moment de pălăvrăgeală, după care urc în ascensor și sunt introdus într-un salon. Îi spun ghidului meu cum mă numesc, stau jos și aștept.

Și iată că apare o mandeză care probabil că e camerista. Și nu mă înșel. E fâșneață foc și știe ce vrea.

Îmi împuie capul cu texte, cum că domnișoara Van Zelden e plecată pentru câteva zile. După ce termină, mă ridic.

— Ascultă, puicuțo, îi zic. Am treburi foarte importante cu domnișoara Van Zelden, și dacă îi vei spune cum mă cheamă, o să mă primească imediat. Trebuie neapărat s-o văd, așa că nu e cazul să-mi îndrugi că nu-i aici și că nu știi unde s-a dus. Zi, puicuțo, unde-i? Nu se poate să nu știi nimic!

În timp ce vorbeam, am scos din buzunar o bancnotă de cincizeci de dolari pe care mă distrez îndoind-o cu grijă. O văd urmărindu-mi gesturile cu privirea.

— Zău, vă asigur că nu știu nimic, domnule Caution, zice ea. Dar poate că asta vă va lămuri.

Pleacă și se întoarce cu o bucată de hârtie pe care mi-o întinde.

— L-am găsit când i-am adus micul dejun, zice ea.

Mă uit la bilet. Și citesc:

Lipsesc două-trei zile. M. Van Zelden.

Îi dau cei cinzeci de dolari cameristei.

— Și n-ai nici cea mai mică idee despre locul unde

e posibil să se fi dus?

Scutură din cap.

— Vă jur că nu știu absolut nimic.

Fac vreo două glume și pe urmă mă car. Ies din hotel și o iau spre Strand Chambers, locul unde — după spusele lui Connie — locuiește Gallatt, câinele de pază al domnișoarei Miranda. În timp ce merg, mă străduiesc să rumeg situația.

Mai întâi, mi se pare puțin cam suspect că Miranda lipsește chiar în momentul în care Siegella îmi dă sarcina să intru în contact cu ea. Știu că Siegella nu e omul care nu știe ce-a plănuit să facă. Chestia asta nu-mi place deloc!

Ajung destul de repede la Strand Chambers, în apropiere de Trafalgar Square. Pătrund în clădire și trec printr-un vestibul îngust până la o fereastră care dă către stradă, spre partea din față. Inspectez cu grijă împrejurimile și, pe trotuarul din față, reperez un tip cu spatele sprijinit de perete care se preface că citește un ziar. Bănuiesc că a primit misiunea să-l supravegheze pe numitul Gallatt. E un tip gras și brunet, care are aerul unui gangster, dar nu-l cunosc nici din vedere. Poate că face parte din banda lui Siegella, sau poate că nu.

Revin spre ascensor și îl întreb pe liftier dacă domnul Gallat e acasă. Îmi spune că da, și urcăm.

Mă oprește la etajul trei și mă conduce pe culoar până în dreptul unei uși. Ciocăne și intru.

Înăuntru, un tip înalt și cu un aer foarte tânăr tocmai ia micul dejun citind ziarul. E blond și are o mutră de puștan.

— Cu ce vă pot fi de folos? zice el.

După felul în care a pronunțat cuvintele, sunt sigur că tipul ăsta așteaptă să se întâmple ceva, dar nu știe exact ce, și că pentru acest motiv a dat ordin să-i fie adusă imediat orice persoană care întreabă de el.

— Deocamdată, ai putea să-mi oferi ceva de băut, Gallatt, și pe urmă vorbim. Apropo, zic eu cu un aer nevinovat, nu cumva așteptai pe cineva?

Ia din dulap o sticlă și un pahar, îl umple bine și mi-l întinde.

Se uită la mine cum beau. Pun jos paharul și aprind o țigară.

— Nu cumva știi unde e domnișoara Miranda Van Zelden? întreabă el.

Pufăi din țigară și îi zâmbesc.

— Păi, amice, eu credeam că asta e treaba ta să știi unde e și ce face această puștoaică!

— Și de unde știi asta? mă întreabă.

Zâmbesc cu toată gura.

— Un vechi proverb spune că mai bine, doi câini de pază decât unul singur.

Tipul meditează o clipă la chestia asta.

— Când ți-ai dat seama că nu mai e? zice el după un minut.

— Chiar acum, ducându-mă la ea. Vreau să înțelegi că sunt în afaceri cu ea. O cunosc de mai mult timp.

Dă din cap.

— Părerea mea e că domnișoara Miranda cunoaște prea mulți tipi necorespunzători de genul tău, zice

el.

Mă ridic.

— Mulțumesc pentru whisky, amice. Mi-a făcut plăcere. Dacă nu știi unde e, nu-mi poți fi de folos. Multe salutări alor tăi când le scrii.

Se ridică și el.

— Ia stai, puțin, zice. Cine ești, la urma urmelor?

Fac un calcul rapid și zic:

— Sunt John Mulligan, agent al Companiei de Asigurări Illinois Trust. Domnișoara Van Zelden și-a asigurat bijuteriile noi pentru o sumă considerabilă, iar compania noastră nu e deloc sigură că afacerea e bună. După cum o știi, cu apucăturile ei care o împing să alerge în toate părțile, ar putea foarte bine să piardă bijuteriile sau să le lase la îndemâna primului venit care ar fi tentat să i le șterpească.

Tipul aprobă cu o mișcare a capului și îmi zic că e pe cale să înghită momeala.

— Pe scurt, am misiunea de a o supraveghea pe domnișoara Van Zelden astfel încât să-mi dau seama de coeficientul de risc, iar dacă raportul meu va fi defavorabil, atunci firma mea nu va mai prelungi polița de asigurare. Am trecut pe la ea în dimineața asta și camerista mi-a spus că a șters-o

lăsând un bilet în care spune că se va întoarce peste câteva zile. Mi se pare destul de suspect. Știu de tine pentru că firma mea a fost anunțată că bătrânul Van Zelden te-a angajat ca să-i supraveghezi fata, și am crezut că poate știi ceva, asta e tot.

Îmi ia paharul, îl duce la dulap și-l umple din nou.

— Îmi cer scuze că am fost grosolan, Mulligan,

dar sunt puțin cam enervat din cauza fetei ăsteia. Aș da mult să știu unde e. Am un om la hotel, dar nu a putut să-mi spună nimic.

Mă așez din nou și aprind altă țigară. Băutura nu e prea rea, dar nu la fel de bună ca a mea.

— Ascultă, Gallatt, îi zic. Să zicem că sunt mai umblat și am văzut mai multe decât tine. Ei bine, venind aici, am reperat pe trotuarul din față un tip care supraveghează imobilul. Deci, sau Miranda a șters-o pur și simplu pentru o zi sau două fiindcă are o treabă a ei, sau la mijloc e ceva suspect. Dacă e vorba de ceva suspect, atunci, indiferent de cine a clocit asta, va pune pe cineva afară ca să-ți vadă reacția, și am impresia că exact asta se întâmplă în acest moment.

Îl duc la fereastră și i-l arăt pe tipul de pe cealaltă parte a drumului, care se preface mai departe că citește ziarul.

Gallatt se întoarce la masă.

— Povestea asta nu-mi miroase deloc a bine, zice el.

— Ce-ai de gând să faci? Ai mâinile legate. Dacă faci scandal și anunți poliția, iar Miranda nu e decât

plecată într-o escapadă, o să-ți scoată ochii și va fi furioasă pe tatăl ei că a pus pe cineva să-i urmărească mișcările. Nu poți risca asta.

— Și ce-ai vrea să fac?

— Am să-ți spun. Nu te mișca de-aici până diseară la opt.

Nu-l scăpa din ochi pe tipul de-afară și vezi cine va veni să-l schimbe. Pe urmă, la opt, ia o valiză — ca și cum ai pleca în călătorie —, coboară și cheamă un taxi. Spune șoferului să te ducă la Hampstead, Priory-Grove nr. 4. Dacă nu mă înșel — și cred că nu mă înșel —, tipul te va urmări. Când ajungi pe drumul Prioratului, cobori din taxi și mergi pe coridor până la ieșirea din fund. Tipul va veni după tine, nu? Ei bine, eu îl voi aștepta în acel loc și-o să pun gheara pe el. S-ar putea să-l fac să vorbească. Pe urmă, te întorci aici în viteză și aștepți să-ți dau un semn de viață.

Pare ușurat.

— Bună idee, zice el. E frumos din partea ta că-ți dai atâta osteneală.

Zâmbesc.

Nu te gândi la asta. Am o treabă de făcut și nu pot să-mi scriu raportul mai înainte de a o vedea pe domnișoara Van Zelden ca să aflu ce are în cap. Te asigur că firma mea este foarte preocupată de riscul pe care îl reprezintă aceste bijuterii. Uită-te dacă vrei.

Scot din buzunar o îmbrăcăminte din piele și i-o arăt. E vorba de o legitimație oficială a serviciului anchete din cadrul Companiei de Asigurări Illinois Trust. O șterpelisem de la un tip cu câțiva ani în

urmă, și de atunci îmi fusese foarte utilă de mai multe ori.

Îl îmbrobodisem.

— Asta e destul, zice el. Voi face ce mi-ai spus.

— Perfect, amice. Și trebuie să-ți întreb bine în cap că pleci de-aici diseară la opt, iei un taxi și te duci la adresa indicată, străbați direct culoarul și te întorci

imediat aici. Ai înțeles?

Îmi spune că da.

Pe urmă trec pe la mine și-i dau un telefon lui Mac Fee.

Aștept zece minute, după care ies. Bag ceva la jgheab într-un subsol din Piccadilly. La două iau un taxi și mă duc la stația Green Park de unde iau metroul până la Knightsbridge. Acolo cobor, iau alt taxi care mă duce până la Park Lane, schimb încă odată taxiul și ajung în sfârșit în strada Prioratului nr. 4. Acolo locuiește Mac Fee. Presupun că în acel moment am reușit să scap de tipii care mă urmăresc.

Mac Fee face o pasiență la masă și bea whisky.

Pentru cultura voastră generală, trebuie să vă spun că Mac Fee e un tip de talie mijlocie al cărui zâmbet nimic nu l-a putut face să dispară vreodată.

Îmi întinde sticla.

— Ce mai e nou, Lemmy?

— Ascultă, Mac, o să se întâmple ceva în zona asta. Dimineață, Siegella mi-a telefonat și mi-a spus să iau legătura cu Miranda, care stă la

Carlton. Mă duc și constat că a șters-o lăsând două rânduri cameristei, cum că va lipsi două-trei zile. Chestia asta mă îngrijorează, pentru că bag mâna-n foc că dacă ar fi plănuit să se ducă undeva, Siegella ar fi știut neapărat. Așa că am făcut ceva ce n-aș fi vrut să fac. M-am dus la numitul Gallat ca să-i spun cum văd eu lucrurile. Să presupunem că cineva a dus-o pe Miranda afară din Londra, dar nu Siegella, drept pentru care trebuie să știu cine e. În fața casei

în care stă Gallatt am observat un tip care pândește și care are un aer de gangster. M-am dus la Gallatt și am văzut că e șucărit rău de tot. Știe că Miranda a plecat, dar n-are habar unde. Seamănă cu un câine care aleargă în loc ca să-și prindă coada. I-am spus tot felul de aiureli, cum că mă cheamă John Mulligan, agent de asigurări la Illinois Trust, care a asigurat bijuteriile Mirandei, și că am venit să-mi dau seama de riscurile pe care și le-a asumat compania. A înghițit gogoșa. I-am mai spus să nu iasă din casă până la opt seara, apoi să coboare cu o valiză, ca unul care ar pleca într-o mică călătorie, și că tipul care îl supraveghează îl va urmări mai mult ca sigur. I-am spus deci lui Gallatt să vină pe strada Prioratului, iar părerea mea e că îl vei vedea apărând pe la opt și jumătate. Așa că, Mac, la opt și douăzeci, coboară ascensorul la parter. Gallatt va traversa culoarul fără să se oprească și va ieși pe ușa din fund, după care se va întoarce direct în

camera lui. Dacă tipul care-l urmărește e cât de cât serios, va veni după el pe culoar. În acel moment îl vei opri, iar eu voi fi în spatele lui. Punem mâna pe tip și stăm puțin de vorbă cu el. Ne va spune unde e Miranda, dacă știe. Te-ai prins?

Mac Fee dă din cap.

— M-am prins. Vrei să-l bumbăcești?

— Ai ghicit din prima, bătrâne, felicitări! Așa stând lucrurile, am impresia că un alt tip încearcă să se bage pe fir și trebuie să aflu cine.

— OK, zice Mac Fee.

Beau cu el un păhărel, după care mă întorc în

apartamentul meu. Mă culc pentru că simt că voi avea din nou o seară încărcată, dorm până la cinci, beau o ceașcă de cafea, fac o baie și tai frunză la câini până la șapte și jumătate. La șapte și jumătate iau un taxi și plec la Strand Chambers făcând un ocol pe Long Acre. În Trafalgar Square spun șoferului să oprească și merg pe jos până la Strand Chambers.

Mă opresc la vreo cincizeci de metri și inspectez vecinătatea.

După cum mă așteptam, văd un tip care stă cu spatele sprijinit de zid și freacă micsandra. Mă ascund în scobitura unei uși înalte și aștept. La opt, Gallatt iese și-și joacă rolul de minune. Poartă un pardesiu larg de călătorie și în mână are o valiză. Rămâne câteva minute pe trotuar, apoi oprește un taxi. Urcă și mașina se depărtează.

Tipul din față oprește alt taxi și o zbughește după Gallatt, iar eu iau al treilea taxi și îi urmăresc pe

amândoi. Gallatt e destul de hoț! Traversează tot orașul mai înainte de a se îndrepta spre adresa indicată de mine, cu tipul tot timpul după el.

În cele din urmă, pe la nouă fără un sfert, Gallatt se oprește la numărul 4. Cealaltă mașină e la aproape o sută de metri în spatele lui, iar a mea la aceeași distanță de a doua. Gallatt coboară, plătește cursa și al doilea taxi oprește și el.

Opresc și eu. Dau șoferului o bancnotă de o liră, traversez drumul și sunt foarte atent. Tipul din al doilea taxi așteaptă un moment, până când îl vede pe Gallatt intrând în Priory Court, după care

pornește liniștit în urmărirea lui.

Traversez drumul în goană și intru după urmăritor.

Îl vedem pe Gallatt străbătând coridorul și ieșind pe intrarea de serviciu. Tipul din urma lui se afla cam la jumătatea culoarului, în dreptul ascensorului, când apare Mac Fee.

— O clipă, amice, îi zice tipului. Am să-ți spun două vorbe.

Priory Court e un loc destul de pustiu. În preajmă nu e nimeni. Când se aude interpelat, tipul duce mâna spre buzunar, dar nu are timp să facă nimic pentru că sar pe el. Îi iau pușcociul, iar în momentul în care se întoarce, îi trag un croșeu la narine.

— Auzi, iubițelule, îi zic, împungându-l cu propriul lui revolver în stomac, mă mănâncă rău de tot degețelul, așa că te sfătuiesc să urci repede în ascensor fără să faci vreo figură.

Urcă în ascensor. Mac Fee și cu mine urcăm în urma lui. Mac Fee apasă pe butoane și urcăm.

Îl ducem pe tip la Mac Fee. E un gagiu tânăr, bine îmbrăcat, care are alura unui mic gangster clasic, așa cum întâlnești în oricare oraș. Îi zic să stea jos.

— Să știi, micuțule, că n-avem grămezi de timp la dispoziție. Ai primit ordin să-l supraveghezi pe Gallatt la Strand Chambers. Ce înseamnă asta? Pentru cine lucrezi și unde e Miranda Van Zelden?

Rânjește.

— la mai zi, că m-ai făcut curios, zice el.

Mac Fee se uită la mine.

— Ascultă, fafalache, îi zic tipului, nu vrem să fim

nasoli cu tine, dar te asigur că o să ne spui tot! Ai înțeles? Vorbești sau vrei să-ți modelez estetica figurii?

Scoate o scobitoare din buzunar și începe să-și curețe molarii.

— Mă faci să râd, zice el.

Mă apropii de el și-i trag o carabă drept între ochi. Se răstoarnă cu scaun cu tot. Se ridică și se plasează de cealaltă parte a mesei. Mac Fee îl pocnește și el. Tipul se ridică în picioare și scuipă doi-trei dinți. Mă apropii de el și îl fac să se așeze cu forța pe scaun. Ridic scaunul cu el cu tot și dau cu ei de perete.

Scaunul se rupe și tipul se rostogolește pe podea. E plin de sânge și nu mai pare așa zglobiu.

În momentul în care încearcă să se ridice, Mac Fee îi administrează un somnifer la bărbie. Coboară iar. Mă apropiu de el.

— Te-ai hotărât să vorbești, miculuțule, zic eu, sau te luăm tare?

Se sprijină cu spatele de perete; are nasul rupt și un ochi închis. Își pipăie maxilarul ca să vadă câți dinți i-au mai rămas.

— Bine, zice el. Am înțeles. Întrebați.

— Bravo, fiule! Ce-ar fi să tragi mai întâi o dușcă?

Îl instalăm pe un scaun și-i turnăm să bea.

Apoi ne așezăm și noi.

— Acum ciripește, îl îndemn eu.

la o gură de whisky.

— Nu știu mare lucru, zice el. Am primit ordin să-

supraveghez pe Gallatt. Șeful nu era sigur de ce știa

Gallatt. Lucrez pentru Goyaz.

Schimb o privire cu Mac Fee.

— Deci Goyaz e și el în combinația asta? Unde e Miranda Van Zelden?

Tipul are probleme cu nasul, așa că îi împrumut o batistă.

— Nu știu. Știu doar că Goyaz e în cârdășie cu Kastlin și, probabil, și-au zis că Miranda Van Zelden se va lăsa tentată de joc. A cunoscut-o undeva și tipa a căzut în capcană pentru că are impresia că jocul îi produce emoții tari.

— Și ce joacă? întreb.

— Habar n-am, răspunde el.

Mac Fee se apropie de el și ridică mâinile.

— Am încasat destul, se smiorcăie el. Vă spun că nu știu.

Îi fac semn lui Mac Fee să renunțe.

— Bine, acum spune-mi unde e cartierul general al lui Goyaz, unde dai ochii cu el? Unde te duci ca să primești ordine?

Îmi dă o adresă în zona Baker Street.

Îl legăm pe tip și îl aruncăm în pivnița de cărbuni a lui Mac Fee. Sper ca Mac Fee sau eu să revenim pe-aici peste-două trei zile ca să-l scoatem de-acolo, altfel nu-l văd deloc bine.

Pe urmă mai bem un păhărel.

— Ce facem acum? zice Mac Fee.

— Păi, trebuie să aflăm unde e Miranda. Am intenția să fac o tură în zona Baker Street. Poate că o să-i intimidez. Nu te mișca de-aici o oră, și dacă până atunci nu dau nici un semn de viață, du-te

după Gallatt la Strand Chambers. Spune-i că lucrezi

cu mine, John Mulligan, de la compania de asigurări Illinois Trust, și stați acolo liniștiți până vă fac semn. S-ar putea să vă telefonez înainte de miezul nopții.

— Și moacă ăla de jos? zice el arătând cu degetul spre pivniță.

— Nu te mai gândi acum la el... Lasă-l acolo. Dacă te întorci aici într-o zi-două, e posibil să-l găsești în stare bună. Dacă nu, va trebui să găsim ceva. Și când vei da ochii cu Gallatt, să nu uiți că

mă cheamă John Mulligan, de la compania Illinois Trust.

— OK, amice. Dar să știi că chestia cu Goyaz nu-mi miroase-a bine.

— Nici mie. Situația era și așa nasoală că eram forțat să-l suport pe Siegella. Și cu Goyaz pe cap, e ca și cum ai lua ceaiul cu niște șerpi cu clopoței.

— Auzi, Lemmy, îți mai amintești de vremea când ne hotărâsem să lăsăm totul baltă și să creștem găini în Missouri, atunci când Krimp ți-a băgat o boabă-n coapsă?

— Oh, taci din gură! zic eu. Crescătorie de găini ne trebuia! Ce zevzeci!

Dar coborând din lift, îmi zic că poate Mac Fee nu greșea prea mult și că activitatea asta în Missouri ar fi fost mai bună pentru sănătatea mea decât colaborarea cu echipele de ucigași.

Ajung în stradă, opresc un taxi și-i cer șoferului să mă ducă în Baker Street.

Stau cu spatele lipit de pernele taxiului și mă gândesc la Goyaz, străduindu-mă să dezleg ițele acestei încurcături.

Goyaz nu e deloc un tip recomandabil. Conducea de multă vreme o bandă și fusese amestecat în toate asasinatele mai importante comise acolo, iar Floyd Moacă, care dăduse o mână de ajutor în masacrul din Kansas-City — unde patru polițai fuseseră lichidați pentru că vruseseră să salveze un tip care nu voia deloc să fie salvat — ar fi putut să ia lecții de la el.

Goyaz fusese pe vremuri în cârdășie cu Siegella. Sursa lui preferată de estorcare o constituiau tripourile și avea un vas, Princess Christabel, care se instala în largul orașelor de coastă și unde miza la joc era atât de mare încât un miliardar ar fi putut să-și piardă și bretelele. Jocurile erau truate, cum nu era permis, iar toți cei care, printr-un miracol, câștigau, nu aveau niciodată ocazia să-și ducă biștarii acasă. Sau li se lua pe vas, sau erau aruncați de la bordul șalupei care îi readucea la ponton, și erau șantajați înainte de a fi scoși din apă.

Știu că o dată, Siegella îi șoptise două vorbe lui Goyaz despre o răpire pe care o plănuise și pentru care avea de gând să folosească vasul lui Goyaz.

În orice caz, un lucru e limpede ca lumina zilei: individul pe care l-am bumbăcit nu e omul lui Siegella, pentru că n-ar fi ciripit atât de repede. Iar lucrul care îmi dovedește că în treaba asta Siegella nu e în combinație cu Goyaz e faptul că, după cum ne-a spus tipul din pivnița de cărbuni, Goyaz e în cârdășie cu Kastlin — iar Kastlin e un gangster de duzină, un amărât care lucrează pentru oricine. De cele mai multe ori e înhăitat cu Goyaz, pentru că se pricepe la ambarcațiuni, și știu că Siegella n-ar vrea să se lege la cap cu Kastlin pentru tot aurul din lume. Nu poate să-l sufere și n-are nici cea mai mică încredere în el.

Atunci care ar fi concluzia? Ei bine, trebuie să deducem că lui Goyaz i-a ciripit cineva la ureche despre lovitura pe care o pune la cale Siegella, că a încercat să-i salte combinația de sub nas răpind-o pe Miranda și că pare să fi reușit.

Asta înseamnă că Siegella a rămas cu buza umflată, ba chiar cu amândouă! Parcă văd ce-o să-i facă echipei Goyaz-Kastlin când va afla ce s-a întâmplat!

Mi se pare că Goyaz nu s-a descurcat rău deloc în treaba asta. Probabil că a urmărit-o pe Miranda și că au făcut cunoștință în cursul unei serate, a unei petreceri sau a altei șmecherii. Trebuie să vă spun că Goyaz e un băiat frumos, foarte amabil, specialist în seducția slavă cu tot tacâmul ei. După

care

probabil că i-a vorbit de salonul lui de jocuri de noroc de pe vas, iar Miranda a mușcat momeala cât ai zice pește.

Nimic uimitor. Este exact genul de lucruri care o atrage cel mai mult. Ideea pierderii tuturor lovelelor jucând la bordul unui vas i s-a părut probabil culmea rafinamentului în acest gen de distracție. Nici măcar o clipă nu i-a trecut prin minte că ar putea fi ușurată de mangoți ca de cineva care i-ar șterpeli din buzunare. Trebuie să recunoaștem că Miranda nu e lipsită de un anume curaj.

Gândurile îmi sunt întrerupte brusc căci ajunsesem la destinație. Plătesc șoferul și mă îndrept pe jos spre locul de care mi-a vorbit omul lui Goyaz. Cotesc pe o stradă transversală și, acolo, puțin mai departe, văd ce căutam. Înaintez pe lângă zid și, la capăt de tot, zăresc locuința de deasupra fostelor grajduri de poștă. Prin perdele se vede lumină.

În buzunarul hainei am un pistol automat de calibru 20, un fel de jucărioară de mierlit țânțarii.

L-am luat și pe el împreună cu un 38. Îl scot din buzunar și îl fixează cu o clemă specială în interiorul pălăriei — o șmecherie veche de-a mea care mi-a folosit de mai multe ori. În felul ăsta, revolverul e așezat pe cap, susținut de calota pălăriei.

Aprind o țigară, și urc până la ușa apartamentului, deasupra fostelor grajduri, și bat de două-trei ori.

După o clipă ușa se întredeschide puțin și un japonez se chiorăște la mine, lucru care nu-mi cade

bine, pentru că știu că Goyaz a avut totdeauna servitori japonezi.

— Îl caut pe domnul Goyaz, zic eu. Pentru că trebuie să-l văd fuguța.

Deschide ușa.

— Aștepți aici. Eu duc să văd.

În clipa în care întoarce spatele, îi trag una exact în spatele urechii — acolo unde se articulează cutia craniană cu gâtul —, un splendid croșeu de dreapta, și îl prind din zbor în momentul în care urmează să se prăbușească. Pe urmă îl sprijin de zid, închid ușa și urc.

La capătul de sus al scării e o ușă. O deschid și mă pomenesc în fața unui culoar spre care se deschid mai multe camere, de ambele părți. În fund, la stânga, văd lumină prin crăpătura unei uși și aud zvon de voci.

Înaintez în vârful picioarelor, bag capul prin deschizătura ușii și intru.

Patru tipi stau la o masă și joacă pocher. Într-un colț al încăperii, cu picioarele așezate pe un scaun, Lottie Frisch, prietena lui Kastlin, citește ziarul. Am impresia că n-am greșit adresa!

— Hei, băieți, merge treaba?

Am scos pușcociul din buzunar și îl țin în așa fel încât să-l poată vedea. Nu mișcă nici unul, ci doar își așează mâinile în față pe masă, după un vechi și bun obicei american.

— Bonsoar, Lottie! zic. Ce mai face Kastlin? Ascultați, dragilor, nu e cazul să ne enervăm și să ne luăm în gură! Hai mai bine să mergem mână în

mână! Nu vreau să ne pierdem timpul. Dați-mi doar câteva mici informații și pe urmă vă puteți întoarce la micile voastre treburi.

Tipul din fața mea — un individ înalt cu păr unsuros — rânjește și zice:

— Ia te uită, păi ăsta e chiar Lemmy Caution, pe legea mea! Să mă bată ăl de sus dacă vă mint! Cine s-ar fi așteptat să-l vadă aici, și cu un pușcoci în mână! Zău că e bună! Auzi, țărănoiule, chiar îți închipui că poți să ne faci figura cu atacu' diligenței, ai?

— Ascultați prizăriților, le zic cu un zâmbet ironic, mă cunoașteți destul de bine ca să știți că n-ar fi prima dată; Așa că terminați cu aiurelile. Unde e Goyaz?

— Nu-l am la mine, răspunde el. Nu știm unde e. Nu-i așa, băieți? Și chiar dacă am fi știut, am fi avut grijă să uităm chestia asta. Auzi, Lemmy, să știi că eram convins că ești în Missouri și pui la cale o combinație prohibiționistă!

— Gura, destul cu gluma! îi zic. Dacă nu-mi spui unde e Goyaz, rămâi fără nas.

Gagica se bagă și ea în vorbă.

— Oh, la dracu'! zice ea. La ce bun atâtea mistere? Dacă fraieru' ăsta vrea să știe unde e Goyaz, o să-i spunem, și gata! Goyaz e destul de mare ca să se ocupe de el, așa cum știe bibicu'. Ce

cauți, Lemmy? Vrei să-ți bagi nasul ăla mare în vreo combinație? Îți spun eu c-ai greșit adresa.

— Las-o baltă, Lottie. Niciodată n-am fost mai serios ca acum. Unde e Goyaz?

Se ridică.

— Am aici adresa lui, zice ea dând din umeri. E undeva la țară.

Ia de pe masă o geantă mică din mătase neagră și o deschide. Cred că va lua o bucată de hârtie dinăuntru, numai că, ploșnița naibii, are un pistol mic și trage prin geantă.

Mă nimerește. Am brusc impresia că cineva mi-a înfipt un vâtrai încins în brațul drept. Mâna mi se înmoaie și, cât ai clipi, cei patru derbedei au și sărit pe mine. Mă burdușesc bine. După ce această echipă de sugrumători a terminat treaba cu mine, semăn cu o demonstrație anticomunistă la Pekin. Ce mi-au făcut bibicii nu se poate povesti!

Până la urmă, mă leagă bine cu o frânghie pe care le-o aduce servitorul japonez, după care mă sprijină cu spatele de perete.

Tipul cu păr unsuros mă scotocește prin buzunare, și mă felicită că n-am cei zece mii de dolari la mine. N-am decât o mie, din proprii mei bani, și, scârba dracu', îi trece repede în contu' lui! Pe urmă tipul se dă înapoi și se holbează la mine.

— Hei, papagalule! Ce mai zici acum? Îți dai seama! Lemmy Caution, celebrul gangster, a fost jefuit ca un amărât de găinar! Nu puteai să-ți vezi de treaba ta?

Lottie ocolește masa și se apropie. Se uită la mine și începe să râdă.

— Ce-ai în scăfârlie? zice ea. Nu ți s-a spus niciodată că femeile au uneori în poșetă un pif-paf? la să vezi, scumpi, ce pantof solid am!

Se dă înapoi și-mi trage una la căpățână. Am impresia că sângerez de peste tot, dar cel mai mult mă supără brațul drept.

— Bine-bine, maimuțoilor, le zic, o să vedeți voi! Credeți că un trișor ca Goyaz e în stare să-i tragă clapa unui tip ca Siegella? Ce credeți că se va întâmpla când va afla ce s-a întâmplat?

Lottie se prăpădește de râs.

— Nu vorbi prostii! începând din seara asta, nimeni nu ne va mai vedea în Anglia, nici Siegella și nici nimeni altcineva.

Simt că mă ia cu amețeală. Cu spatele sprijinit de perete mă răsucesc ca să găsesc o poziție mai comodă. Mi-au legat mâinile la spate, iar durerea din brațul drept nu-mi dă pace. Am impresia că glonțul tras de Lottie a intrat la câțiva centimetri deasupra încheieturii mâinii, dar hemoragia pare să se fi oprit, și cred că a trecut pe lângă os și arteră, ceea ce e foarte mișto.

Se întoarce la locul ei și citește mai departe ziarul. Pot să zăresc titlul articolului pe care-l citește: „Folosiți-vă de propriul farmec”. Acuma, trebuie să vă spun că dacă s-ar folosi de farmecul ei la fel de bine ca de picior, mititica ar ajunge departe. Ceilalți patru și-au reluat partida de pocher și beau whisky.

Undeva, în apropiere, un orologiu bate de zece. Mă simt scârbit de mine, și-mi zic că n-am minte nici de două parale dacă am venit singur în locul ăsta periculos. Și mă mai și lăsasem fript de o mandeză ca Lottie.

După o oră, tipul cu păr gras, care pare să-i fi ușurat de pițule pe ceilalți trei, își pune câștigul în buzunar și îmbracă haina.

— Haide, băieți, e timpul s-o luăm din loc! strigă el. Auzi, Lottie, ce facem cu băgărețul ăsta?

Se uită la mine. Stau cu spatele sprijinit de perete și am ochii închiși; mă prefac că sunt gata să leșin.

— N-ai treabă. Plecați, băieți. Îl iau eu cu Hiska. Goyaz se va ocupa de el mai târziu.

Lottie se duce în altă cameră.

Cei patru tipi își iau lucrurile și se cară, iar japonezul căruia ea i-a spus Hiska vine și începe să facă curățenie. O aud pe Lottie cântând undeva în apartament. Pălăria mea e exact sub masă. Am avut noroc că, atunci când au sărit pe mine, pălăria a căzut cum nu se poate mai bine. Sub calotă, înăuntru, se află micul meu revolver, iar dacă aș reuși să-mi dezleg mâinile, poate că încă aș mai putea să-i joc în bumbi.

Deschid ochii și-i zic japonezului:

— Auzi, bă, ce-ți spun? Să știi că ce faci aici n-o să te ajute nimic. Măine-poimăine pun mâna pe tine și te belesc, maimuțoiule!

— Faci la mine să râde, zice el.

În clipa aia intră și Lottie.

— Ascultă, fetișoaro, zic cu un ton plângăreț, fii un pic miloasă. Știi foarte bine că mi-ai băgat un plumb în brațul drept. Curge sângele ca la fântâna arteziană. Nu vrei să-mi pui un pansament, ceva, fiindcă altfel o să mor în mâinile tale.

— Dacă ar fi după mine, ți-aș băga un fier înroșit în rană, iubirea mea, zice ea. Dar poate că, la urma

urmelor, ai dreptate.

Deschide geanta și scoate revolverul.

— Hiska, dezleagă-i mâinile — nu e în stare să se miște — leagă-i un prosop sau ce găsești în jurul brațului, că-mi murdărește covorul. Dar atenție, Lemmy, la cea mai mică mișcare, te găuresc, și ai văzut că știu să trag.

— Cum să nu, păpușo! N-ai de ce te teme.

Japonezul pleacă și revine cu un prosop, arnică și un pansament. Taie sfoara. Mișc brațul și-l studiază. După cum îmi închipuiam, Lottie mi-a găurit antebrațul; glonțul a ieșit pe cealaltă parte. Japonezul taie mâneca hainei, spală rana, astupă cele două extremități cu tampoane de vată și înfășoară totul cu o fâșie de crep de China. Am impresia că am un braț de lemn, iar japonezul care-și amintește scatoalca pe care i-am tras-o mai devreme, nu umblă deloc cu mânuși.

Mă trântesc lângă perete, cu ochii închiși și încep să gem.

În picioare, de cealaltă parte a mesei, cu revolverul în mână, Lottie mă urmărește cu atenție. Japonezul se ridică și se află exact în dreapta mea.

— Hei, papagalule, nu-ți prea convine? zice ea. Credeam că ești mai tare!

Gem zgomotos.

— Oh, mi-e rău, mormăi eu.

Și zicând asta, dau cu capul înainte și lovesc cu picioarele legate peste picioarele japonezului. Individul cade peste mine exact în secunda în care Lottie apasă pe trăgaci.

Japonezul încasează glonțul și începe să urle. Îl dau la o parte cu brațul stâng și mă arunc sub masă, în timp ce Lottie își pune din nou artileria în funcțiune. Pălăria e lângă mâna mea stângă, iar gleznele lui Lottie la cincizeci de centimetri mai încolo. Las baltă pălăria deocamdată. Plonjez din nou, o prind de gleznă cu mâna stângă și trag. Cade lată. Apuc mâna în care are revolverul și răsucesc. Lottie dă drumul la armă.

Arunc o privire rapidă peste umăr și văd că japonezul nu se simte bine deloc. E trântit pe o parte și tușește. Cred că Lottie i-a tras o boabă în plămân. O trag sub masă și-mi pun picioarele legate peste ea, astfel încât s-o împiedic să miște. Pe urmă, cu mâna stângă, apuc pălăria și iau revolverul dinăuntru.

— Și acum, micuțo, dezleagă-mi fuguța picioarele.

Își dă toată osteneala. Peste mai puțin de două minute, stau în picioare lângă masă și-mi pregătesc un whisky cu sifon. Japonezul continuă să tușească pe podea iar Lottie, pe un scaun la celălalt capăt al

încăperii, fumează nervoasă. Nu prea-i sunt boii acasă.

— Hei, micuțo, ce zici tu de chestia asta? întreb.

Îmi spune fără nici o reticență. Îmi spune tot ce gândește despre mine, despre tata, mama și cam tot ce le dorește eventualilor mei descendenți. Am auzit multe gagici înjurând la viața mea, dar tipa asta ar fi ținut piept unui regiment de legionari, pe care sunt sigur că i-ar fi lăsat fără grai. Pun capăt declarațiilor

ei de dragoste aruncând în ea cu o pernă care o face

să cadă de pe scaun. Se ridică.

— Ce facem acum? întreabă ea.

— Nu-ți bate capul. O să facem o plimbărică amândoi. Dar mai întâi, ia să vedem ce are tipul ăsta.

Îl întoarce pe japonez. După cum am presupus, e rănit în spatele umărului și, după părerea mea, glonțul a trecut prin partea de sus a plămânului. O forțez să-l lege și să-l sprijine de perete.

— Unde ai mașina, Lottie? o întreb.

— În garajul de alături.

— Bine. Acum o să-l mai legi puțin pe tipul ăsta ca să nu se poată mișca deloc, după care vom urca în mașină amândoi, unde te sfătuiesc să nu faci vreun act eroic, căci te-ai putea trezi în lumea celor dreapți!

Terminăm cu japonezul și coborâm. Garajul e imediat alături și înăuntru e o mașină mare. O

forțez s-o aducă în fața intrării apartamentului, pe urmă urcăm iar.

— Vreau să-ți intre bine în cap, zic eu, că nici nu mă gândesc să-l las pe sonatul de Goyaz și pe futaciu' tău Kastlin să facă pe nebunii cu Miranda. Unde sunt Goyaz, Kastlin și Miranda?

Se uită la mine și râde.

— Poți să spui ce vrei și să încerci orice, că am gura cusută, zice ea.

Zâmbesc în colțul gurii.

— Cum vrei, scumpete. Nu ești prima fufă pe care o aud vorbind astfel. Du-te să-ți pui pălăria; mergem amândoi la plimbare.

O duc în cealaltă încăpere, și o aștept să-și pună pălăria și să-și pudreze nasul. Pe urmă coborâm. Închid ușa apartamentului, o urc la volan și eu mă sui în spate.

— Mergem la Knightsbridge, îi zic.

— Foarte bine, Lemmy, răspunde ea. Dar să nu uiți ce-ți spun. Într-o zi, foarte curând, respectivul meu o să se ocupe de tine, și-ți promit o baie de parafină pe care voi avea plăcerea s-o aprind chiar eu.

Cam o jumătate de oră mai târziu, mașina se oprește în fața apartamentului din Knightsbridge, acolo unde mă dusesese Connie. Mă rog la toți sfinții din ceruri ca micuța Constance să locuiască în acel bloc turn, fiindcă altfel am dat-o în bară. Imediat ce ajungem, pun revolverul în buzunarul drept și o rog pe Lottie să coboare.

— Mergi în față, păpușo, și ai grijă cum te miști, altfel prevăd că vei avea un accident urât de tot.

Luăm ascensorul și ne oprim pe palier. Bat ușor la ușă și vă asigur că inima face un triplu salt când Connie vine să deschidă.

Are pe ea un neglijeu că regina din Saba ar fi semănat cu o menajeră pe lângă ea.

— Ei, drăcie! Ce mai e și asta?

— Ascultă, Constance, îi zic. Am venit la tine pentru o mică reuniune familială. Vreau să fii cu ochii pe individa asta. Lucrează cu Kastlin și Goyaz, și ăștia au răpit-o pe Miranda.

— Să știi că m-ai lăsat paf! zice Connie.

— Intră, tipos.

O apucă pe Lottie de nas și o trage în apartament, apoi îi trage una cu piciorul de-o trimite să valseze prin cameră. Lottie se lovește de perete și-și termină evoluția la sol, și puteți să mă credeți că nu arată deloc bine!

— Și acum, Connie, aș vrea să știi ce caută Goyaz în povestea asta?

— Păi, Lemmy, nu e chiar atât de complicat. Goyaz era cu noi în prima fază, când puneam la cale răpirea. Trebuia să ne folosim de vasul lui. Pe urmă a început să facă fițe când a venit vorba de partea lui și Siegella i-a dat pași. Iar Goyaz a vrut să se răzbune încercând să-l tragă în piept, asta e tot.

— Aiurea! Păi l-a și tras în piept! Parcă și văd cum s-a întâmplat. Goyaz face cunoștință cu Miranda, o asigură că se va distra ca o nebună pe

iahtul-cazino aflat undeva în larg, o duce la bord și... și dacă nu ne grăbim să facem ceva, n-o mai vedem pe puștoaică în vecii vecilor!

Constance dă din cap aprobator.

— Ai dreptate. Unde e vasul, unde e Goyaz?

— Întreab-o pe ea. Dar mi-a spus că n-o să vorbească!

Arăt cu degetul spre Lottie care stă pe un scaun și își freacă șalele; ai zice că e leit portretul soacrei lui Sarsailă.

— I-auzi, i-auzi! Nu vrea să vorbească? Ca să vezi!

Se apropie de Lottie.

— Ascultă, micuțo, zice ea, o să vorbești, și imediat. Ia vino-ncoa' cu mine.

O prinde pe Lottie de pielea gâtului și o ridică în picioare.

Lottie o lovește brusc cu piciorul la țurloaie. Atunci Connie se pune pe treabă. E o fată înaltă și frumoasă, și ceea ce uită să-i facă lui Lottie ar încăpea pe o jumătate de timbru poștal. În cele din urmă, o târăște în cealaltă cameră.

Mă servesc cu o țigară dintr-o cutie de pe masă și o aprind. Brațul meu drept devine din ce în ce mai rigid, gata să nu-l mai simt. Nu-mi place deloc chestia asta.

Deodată aud un strigăt înăbușit din camera vecină, drept pentru care deduc că amica mea Connie o prelucrează meseriaș pe micuța Lottie, după ce i-a pus o pernă pe față, ca să nu-i deranjeze prea mult pe vecini.

Am ghicit. După două minute, Connie apare în ușă. Zâmbește ca pisica care a ronțăit canarul. În cealaltă cameră o aud pe Lottie plângând.

— S-a aranjat, Lemmy. A vorbit. Goyaz a acostat vasul exact la limita celor trei mile, lângă insula Mersey, un loc care probabil că nu e prea departe de Colchester. Dar nu avem de ce ne teme pentru că vasul pleacă abia mâine dimineată, la șase. Avem tot timpul.

— N-avem nici un timp, îi zic.

Connie se uită la Lottie cu coada ochiului, pe urmă intră în cameră și închide ușa.

— Nu-ți face griji pentru ea. Acum, când i-am arătat de ce sunt în stare, nu mai poate să miște nici degetul mic. Ce facem acum? Ar fi mai bine să-l anunț pe Siegella.

— Las-o baltă, Connie. Cunosc banda Goyaz-Kastlin. Voi juca marea scenă a cavalerului salvator. Îți dai seama ce publicitate voi avea în fața Mirandei dacă chestia asta merge? Pe urmă sunt Prințul Fermecat și pot să fac ce vreau cu ea.

Connie dă din cap.

— Ai dreptate, Lemmy.

Se uită la mine bănuitoare.

— Auzi, nu cumva ți-a căzut cu tronc puștoaica asta de Miranda? Știi că micuța e drăguță foc.

— Oh, Connie, nu mă lua așa! Știi foarte bine că nu sunt un fustangiu. Miranda nu arată rău deloc, dar nu e de nivelul tău!

O lipesc de mine.

— Bine, Lemmy. Încetează, avem treabă.

— Mie-mi spui! Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să ne ocupăm de brațul meu. Am impresia că am pe mânecă un pachet de tăciuni.

Connie se pune în mișcare. Dă fuga în camera vecină și se uită la Lottie. Pentru mai multă siguranță, o leagă la picioarele patului cu prosoape. Nu cred că am văzut ceva mai caraghios ca Lottie Frisch în acel moment. Tabloul s-ar fi putut intitula „Coșmar la baia turcească”.

— Gata, zice Connie. Acum mă duc să aduc ceva cu care să te pansez. Mă întorc imediat.

— S-a făcut. Și adu mașina ca să facem cât mai repede o tură spre insula aia!

Pleacă. Aștept până când aud ascensorul coborând. Apoi iau cartea de telefon, găsesc numărul de la Strand Chambers și îl sun pe Gallatt.

Mă rog la toți sfinții ca Siegella să nu-l fi lichidat pe Gallatt în seara asta, altfel ar fi putut să iasă cu scandal fiind și Mac Fee în preajmă.

Gallatt îmi răspunde imediat și îl rog să mi-l dea pe Mac Fee.

— Ascultă bine ce-ți spun. Aici e o aiureală de zile mari. Nici nu poți să-ți închipui. În mare pot să-ți spun că Goyaz și Kastlin au răpit-o pe Miranda și au dus-o la bordul unui vas, probabil Princess Christabel, sub un alt nume, care e ancorat în largul insulei Mersey, la limita celor trei mile. Du-te acolo cu Gallatt, dar stai liniștit până când sosesc și eu. Voi veni acolo cu Connie, prietena lui Siegella. Va trebui să scap de ea undeva. Înainte de a ne întâlni noi trei. Când veți ajunge acolo,

Încercați să dați de pontonul sau de digul la care ar putea să tragă barca cu motor a vasului și stați blânzi până când vin.

— OK, zice Mac Fee. Cât timp îți trebuie?

Mă uit la ceasul de la mâna stângă. Era douăsprezece fără un sfert.

— Ascultă, Mac, e douăsprezece fără un sfert. Locul cu pricina e la aproape o sută de kilometri de-aici și, pentru că n-o să dormim pe drum, să zicem că vom fi acolo pe la unu. Salut.

— Am înțeles, amice.

Închid și aprind altă țigară. După cinci minute apare și Connie. Vine cu o încărcătură de pansamente, tinctură de iod și toată farmacia, după care începe să se ocupe de mine.

V-am spus deja că femeiușca asta e mișto rău de

tot. E bine făcută și are mâini lungi cu degete subțiri. În timp ce lucrează la brațul meu, parfumul ei îmi gădilă plăcut nările. Îmi aranjează brațul cum nu se poate mai bine și pune pansamentul.

— Ești tare, Lemmy. Ești un dur, nu-i așa?

— Mare scofală. Nimeni nu observă asta.

Zâmbește.

— Să nu crezi asta, Lemmy, zice ea.

Mă sărută și, preț de un minut, totul dispare. Nu știu din ce motiv, încep să mă gândesc la o crescătorie de găini în Missouri. Pe urmă îmi revin.

— Haide, Connie, trebuie s-o ștergem. Îmi pare rău că trebuie să te iau cu mine, dar eu nu pot să conduc mașina.

— Bineînțeles că vin cu tine! Trebuie s-o găsim pe Miranda.

Îmi imaginezi ce furie o să-l apuce pe Siegella când va afla care e situația. Ce-o să-ncaseze Goyaz și șleahta lui!

Pleacă să-mi aducă pălăria și mai aruncă o privire la Lottie. Micuța e atât de zdruncinată încât nu e în stare să articuleze nici măcar un sunet.

— Mă întorc repede, îi zice Connie, și atunci o să-ți spun ce-o să-ți fac. Petrece-ți timpul gândindu-te la asta!

Coborâm cu ascensorul. Mașina ne așteaptă afară. Urcăm și Connie apasă pe accelerație. În timp ce mașina demarează, Connie scoate un revolver mare din buzunarul portierei.

— Ia-l, Lemmy. Am impresia că vei avea nevoie de el în seara asta.

Și-ncă cum!

Constance conduce ca o nebună. Acul kilometrajului nu coboară sub o sută zece decât în momentul în care se arată un polițai. Traversăm Londra și curând ajungem în Stratford — în acest moment e în jur de douăzeci și jumătate —, iar eu îmi storc creierii ca să găsesc cum să scap de tipă, căci nu mi-ar conveni deloc să dea ochii cu Gallatt și cu Mac Fee, care vor hoinări prin preajma insulei Mersey.

Ar fi mișto s-o fentez pe Connie, pentru că, după cum ați remarcat, nu e genul de femeiușcă care să se dea bătută cu una cu două și o dai în bară cu ea foarte ușor.

Oricum, n-am ce face, trebuie să mă descurc într-un fel înainte de a ajunge la Mersey. În fața mea, ieșind dintr-un compartiment al automobilului, văd un ghid al Clubului Automobilistic și o lanternă. Iau cărțulia, aprind lanterna și fac pe individul care calculează kilometrii de la un loc la altul, eu căutând în realitate locul unde se află viitorul atelier de reparații auto. După un moment, descopăr că următorul atelier e la vreo cinci kilometri de locul în care ne aflăm.

Urmăres kilometrajul și aștept să parcurgem zece kilometri.

Pe urmă încep:

— Auzi Connie, zic. Oprește o secundă, te rog. Aud în spate un zgomot care nu-mi place deloc. Pare că vine de la roata din stânga. N-ar fi deloc indicat să avem un accident, oprește și stai aici până când mă duc să văd ce e.

E un truc vechi care mi-a mai reușit de câteva ori. În buzunarul vestei am totdeauna o lamă de brici prinsă într-o șmecherie, asta îmi folosește la tăierea havanelor și pentru alte lucruri. Cobor, dau ocol mașinii și înfig lama în anvelopa roții stângi din spate. O las acolo, pentru că sunt convins că, după foarte puțin timp sistemul meu va funcționa și pneul va face explozie. Urc din nou în mașină, spun că totul e în regulă și pornim.

Treaba merge. Mai facem încă vreo trei kilometri și Connie se apropie de o sută. Aici: bum! Mașina derapează, și numai datorită tehnicii desăvârșite a însoțitoarei mele scăpăm de șanț. Cobor și mă uit la roată.

— La naiba! zic. Așa sunt femeile! Unde e roata de schimb?

Se strâmbă.

— Țsta e norocul meu! Am avut până și am dat-o la reparat.

— Oricum, nu mai poți conduce așa. Stai să văd dacă găsim un atelier.

Iau din nou ghidul și îi spun că e unul la trei kilometri și că voi da fuga să iau o mașină și mă voi

întoarce după ea. N-are nimic împotriva. O iau din loc și curând apare și atelierul, care nu e chiar atât de departe. Brațul mă înjunghie rău de tot.

Reușesc să închiriez un Chevrolet.

Îl iau și îi scriu un bilet lui Connie. Îi spun că, după părerea mea, e atât de târziu încât o șterg imediat spre insula Mersey, că-i trimit mecanicul ca să-i repare roata și că ar face bine să vină pe urmă după mine. Că odată ajunsă acolo, cel bun lucru pentru ea ar fi să treacă pe la cea mai apropiată gară de unde sa mă ia, căci e singurul loc care-mi tece prin minte.

Dau biletul cu o bancnotă de o liră mecanicului și el îmi spune că se va ocupa de Connie. Bag viteză. Pun prinsoare că nimeni din țara asta n-a văzut o mașină condusă cum conduc eu Chevrolet-ul. Ajung la insula Mersey pe la două fără un sfert. Nu e chiar o insulă. Are apă de jur-împrejur, mai puțin în spate, unde curge un mic râu cu un pod deasupra. E un loc ciudat, întunecos și umed.

Merg pe pod până când întâlnesc un tip. Îl întreb dacă prin apropiere nu e cumva un dig sau un ponton și el îmi indică locul. În cele din urmă ajung și trag mașina lângă un gard viu de pe marginea drumului, apoi merg pe jos până la debarcader.

E un fel de platformă instalată pe piloți. Locul e complet pustiu. Inspectez împrejurimile, dar nu văd nici urmă de Mac și de Gallatt, și mă întreb dacă

n-au avut și ei un accident, sau ceva, sau dacă nu cumva Mac Fee, crezând că-am pățit nu știu ce, a riscat și a urcat la bordul vasului.

Hoinăresc zadarnic la dreapta și la stânga, că nu dau de nimeni. În depărtare văd scânteind luminile vasului, și sunt convins că e iahtul lui Goyaz. Mă depărtez de ponton și intru pe un drum transversal care duce la șoseaua pe care am venit.

Ceva mai departe, văd o fereastră luminată. E un fel de cabană de pescari iar pe prag stă un tip în pulover albastru care-și fumează liniștit pipa.

— Salut, prietene, îi zic. Nu-i o vreme prea grozavă, nu? N-ai văzut cumva doi tipi pe-aici? Trebuia să ne întâlnim acolo, la ponton.

Continuă să tragă din pipă încă vreo jumătate de minut înainte de a se hotărî să răspundă.

— A, da. Am văzut doi bărbați pe-aici. Cred că te căutau. Pe urmă poate că și-au zis că nu mai vii, că poate ai probleme pe drum.

— Perfect, zic.

Îi pasez o bancnotă de zece șilingi.

— În ce parte au luat-o, bătrâne? îl întreb.

— S-au dus pe vasul de colo. Au închiriat barca lui Jim Cardine.

— Când?

— Acum vreo cinci minute..., poate chiar o jumătate de oră. Nu știu exact...

— Mai aveți o altă ambarcațiune pe-aici? întreb. În fine, ceva care să mă ducă acolo?

Scutură din cap.

— Cardine e singurul din ținut care are o barcă cu motor, și e sătul până peste cap, pentru că n-au vrut să-l ia cu ei. Au închiriat baraca și au plecat singuri. Adevărul e că i-a costat scump. La ora asta

nu vei găsi pe nimeni care să te ducă acolo cu barca

cu vâsle, fluxul e prea puternic și nu se știe dacă se

poate ajunge acolo.

— Mulțumesc, bătrâne, mi-ai făcut un mare serviciu!

Spun bună seara și mă întorc la ponton.

Sunt la ananghie și nu văd ce-aș putea să fac. Totuși mi se pare inutil să stau proțăpît acolo și să frec barcazu', și, de altfel, îmi place tare mult să mă plimb când gândesc. Așa că părăsesc pontonul și pornesc spre locul unde am lăsat mașina întrebându-mă, Dumnezeule mare, ce naiba să fac! După vreo sută de metri, aud zgomotul unui motor.

După sunet, mi se pare a fi un camion. Brusc, îmi vine o idee. Să presupunem — așa, ca să mai schimbăm o vorbă — că cei patru gangsteri care erau cu Lottie Frisch în apartamentul de pe Baker Street, au plecat mai înainte doar pentru că trebuiau să ia provizii și nu știu ce materiale pentru Princess Christabel. Și-ăștia ar fi ei!

Stau în umbra gardului viu, pe marginea drumului și, în clipa următoare, apare camionul. Mă felicit pentru că am nimerit-o. E un camion mare de zece tone încărcat de lăzi și marfă. Sus de tot o prelată s-a ridicat puțin și zăresc o ladă cu

whisky. La volan e tipul cu păr unsuros. Lângă el mai sunt alți doi tipi, iar al patrulea presupun că e undeva în spate.

Camionul trece prin fața mea, dar în loc s-o apuce spre debarcader, face la dreapta și se îndreaptă spre cabana de pescar de mai adineauri.

Se oprește. Mă fofilez ușurel pe iarbă, în direcția lui, și aud o mulțime de pălăvrăgeli. Înțeleg că șoferul a greșit drumul și se pregătește să dea înapoi ca să apuce pe unde trebuie și să ajungă la ponton. Drumul e foarte îngust, nu prea e ușor de întors, iar în timp ce el face eforturi să manevreze, eu mă întorc de unde am venit, urc în mașina mea și o deplasez pe drumeagul ce duce la ponton. Și o las chiar în mijlocul drumului.

După care cobor și mă postez în spatele mașinii. După două minute, camionul dă înapoi și se oprește la trei metri de farurile mele. Omul de la volan scoate capul pe geam și răcnește la mine să mă dau dracului la o parte din drumul lui, ce, sunt căpiat,

n-am văzut că vrea să ajungă la debarcader!

Nu scot o vorbă. Mă las pe vine în spatele mașinii. După o clipă îi aud coborând. Trec prin fața farurilor și văd că vin toți patru. Dau ocol mașinii și îi aștept în spate, cu pistolul în mână.

— Sus mâinile, bandă de papagali, le zic. Ce mai faceți? Nu vă așteptați la asta, nu?

Tipul cu păr unsuros nu se simte prea bine.

— Ai reușit să te descurci, nenorocitul?

— Și-ncă cum! îi răspund. În afară de asta, aș vrea să fii atât de drăguț și să-mi spui ce m-ar putea împiedica să vă trag două boabe la fizic și să vă arunc în apă! Haide, aliniați-vă în fața mașinii, cu spatele la mine. Repede!

Se aliniază, cu mâinile ridicate, și trebuie să spun că am mare noroc că acel colț din insula Mersey e pustiu și că nimeni nu se preumblă pe-acolo, altfel

de bună seamă c-ar fi crezut că a venit în turneu Circul Berolina!

Îi scotocesc bine. Toți au câte un pistol. Le aruncă în spatele meu. Confisc în același timp cei o mie de dolari pe care tipul mi i-a șterpelit mai devreme, plus alții patru sute pe care îi câștigase de la ceilalți patru la pocher. De ce n-aș avea și eu un mic beneficiu în afacerica asta? Natural, tipul nu e deloc încântat și devine excesiv de injurios la adresa mea.

Drept pentru care mă supăr. Le trag la primii trei câte una la scăfârlie cu mânerul armei și toți cad cu nasu' în țărână. Pe urmă îl iau la discuții pe ultimul, cel mai mic dintre ei.

— Ascultă, fătul meu. Sunt un tip incomod în draci, și mi-ar plăcea tare mult să te văd sub firu' ierbii înainte de vreme. Uite ce vei face. Îi urci pe tipii ăștia în camion și o ștergi la Londra. Te sfătuiesc să nu întârzii pe drum, pentru că, dacă dau de tine undeva, poți să-ți iei alivoar de la viață! Așa că pleacă repede, și nu te opri până la Charing Cross.

Pare speriat rău de tot.

După ce se străduiește din greu să-i încarce pe ceilalți trei în camion, trag mașina din drum și ajung pe șosea mergând cu spatele.

— Ascultă, îi zic. După cinci minute părăsești insula. Vezi telefonul de colo? Ei bine, la cinci minute după plecarea ta, voi suna la poliția din Essex. Le voi spune că sunt un locuitor din zonă și că am văzut un camion, condus de un tip cu o mutră dubioasă transportând trei tipi leșinați

înăuntru, îndreptându-se spre Londra. Dacă pun mâna pe tine poterașii englezi, au să-ți pună tot felul de întrebări. Am dreptate? Ar fi rău pentru tine. Și o să miroasă urât pentru Goyaz și Kastlin. Așa că bagă viteză și nu te mai întoarce. Ai înțeles?

— Bun, am înțeles, zice el. Dar poți să fii sigur că vei plăti într-o zi pentru asta, și încă scump de tot!

— Hai, cară-te că-mi faci purgație! îi zic.

Pleacă și îi văd farurile din spate dispărând în noapte. Presupun că din partea asta nu mai am de ce mă teme. Inutil să mai spun că nu dau telefon la nici o poliție, pentru că în acest moment n-am chef să înnod prietenii cu nici un fel de polițai.

Pe urmă arunc artileria în apă, sun adunarea pe un singur rând și mă convoc la o discuție.

Două lucruri sunt sigure. Primul: o barcă cu motor va veni de la iaht la ponton ca să încarce marfa din camion. Al doilea: trebuie să fac ceva în legătură cu Constance, căreia o să-i albească părul așteptându-mă la gară — de altfel încă nu știu unde e — și va face scandal dacă nu intervin. Constance va întreprinde ceva, căci nu e tipul de

femeie care să stea bine mersi într-un astfel de moment.

Deci, prima problemă de rezolvat e Constance. Răsucesc cheia în contact să demarez. E posibil ca această gară să se afle undeva pe șoseaua pe care am venit, și în curând îmi dau seama că nu greșesc.

Gara e o clădire mică situată pe stânga și puțin retrasă față de drum. E un colțișor liniștit și pare chiar părăsit, căci aici la Mersey trenul nu trece decât în ziua aceea din anii bisecți.

Zăresc mașina lui Connie, trasă lângă palisade.

Această tânără persoană pare foarte mulțumită că mă vede. Stă la volan și fumează.

— Salut, Lemmy, zice ea. Îmi pare bine că te văd întreg. Auzi, ce te-a apucat s-o ștergi? De ce-ai vrut să scapi de mine?

— Am făcut al naibii de bine, îi răspund.

Îi povestesc ce s-a întâmplat și îi demonstrez că, dacă n-aș fi fost acolo, cei patru tipi ar fi ajuns pe vas, iar eu aș fi putut să-mi iau adio de la orice posibilitate de a ajunge la Miranda.

Are un aer preocupat.

— Spune-mi, Lemmy, ce crezi că se va întâmpla după ce vei ajunge la bord? Ce crezi c-o să-ți facă Goyaz? Presupun că nu-ți închipui că va fi fericit că te vede. Tipul ăsta o să te împuște și o să te arunce la gunoi fără să clipească!

— Nu vorbi copilării, puiule. Goyaz nu știe ce rol joc eu în mișmașu' ăsta. Ajung la bord și îi împui capu' cum că niște tipi cu care am băut în oraș

mi-au spus că îi scurcircuitase combinația lui Siegella. Îi mai spun că Siegella a aflat și că i-a săltat camionul cu încărcătura destinată iahtului, după ce i-a lichidat oamenii. Atunci Goyaz va fi obligat să mă asculte, nu? După care aștept ocazia să-l rad, și poți să fii sigură că o voi găsi.

— Cum vrei, Lemmy. La urma urmelor, tu o s-o-ncasezi.

— Posibil, dar fa ciocu' mic o clipă și intră pe recepție. E sigur că va veni o barcă ca să încarce marfa din camion. Vei veni cu mine la ponton. Când

își va face apariția barca, va trebui să vedem câți sunt; pe urmă va fi treaba ta să-i aduci pe uscat.

O pun să-și parcheze mașina lângă palisade. O urc în mașina mea și o pornim spre ponton. Acolo, trag mașina într-un colț de unde nu poate fi văzută și așteptăm.

Pe la trei, se aude zgomotul unei bărci cu motor, și o barcă lungă de șase metri se apropie de debarcader. În ea sunt doi tipi. Unul dintre ei leagă ambarcațiunea de ponton, în timp ce celălalt inspectează împrejurimile.

Connie, care — după cum ne-am înțeles — stă pitită la capătul debarcaderului, iese din umbră și se apropie de tip.

— Auzi, zice ea, sunt Connie, prietena lui Lottie Frisch. S-a ivit o-ncurcătură. Camionul a avut un accident la trei kilometri de-aici. S-a spart o roată. Lottie vă transmite să mergeți acolo să dați o mână de ajutor.

— Zău? zice tipul. Unde e?

— Mai departe, pe drum.

Tipul se duce la colegul lui din barcă și-i spune câteva cuvinte; pe urmă se întoarce.

— Bine, zice el. Vin cu tine, dar celălalt trebuie să rămână cu barca.

Pleacă pe drum cu Connie. Aștept zece minute, după care mă fofilez ușurel pe iarbă până la șosea. Când ajung acolo, mă apropiu de debarcader discret ca un elefant. Tipul din barcă, așezat în partea din spate, frige o țigară. Îi zic:

— Hei, avem nevoie de tine! Vino să dai o mână de

ajutor, nu suntem destui.

— Mda? zice el. Îmi pare rău, da' nu mă mișc de-aci. Povestea asta mi se pare cam dubioasă.

Regret că trebuie să fac pe durul, dar n-am de ales.

— Ieși de-acolo, îi zic, și repede de tot, că altfel nu mai răspund de pușcociul meu.

Nu zice nimic. Iese din barcă și pune piciorul pe ponton. În momentul în care se ridică, îi trag un upercut cu stânga, care-l zguduie rău de tot. Cade grămadă și îl târăsc până la mașină. Îl bag înăuntru, îl scotocesc, dar nu are nici o armă.

Îmi pare rău că trebuie s-o las pe Connie să se descurce singură, dar n-am de ales. Mă întorc în fugă la debarcader, sar în barcă, dezleg frânghia și pun ambarcațiunea în mișcare. Întorc prora spre larg. În depărtare văd sclipind luminile de pe Princess Christabel.

E o noapte frumoasă, deși e întuneric. Curentul e puternic și sunt tare mulțumit că n-am încercat să plec cu o barcă cu vâsle. Aprind o țigară și încep să recapitulez tot ce mi-a căzut pe cap de alaltăieri, când mă preumblam pe Haymarket, înainte de a da peste Connie. Câte chestii, dom'le!

Dar sunt puțin descumpănit pentru că nu știu ce mi se va întâmpla după ce voi ajunge la bordul vasului. Nu știu ce-au putut să facă Mac Fee și Gallatt, dacă au reușit să se impună sau au căzut în capcană. Mă întreb și ce va face Connie cu tipul pe care îl duce chipurile la depanarea camionului, când respectivul o să-și dea seama că e vrăjeală; și ce
va

face tipul pe care l-am lăsat în mașină când se va trezi.

Pe de altă parte, îmi spun că mica mea Connie e destul de șireată să rezolve bisnisu' ăsta singură. În același timp, îmi zic că trebuie să-mi amintesc că voi reveni pe uscat — dacă se va întâmpla vreodată —, să rezolv povestea cu gagiu' lăsat în pivnița de cărbuni a lui Mac Fee. Sunt convins că la ora asta tipul se plictisește de moarte... dar, la urma urmelor, poate că e un fan al întunericului!

Timpul îmi pare lung până când ajung lângă vas. Îmi dirijez barca spre pupa, și trebuie să vă spun că pe iaht e hărmălaie mare.

Princess Christabel e un iaht lung, cu un aspect foarte luxos, care fusese construit pentru un miliardar. Nu știu cum și l-a procurat Goyaz dar, în orice caz, vasul ăsta i-a adus sume monstruoase.

Acum văd lumina hublourilor și aud muzica unei orchestre. Îmi zic că Goyaz face lucrurile în stil mare. Opresc motorul căci am ajuns la pupa. Aproape tot zgomotul vine din față și dinspre marele salon de la mijloc. Trec la treabă.

În barcă e un colac de frânghie. După ce-l arunc de cinci-șase ori, reușesc să trec capătul peste bastingaj și să-l aduc înapoi la mine. Pe urmă leg cele două capete ale frânghiei de barcă și urc. În câteva secunde ajung la bord. Partea din spate e pustie. Trei sferturi din punte sunt ocupate de salon și alte amenajări iar acolo înăuntru e o gălăgie infernală. Către partea din față zăresc perechi în ținută de seară, sub pardesiuri, așezate în

șezlonguri, în timp ce doi-trei tipi le oferă de băut.

Când briza suflă spre mine, aud frânturi de fraze în franțuzește, ceea ce mă face să cred că Goyaz a făcut escală într-un port franțuzesc înainte de a porni spre Anglia. Sau mă înșel, iar el a luat la bord clica stâlpilor de localuri de noapte cu iubițelele lor cu tot.

Trebuie să recunosc că Goyaz are tupeu dacă a venit să se instaleze în această parte de lume cu tripoul lui plutitor, ca și cum ar fi în largul portului San Pedro sau a oricărui alt colț din Statele Unite. Ideea de a veni cu „pluta” lui până la limita celor trei mile în largul coastei engleze este excelentă, pentru că nimeni altcineva nu s-a gândit la asta. Dincolo de respectivele trei mile poți să faci tot ce-

ți place fără să riști să intri în conflict cu autoritățile.

Cred că m-am prins care e combinația lui Goyaz. După cum a spus Connie, Goyaz a fost la început cu Siegella în aceeași combinație de răpire a Mirandei. Atunci ar fi fost vorba ca Goyaz să-i ia toată echipa pe vas, s-o aducă în Anglia, s-o îmbarce pe Miranda și s-o șteargă. Dar s-a lăcomit, iar Siegella s-a prins că e în cârdășie cu Kastlin, drept pentru care i-a trimis pe amândoi la plimbare. Siegella nu putea să aibă încredere în Kastlin, care e un tip cu o poveste urâtă la activ, de când a depus mărturie ca martor al acuzării în procesul lui Freddy Frickel — tipul care, fiind beat, lichidase doi paznici de noapte care se dădeau polițiști — și, în felul ăsta, scăpase de scaunul electric. Freddy Frickel fusese prăjit iar Kastlin eliberat.

Mă doare brațul și am impresia că mi-a înțepenit până la umăr și, deși mă pot folosi de el, mi-e teamă că în privința lui lucrurile nu evoluează spre bine. Cu toate astea, îmi zic că am avut noroc să fiu pansat de Connie, căci se pricepe la chestii d'astea.

Stau în umbră și mă întreb de unde a pescuit-o Siegella pe Connie. Tipul e inteligent, nu se poate nega, și nu se prea înșeală când e vorba de femei. O mulțime de pămpălăi — dar tipi la fix în privința meseriei — își aleg greșit gagicile. Mulți gangsteri, au fost găbjiti de poliție doar pentru că o puștoaică

a făcut o criză de gelozie și s-a apucat să spună vrute și nevrute.

După părerea mea, cu femeile o duci bine atâta vreme cât nu le spui nimic și ai relații cu cât mai multe în același timp. Gagica unica te bagă la răcoare. Cât ești cu mai multe tipe, e grozav. Dar dacă te fixezi la una singură, ești un om terminat. Într-o zi vei avea o ceartă cu ea, în urma căreia se va duce să-și așeze căpșorul blond pe umărul unui tip și să-și descarce sacul și, în nouă cazuri din zece, tipul cu pricina, care e atât de amabil și de compătimitor, e agent federal sau un polițai oarecare, după care începe focul de artificii și puștoaica regretă amarnic tot restul vieții.

Ceea ce n-o să te ajute cu nimic când vei fi gata să pleci la o lungă cură de odihnă pe scaunul electric. Nu vreau să mai aud de asta!

Dar cu Constance e altă mâncare de pește. Mă doare sufletul s-o văd cu un tip ca Siegella, deși e un macaronar cu cap și vede lucrurile în mare, ca

răpirea Mirandei, de exemplu.

Toate chestiile astea îmi tropăie prin cap în timp ce mă aflu în umbra unui cabestan, sau cum i-o zice chestiei astea, unde îmi trag sufletul și încerc să pun la cale un plan de acțiune.

Îl bombăn în gând pe Mac Fee, pentru că nu înțeleg de ce idiotul ăsta nu m-a așteptat așa cum ne înțelesesem. Singura scuză pe care pot să i-o găesc, e că poate Gallatt a fost atât de surescitată că Miranda se află la bord încât n-a mai avut

răbdare să aștepte, Mac Fee nu l-a putut opri, și a fost forțat să-l însoțească.

Am auzit în copilărie un proverb care spunea cum că, dacă ai îndoieli, să te abții. Totdeauna am considerat că e un proverb excelent. De fiecare dată când mi se întâmplă să fiu în incertitudine în legătură cu o poveste oarecare, stau pe loc, frec ȕiparu' și, până la urmă, totdeauna se întâmplă ceva.

După părerea mea, pe iaht sunt o mulțime de tipi. Îi văd ieșind puțin mai departe de mine, și nu încape nici o îndoială că cei mai mulți sunt plini ca niște burdufuri. Știind ce fel de alcool ieftin plimbă în general Goyaz pe vasul lui, cred că aproape toți sunt atât de beți încât aș putea să mă strecor printre ei fără să fiu remarcat de cineva, cu excepția poate a lui Goyaz, Kastlin și a tipilor din echipaj sau din bandă, care ar ști cam ce să facă dacă ar afla că Lemmy Caution se află la bord.

Chiar în acel moment, din întuneric, una din ușile rufului dinspre spate se deschide și iese o gagică.

E o blondă înaltă, fată frumoasă, solidă, în rochie albă de seară acoperită cu niște chestii, nu știu cum le zice, mi se pare cu paiete... Ai zice că a fost târâtă de picioare prin două-trei garduri vii. Are părul desfăcut și se clatină ca cineva care nu știe unde se află. După părerea mea, ori femeiușca asta nu ține la băutură, ori a lovit-o careva la bostan.

Vine clătinându-se spre mine. Îmi zic că e timpul să mă mișc, drept pentru care mă ridic în picioare.

— Ei bine, pisicuțo, îi zic, ce-ai pățit? Nu prea pari în apele tale!

Își întoarce privirea spre mine și văd că are ochii tulburi. Nu arată rău deloc. Gura e frumoasă, dar rujul nu are nuanța potrivită, și-și trece limba peste buzele care mi se par uscate. Se uită la mine cu o privire fixă.

— Mă simt ca dracu', zice ea. Auzi, nu crezi că Goyaz e un idiot să înceapă iar cu chestiile astea pe vas? N-ar fi putut să facă în așa fel ca să nu se întâmple una ca asta? Pe lumea asta sunt destule povești urâte ca să mai zgândărim și noi altele.

E gata să cadă, așa că îmi trec brațul pe după mijlocul ei și o duc să stea jos lângă bastingajul de pe puntea din spate.

— Cât aș da pentru un pahar de apă! zice ea.

— Liniștește-te, pisicuțo. Ce te supără? Ce se petrece aici?

— Aia de colo... cadavrele. Când am părăsit coasta americană, i-am spus lui Goyaz că după capul meu pe vasul ăsta se vor întâmpla lucruri necurate. Nu putea să stea liniștit și să rămână acolo, unde

totdeauna a câștigat bani buni? Nu, trebuia să ducă vasul în Franța și să nu stea la limita celor trei mile ca să fie alungat. Iar acum vine aici cu nu știu ce combinație în cap. Ia o femeiușcă la bord și îi tot pompează lovele! Cred că puștoaica a tras la ea vreo douăzeci de miare în seara asta.

Devin foarte atent. Cu siguranță că era vorba de Miranda.

— Oh, nu e un capăt de țară, pisicuțo. Asta e viața! Și apoi, aici, Goyaz n-are de ce se teme, pentru că e dincolo de trei mile de coastă.

Se uită urât la mine.

— Nu știi ce vorbești, zice ea. Trei mile sau nu, n-o să scape nicăieri cu ce-a făcut în seara asta. Oh, cât aș vrea un pahar cu apă, Dumnezeuule!

Se apleacă peste balustradă, și-mi zic că tânjește atât de mult după apă încât e în stare să sară în valuri. Se vede bine că nu-i sunt boii acasă. O bat ușurel pe umăr.

— Haide pisicuțo, îi zic. Liniștește-te, mă duc să-ți aduc apă.

Mă ridic și fac câțiva pași pe punte. Deodată, o ușă a rufului din spate, spre tribord se deschide și apare un tip în haină albă. Risc.

— Ei, steward! Vino aici.

Se uită în direcția mea, apoi vine spre mine.

Nu mă simt prea în largul meu văzând apropiindu-se steward-ul cu pricina, dar imediat îmi dau seama că n-o să iasă cu scandal. Tipul a golit probabil paharele celorlalți și nu mai știe prea bine pe ce lume se află. Mă întreabă ce vreau.

— E aici o doamnă care nu se simte prea bine, îi zic. Adu un pahar cu apă, te rog, și altul plin ochi cu whisky. Țasta o îmi facă bine mie.

Pleacă iar eu mă întorc la femeiușca mea. Tipul în haină albă vine foarte repede. Aduce o sticlă de whisky, o carafa de apă și două pahare. Le iau și-l las să plece.

Îi torn pisicuței un pahar cu apă și eu mă delectez cu unul de whisky, după care parcă mă simt mult mai bine.

— Haide, pisicuțo, îi zic, nu trebuie să-ți faci atâta sânge rău. Viața nu e chiar așa nasoală. Cum ai ajuns pe vas? Ești de mult cu Goyaz?

Ea dă din cap.

— De ani de zile racolez pentru el. Lucrez în porturi și în orașele de coastă. Atrag tot felul de inși la bord ca să fie jumuliți. În Statele Unite mai mergea, dar nu mi-a plăcut deloc că a părăsit coasta

americană ca să vină aici. Am avut unele bănuieli în

seara asta când mi-a spus să nu mă apropii de cabină, cea pe care a transformat-o în birou. Știi și tu cum se întâmplă, nu? E destul să ți se interzică ceva ca să nu mai poți rezista de curiozitate. Când au început să joace, am venit să dau o raită pe-aici și am băgat capul ca să arunc o privire. Și nu mi-a plăcut deloc ce-am văzut!

Aprob dând din cap.

— Asta s-a întâmplat când ai ieșit adineauri? Pe ușa de colo?

— Exact. Nu voiam să mă întorc pe același drum, ar fi putut să bănuiască că s-a întâmplat ceva cu mine. Atunci am trecut prin bucătărie și am ieșit pe-aici.

— Bine, îi zic. Acum, ascultă-mă, pisicuțo. Am impresia că ai înghețat. Fă o plimbare pe punte ca să te încălzești, întoarce-te în salon pe intrarea din față. N-o să-și dea seama, vor crede că ai ieșit pe punte ca să iei aer.

Dă din cap, apoi se ridică și pleacă cu un pas nesigur.

Mi-e foarte clar că puștoaica asta nu e deloc mulțumită de ea. Și iată că deodată simt un fel de căldură în ceafă, din cauza unei idei care-mi trece prin minte.

Imediat ce pleacă pisicuța, mă ridic și mă apropii de ușa pe care ieșise ea mai înainte. Mă strecur în interior, unde e întuneric beznă; dar acolo, în fundul culoarului, zăresc lumină și aud zgomot de

veselă. Înaintez în vârful picioarelor și privesc prin
ușa din

fund.

Mi se pare că acolo e bucătăria, pentru că doi-trei inși spală farfuriile și desfac sticlele cu băutură.

Stau acolo un minut; pe urmă traversez direct, clătinându-mă puțin, ca și cum aș fi beat. Sunt convins că sunt destul de mulți tipi ca să trec neobservat.

În orice caz, nimeni nu-mi spune nimic. Așa că traversez bucătăria și ies pe ușa din față. Mă pomenesc în alt culoar la fel de îngust. Pe dreapta sunt două uși și pe stânga trei. Deschid cele două uși de pe dreapta, dar sunt doar niște cușete — goale —, așa că încerc la stânga. Primele două se deschid ușor, a treia însă e încuiată, și e chiar cabina de care mi-a vorbit femeia. Ca să intri e nevoie de o cheie.

Faptul că această ușă e încuiată îmi excită curiozitatea. Deschiderea încuietorii e pentru mine o joacă de copii; o deschid în mai puțin de două minute. Intru și închid ușa în spatele meu. Înăuntru e întuneric ca în pivnița de cărbuni a lui Mac Fee, și nu știu din ce cauză am brusc sentimentul că voi avea un șoc foarte dezagreabil.

Aprind un chibrit, mă uit în jurul meu și văd că nu m-am înșelat. Pe biroul din mijlocul încăperii văd o lanternă, așa că apăs pe buton.

Două cadavre zac într-o baltă de sânge lângă peretele din față. N-am nevoie de mult timp ca să-

mi dau seama că e vorba Mac Fee și de Gallatt, care sunt cum nu se poate mai morți.

După părerea mea, Gallatt a primit două-trei

gloanțe în burtă, în timp ce Mac Fee a fost împușcat

în gât și în cap. E clar că bărbații ăștia n-au avut deloc trecere pe acest vas.

Fiți convinși că am văzut multe asasinate la viața mea, așa că nu scot flăcări pe nas de câte ori un tip e mierlit, dar sunt supărat că cei doi au murit în acest fel, mai ales Mac Fee, un vechi amic de-al meu și cu care făceam echipă de mulți ani.

Pe masă se află două revolve. Recunosc scula lui Mac Fee și presupun că cealaltă e a lui Gallatt. Examinez armele și le miros. Nici una n-a fost folosită, ceea ce dovedește că tipul care i-a lichidat pe amândoi i-a împușcat ca pe niște câini, fără să le

lase nici cea mai mică șansă. Sunt convins că autorul e ticălosul de Goyaz.

Pun la centură revolverul lui Mac Fee, căci e posibil să am nevoie de suplimente în cazul în care cuiva i-ar trece prin minte să înceapă măcelul. Vasul ăsta nu mi se pare prea sănătos, cel puțin în acest moment.

După care sting lanterna, deschid ușa cabinei, ies pe culoar ca să ajung în spate prin bucătărie. Ajung pe punte, la babord și trec pe lângă o duzină de perechi care se pipăie sau discută despre jocul de cărți, despre hani sau de altceva și, puțin mai încolo o zăresc pe puștoaica de adineauri aplecată

peste bastingaj. Bănuiam că nu se va întoarce în salon de teamă ca Goyaz să n-o întrebe de unde vine.

— Salut, pisicuțo, îi zic. Hai să te plimbi puțin cu mine. Vreau să-ți spun ceva.

O iau de braț și o duc spre partea din spate.

E ascultătoare ca un mieluşel. Am impresia că fata asta e gata să facă tot ce-i va cere primul venit. O îndemn să stea jos acolo unde ne aflam mai devreme.

— Ascultă, pisicuțo, cred că tot ce mi-ai povestit e foarte adevărat și Goyaz e băgat până-n gât!

Spune-mi, știi cum le-a făcut de petrecanie celor doi din birou?

Se uită la mine cu ochi mari și mai tulburi ca niciodată.

— Ai fost acolo? Dar, zice ea schimbând tonul, la urma urmelor, cine ești?

— Nu pune întrebări, că o să-ți răspund cu minciuni. Poate că sunt Moș Crăciun, sau poate că nu. Dar tu, dacă ești o fată deșteaptă, o să-mi spui ce s-a petrecut aici în seara asta. I-ai văzut pe cei doi tipi urcând la bord?

Începe să plângă. Am un principiu: când o femeie dă apă la șoricei, nu trebuie niciodată s-o oprești; pe urmă se simte totdeauna mai bine. Tremură ca și cum ar avea ceva greu pe suflet. Apoi se mai liniștește puțin.

— Haide, pisicuțo, vorbește. Într-o zi tot va trebui s-o faci.

Înghite în sec.

— Eram cu Goyaz în salon, zice ea, când acei tipi au urcat la bord. Mi se pare că au venit cu o barcă cu motor. Seletti, șeful steward — unul din polonezii lui Goyaz — a venit să-și anunțe șeful. Goyaz n-a spus nimic câteva momente, s-a gândit și iar s-a gândit. Până la urmă, mi-a făcut semn să vin la el.

Mi-a spus că la bord au sosit doi tipi care sunt în stare să ne provoace o mulțime de necazuri dacă așa vor mușchii lor și că în acest moment el nu vrea să aibă nici un fel de necazuri. L-am întrebat despre ce e vorba. Atunci mi-a spus să urc pe punte și să-i duc pe cei doi tipi în cabină, spunându-le că va veni la ei imediat. Mi-a spus să fac în așa fel încât să stea amândoi în fața biroului în timp ce le voi vorbi, iar în momentul când voi auzi muzică în cabina de alături, să mă trag imediat în dreapta.

Face o mică pauză, suspină din toți rărunchii și continuă:

— Am avut impresia că pune la cale ceva urât și i-am răspuns că nu vreau să mă amestec în niște chestii care ar putea să devină foarte grave. Dar știe foarte multe despre mine, sunt în mâna lui, și m-a prevenit că dacă nu fac cum spune el, asta mă va costa foarte scump. În momentul ăla s-a uitat la mine și, presupun, și-a dat seama că nu sunt în apele mele. Mi-a spus să nu mai fac nimic și i-a cerut prietenei mele Freda, care și ea lucrează pentru el să facă ce-mi ceruse mie. Freda n-are treabă, nimic n-o impresionează. A urcat pe punte,

dar eu ardeam de curiozitate să vad ce se va întâmpla în acea cabină. După un moment, Goyaz a

plecat, iar eu am ieșit pe cealaltă ușă, dinspre babord, am făcut un ocol și m-am uitat prin ventilatorul acelei cabine care nu e închis complet. Înăuntru am văzut-o pe Freda care discuta cu cei doi tipi. În același moment, am auzit că vine cineva și m-am ascuns în umbra celui alt capăt al rufului.

Exact atunci am auzit muzica unui gramofon. Goyaz

a venit pe culoar. În mână avea un revolver cu surdină și a tras de șase ori prin deschizătura ventilatorului. După care a șters-o și muzica s-a oprit.

Începe iar să plângă iar eu îmi aprind altă țigară și mă uit la ea. După un minut îi zic:

— Haide, pisicuță, e inutil să plângi. Ceea ce s-a făcut e făcut, nimeni nu mai învie morții. La urma urmelor, ei sunt de vină că au venit la bord fără să fie invitați, iar Goyaz trebuia să-și apere prăjiturica, nu? Tipii ăștia ar putea să fie niște polițai.

— Chiar așa fiind, spune ea, ticălosul ar fi putut să le acorde măcar o șansă.

Deodată o pocnește o idee și se uită la mine chiondorâș.

— Auzi, tu tot nu mi-ai spus cine ești, fir-ar să fie! Nu te-am mai văzut până acum pe vas.

— Exact, pisicuțo, iar dacă nu termini cu întrebările, n-ai să mai vezi pe nimeni, pentru că te

arunc în apă ca să constăți pe pielea ta cum acționează Lemmy Caution!

— Cum? Ești Lemmy Caution? La naiba, păi am auzit de tine!

— Mda, zic, și ce-ai auzit de mine, pisicuțo?

— Că probabil ești cel mai nasol dintre gangsterii care au mierlit vreodată polițai.

— Ei, da, cam așa e! Iar dacă aș fi în locul tu, aș avea grijă să-mi țin bine gura, pentru că dacă ai ideea nefericită să te duci să spui cum că sunt la bord sau nu știu mai ce, îți iau mau' cât ai clipi, ca

să vezi că ce se spune de mine e foarte adevărat!

— Oh n-o să scot o vorbă, m-am săturat, se tânguie ea. Și așa am destule necazuri.

— Perfect. Acum, după ce ne-am înțeles, pisicuțo, la treabă! Du-te în față și ia parte la programul de distracții al serii, dar să nu sufli o vorbă despre mine, altfel...

— Nici o grijă, zice ea, sunt surdă și mută.

Pleacă și eu aprind o țigară.

Nu-mi convine deloc că tipa e în starea asta. În fine, treaba e că începusem să mă plictisesc singur, iar Goyaz nu era deloc primitiv cu cei care-și băgau nasul în combinația lui, luându-i la discuții cu revolverul. Trebuie să recunosc că am mare pică pe Goyaz și trebuie neapărat să-mi iau revanșa pentru Mac Fee.

Stau acolo încă un minut, după care iau hotărârea să risc să văd ce se petrece în față. În momentul în care mă ridic, aud motorul unei bărci foarte aproape de mine, așa că mai stau puțin. Și

iată că zăresc o barcă mică îndreptându-se spre pupa. Luna e acum sus pe cer și nu mă mir deloc când văd că tipul care conduce barca nu e altul decât Yonnie Malas, locotenentul lui Siegella.

Asta e adevărată baftă. Îl fluier ușurel, el face ochii mari, după care aduce barca spre pupa și o leagă de a mea. Ridică capul spre mine.

— Asta da coincidență, Lemmy!

— Nu știu ce să spun, băiețică. E o întrebarea sau o afirmație? Lăsând asta la o parte, termină cu prostiile și urcă mai repede la bord. Avem de vorbit.

Prinde frânghia și urcă cu ușurința unui trapezist experimentat, și vă garantez că Malas ăsta e solid, la fel ca mine, poate chiar mai solid. Sare peste balustradă și se așează lângă mine.

— Ce cauți aici?

— Mai întrebi? zice el. Când Connie a plecat să ia smecheriile cu care să te panseze, i-a telefonat lui Siegella, și i-a spus că aş face bine să vin repede aici și să am grijă să nu te găurească nimeni. Și-a zis că s-ar putea să ai nevoie de o mână de ajutor și mi-a spus să fiu la ordinele tale.

Schițează un zâmbet.

— Connie are să-ți transmită o mulțime de lucruri. De altfel, o să ți le spună chiar ea cu prima ocazie.

— Probabil că scoate foc pe nări, nu? Numai că nu puteam să fac altfel. Trebuia nepărat să urc la bord.

— Nu, nu e asta. Venind aici, i-am văzut mașina oprită la gară și pe ea discutând înfocat cu gagii pe care i-ai lăsat pe uscat. Nu păreau deloc mulțumiți. Până la urmă i-am calmat. Acum sunt legați la debarcader și nu vor mai jena pe nimeni. Cum se prezintă situația aici?

Mă gândesc o secundă.

— Auzi, Yonnie, pun prinsoare că Siegella e turbat!

Rânjește.

— Nici nu-ți închipui ce-o să mai pățească Goyaz. Nu poate să suporte ca cineva să-i salte combinația. Nici mie nu-mi prea convine, pentru că, în seara asta trebuia să-l lichidez pe Gallatt.

— Zău? Cum?

— Tipul stă în Strand Chambers, răspunde Yonnie. Îi dăm un telefon și îl invităm la o întâlnire inventând un motiv oarecare. La fața locului, îl împingem sub o mașină și-i facem felu', pe urmă îl aruncăm undeva la țară. Dar, când i-am telefonat, n-a răspuns nimeni. Tocmai începusem să-mi pierd răbdarea când a venit un băiat din partea lui Siegella și mi-a spus că au primit un telefon de la Connie cum că Goyaz a răpit-o pe Miranda și că ați plecat amândoi după ea. Siegella mi-a transmis să vin după voi. În același timp a telefonat ca să-mi facă rost de o barcă, și așa am ajuns aici. Acum ce facem?

— Nu mai pune întrebări, Yonnie, și ascultă-mă cu atenție. Nu e cazul să-ți faci probleme pentru

Gallatt pentru că l-a răcit Goyaz. Pe el și pe încă un amic de-al lui.

Face ochii mari.

— Serios? zice el.

— Foarte serios.

Îi spun ce s-a întâmplat pe vas, numai că am grijă să-i zic că Mac Fee era prietenul lui Gallatt și că eu nu-l cunosc.

— Iar acum, Yonnie, continui eu, uite cam cum stă treaba: chestia principală e s-o luăm pe Miranda de pe vasul ăsta, și asta cu cât mai repede, cu atât mai bine. Am impresia că toți tipii de la bord sunt matoliți. Așa că problema e dacă acționăm cu șiretenie sau ne repezim direct în ei.

Rânjește.

— Păi, amice Lemmy, dacă sunt matoliți, dăm peste ei... Salonul de joc e în față. Haide.

Iau revolverul automat în mâna dreaptă și pistolul lui Mac Fee — pe care îl pusesem la centură — în mâna stângă. Yonnie are și el două, unul la fiecare subsuoară. Mergem pe lângă ruf la babord. Începe să fie destul de frig și majoritatea tipilor au intrat înăuntru. Sunt atât de excitați, încât uit de brațul care mă arde rău-de tot.

Imediat ce ajungem în față, îi fac semn lui Yonnie să se oprească. Ne uităm prin deschizătura ventilatoarelor. Salonul e foarte mare și ocupă aproape jumătate din lungimea iahtului. E arhiplin și n-am mai văzut până acum o aglomerație ca asta.

Sunt acolo tipi cu gagicile lor pe care i-am văzut operând ani de zile în toate stațiunile balneare de pe coastele americane; îl văd pe Marty Spinella, celebrul bandit din Oklahoma, pe Perse Byron, care l-a omorât pe Augée Sickins, sub pretext că nu-i plăcea ce culoare avea cămașa lui, pe Skeets Cărlionțatul din Missouri și pe Rachel Manda, coarda lui; pe Wellt din Los Angeles și pe Pernanza, contabandist din San Pedro.

Toți tipii ăștia au venit cu gagicile lor, majoritatea niște vicioase după cum vă închipuiți prea bine. Niciodată n-am mai văzut la un loc atâția borfași. În plus, mai sunt vreo cincizeci de persoane pe care nu le cunosc. Dar, după alura lor, se vede bine că nu sunt englezi, ceea ce dovedește că Goyaz s-a ferit să aducă la bord inși de pe coasta engleză. Evident, tipul e prudent și consideră că are dreptate.

În mijlocul salonului e o masă de ruletă și toată lumea adunată în jurul ei. Goyaz ține banca iar la capătul mesei, în fața noastră, o zăresc pe Miranda. E împurpurată la față de emoție iar părul ei blond lucește în bătaia luminii electrice. Poartă o rochie impresionantă și, în ansamblu, strălucește ca un milion de dolari la soare. Nu, zău, e mișto de tot puștoaica!

Arunc o privire spre Yonnie peste umăr. Își aprinde o țigară. Puțin mai departe, printr-o ușă culisantă, se intră în salon.

— Haide, pe ei, Yonnie.

Și intrăm.

Sunt atât de absorbiți de joc încât nimeni nu ne remarcă mai înainte ca Yonnie să înceapă să răcnească:

— Sus mâinile, bandă de papagali!

Ar fi trebuit să vedeți moacele tipilor ăloră în momentul în care au întors capetele și ne-au zărit. Cam vreo optzeci de perechi de mâini se ridică spre tavan în același timp.

După felul în care ridică brațele, e cât se poate de evident că nu e prima dată când au o astfel de surpriză.

— Și acum, doamnelor și domnilor, le zic, dacă cineva are chef să facă pe nebunu', îl sfătuiesc să înceapă imediat, pentru că nu avem timp de pierdut și n-am venit deloc cu duhu' blândeții.

Mă uit la Goyaz. E în picioare la mijlocul mesei și se vede de la o poștă că e foarte în suferință, dar încearcă să surâdă și reușește destul de bine.

— Ei, ce mai e și asta, un jaf?

— Păi, tu ce-ți închipui? îi răspund. Crezi c-o să cântăm psalmi?

la un aer din ce în ce mai amabil.

— Ce vreți, prieteni? zice el.

— Nu mare lucru, Goyaz. O vrem doar pe domnișoara Miranda Van Zelden. Am impresia că tăicuțu' ei ar fi foarte supărat dacă ar afla că ți-a venit ideea s-o răpești.

Văzând că Yonnie are situația în mână, îmi pun la loc artileria și dau ocol mesei. Mulțimea se dă la o parte și mă apropii de Miranda.

— Ce mai faci, domnișoară Van Zelden? îi zic.

Zâmbește. Nu vă mai spun ce dinți poa' să aibă!

— Ia te uită, domnul Caution! Bine, dar ce înseamnă asta? Am impresia că te găsesc peste tot pe unde mă duc!

— Ascultă, domniță, sunt un lord și zâna ta bună cu aceeași ocazie, dar nu știi nimic. Mi se mai spune și Moș Crăciun, pentru că intru pe coș. Îți amintești de hanul Caprifoiului și lasomiei de la Toledo?

Începe să râdă.

— N-am să-l uit niciodată, zice ea. Ce emoții am avut în seara aia!

— Îți plac prea mult senzațiile și emoțiile, îi răspund eu. Într-o zi, tot căutând marele fior, o să te trezești în frigiderul de la morgă, și acolo o să tremuri cu caru'.

Arăt spre Goyaz.

— O să-ți spun două-trei lucruri despre tipul ăsta și restul indivizilor de-aici. Mai întâi, jocul e trucat

așa cum nu e permis. În al doilea rând, toți acești tipi pe care-i vezi aici au făcut atâtea spargerii și crime, că în comparație cu ei iadul ar părea o adunare a unui comitet de inși care patronează opere de binefacere. În al treilea rând, hahalera asta se pregătea să te răpească în cursul dimineții, să te sechestreze și să ceară o răscumpărare. Ce zici de toate astea?

Își împreunează mâinile cu un aer entuziast.

— Nu se poate! Ce pasionant!

Dar, pentru prima dată în viață, văd că are aerul surprins.

— Totuși e așa precum îți spun, domniță, zic eu. Cât ai pierdut?

Își deschide geanta și se uită.

— Când am venit aici în seara asta, am avut zece mii de dolari, spune ea, și am impresia că mai am vreo cinci sute.

Foarte bine, zic.

Mă întorc spre Goyaz.

— Asta o să te coste scump, Goyaz, zic eu. O să-mi dai cei nouă mii cinci sute de dolari pe care i-a pierdut domnișoara și voi lua și zece mii dobândă, dacă n-ai nimic împotriva.

— Ei, pardon, începe el...

Dar Yonnie îi pune un revolver în spate și tipul tace.

— Bine, reia el resemnat, dar n-o să uit asta.

— Mie-mi spui? îi răspund eu. Nici eu.

Pun mâna pe cei douăzeci de mii de dolari care sunt pe masă și-i dau jumătate Mirandei.

— Acum, domniță, ne întoarcem la cuib.

Nu spune nimic. Are capa la spate, pe speteaza scaunului. O pune pe umeri. Pe urmă ne îndreptăm spre ușă, acoperiți de Yonnie care ne urmează trăgându-se înapoi cu spatele. Când ajung acolo, le zic:

— Ascultați, adunătură de muhaiele. Dacă vreunul dintre voi mișcă în următoarele zece minute, o-ncasează scurt! S-a-nțeles?

Au înțeles foarte bine.

Ies și închid ușa salonului. Îi conduc în partea din spate.

— Yonnie, urcă în barcă cu domnișoara Van Zelden, du-o la debarcader și las-o în grija sorei mele Constance. Îi fac cu ochiul și se prinde.

— Dar tu? mă întreabă. Sper că n-ai de gând să rămâi la bordul sanatoriului ăsta?

— Nici vorbă. Dar am uitat ceva important. Plecați mai repede.

Mă uit după ei. În timp ce coboară pe frânghie, Miranda, izbucnește în râs. Cred că șmecheria asta i se pare teribil de excitantă. Pe urmă coboară și Yonnie și, după câteva minute aud zgomotul motorului bărcii care se îndreaptă spre debarcader.

Mă întorc la salon și deschid ușa, cu pistolul în mână. Tipii nu s-au mișcat. I-am dresat atât de bine încât, imediat ce pun piciorul în salon, toate mâinile se ridică automat spore tavan.

— Auzi, Goyaz, vreau să-ți vorbesc. la vino-ncoace, și ține mâinile ridicate.

Ies prin ușă trăgându-mă înapoi cu spatele și aștept să iasă afară.

— Și acum, copii, le zic eu celorlalți, să nu uitați că amicul meu vă supraveghează prin deschizătura ventilatorului de la celălalt capăt al salonului, așa că mai stați liniștiți încă zece minute.

Închid ușa.

— Ce înseamnă asta, Lemmy? zice Goyaz. De ce ai venit aici, ce cauți?

— la vino cu mine să-ți spun, îi răspund.

Și-l duc în partea din spate. După ce ajung acolo, îi zic să stea jos. Stă. Pare nedumerit, pentru că nu reușește să înțeleagă unde vreau să ajung.

— În fine, Lemmy, nu te înțeleg. Ce te-a apucat să vii să-mi cauți răcă și să-mi șterpelești și douăzeci de miare? Te interesează cumva Miranda? Dacă da, atunci ne înțelegem. Sunt un tip corect...

— Gura, Goyaz. Ascultă-mă bine. Nu pot să te sufăr și asta nu datează de azi. Ești un idiot, nu un gangster; ești un ticălos. Știi ce-am să-ți fac?

Ridică capul ca să se uite la mine și-i văd picăturile de sudoare de pe frunte.

— O să-ți fac felu', secătură.

Începe să se smiorcăie.

— Oh, amice Lemmy..., dă-mi o șansă, nu fi nasol. Îți dau câți bani vrei. Nu ți-am făcut niciodată nimic, nu sunt...

— Scutește-mă. Tu le-ai lăsat vreo șansă lui Mac Fee și lui Gallatt în seara asta?

Și deodată zâmbesc cu toată gura.

— Haide, e posibil să mă fi înșelat, Goyaz, îi zic. Am fost puțin furios împotriva ta, dar, în fond, nu

zic că lucrurile nu se pot aranja. Oh, ia te uită!

Mă uit peste umărul lui, de parcă aș fi zărit ceva pe apă. Se ridică și se întoarce ca să vadă, iar eu îl curăț. Îi trag cinci gloanțe în inimă și în șira spinării, două pentru Gallatt, două pentru Mac Fee și unul pentru mine. Se prăbușește peste bastingaj. Îi pun piciorul sub picioarele lui și îl salt brusc. Alunecă cu capul în jos și cade în apă.

Mă întorc să arunc o privire în salon. Totul e calm. Apoi, fac iar pe cimpanzeul și cobor în barca

mea; răsucesc cheia în contact și îndrept barca spre coastă.

Ceața se împrăștie și luminile vasului dispar puțin câte puțin. Atunci începe vacarmul. Aud sărind dopurile de la șampanie și cineva prinde o melodie de dans la radio.

Stau la cârmă și fumez liniștit, destul de mulțumit de seara asta.

Cu excepția lui Mac Fee, în rest am făcut treabă bună.

În timp ce mă legăn pe apă lângă debarcader, mă întreb cum se prezintă situația. Îmi zic că Yonnie și Constance au avut destul timp ca să se debaraseze de oamenii lui Goyaz legați din ponton. Nu m-am înșelat. Nu văd pe nimeni decât pe Constance, pe Yonnie Malas și pe Miranda, și trebuie să spun că primii doi își jucau bine rolul pentru edificarea Mirandei.

Ne îndreptăm spre mașină, Constance o ia pe-a ei, iar Yonnie urcă în mașina mea ca s-o ducă la garaj. Eu mă așez lângă Miranda, în mașina ei, pe care o lăsase într-un garaj din vecinătate.

La întoarcere, Miranda sporovăiește într-una despre evenimentele din această seară. Ce mai jubilează! Dacă stai s-o asculți, ai zice că faptul că s-a lăsat târâtă într-o astfel de poveste, din care a fost apoi imediat „extrasă”, e pentru ea lucrul cel mai amuzant din lume. După părerea mea, puștoaica asta are o idee cam ciudată despre amuzament, dar, la urma urmelor, sunt mulți ca ea.

Probabil că v-ați dat repede seama că morala nu e punctul meu forte, totuși, sunt obligat să constat că cele mai multe femeiuști, ale căror tați au lovele

sacul, sunt pur și simplu țăcănite. În nouă cazuri din zece, bătrânul a început ca valet de fermă într-un sătuc uitat de lume, a muncit ca un sclav cincisprezece ore pe zi, a plecat la oraș unde totul strălucește, muncește și mai al naibii ca înainte și din întâmplare reușește una-două lovituri bune care îi aduc câteva milioane.

În momentul în care începe să îmbătrânească, unul dintre plozi se pune pe făcut tot felul de nebunii, vârandu-se în tot felul de povești urâte în căutarea unor emoții tari, pentru că are impresia că vine sfârșitul lumii și nimeni nu l-a contrazis vreodată. Sunt convins că asta e și cazul Mirandei.

Și totuși, puștoaica asta are ceva în creieraș.

În timp ce toate astea îmi trec prin cap, Miranda îmi povestește cum a ajuns în mâinile lui Goyaz. Se pare că într-o seară a ieșit singură să ia cina într-un local foarte șic. Apoi s-a dus la teatru. La ieșire a fost abordată de un tip destul de arătos care a spus că a cunoscut-o undeva în Statele Unite. Miranda a cunoscut atâția tipi încât, oricum, tot nu și-ar fi amintit, așa că a intrat în joc.

După care tipul a început să-i împuie capul despre cazinoul plutitor al lui Goyaz și, bineînțeles, Miranda a vrut nepărat să meargă acolo. Și a fost dusă.

În tot acest timp, aștept să mă întrebe cum am aflat că s-a dus acolo și tot restul, drept pentru care încep să scornesc o povestioară. Puțin după aceea, Miranda remarcă că brațul mă cam supără,

iar adevărul e că am impresia că pe mânecă îmi atârnă

o rangă de fier, așa că trece ea la volan.

Conduce atât de repede încât nu mai are timp să vorbească, ceea ce îmi convine de minune și-mi oferă răgazul să-mi pun la punct povestioara. Îi spun că am văzut-o ieri ieșind de la Carlton și că am venit puțin după aceea s-o salut, dar camerista mă

anunțase că plecase pentru două-trei zile. Ieșind de la hotel, îl auzisem pe unul dintre oamenii lui Goyaz, băusem un păhărel împreună și îmi spusese că, după părerea lui, se dusesse să joace pe vas.

Îi spun că știam că jocurile erau truate și că, oricum, avea probabil de gând s-o răpească, așa că am venit în grabă cu sora mea și cu un prieten ca să pun capăt acestei situații.

Se uită la mine provocator cu coada ochiului.

— De ce n-ai anunțat poliția, Lemmy?

— Să știi, Miranda, că cel mai bun lucru ar fi să te uiți pe unde mergi, fiindcă altfel ne vom trezi în șanț. Iar în ceea ce privește aiureala cu poliția, ar trebui să știi că nu-mi plac caralii.

— Îmi închipui, zice ea. Dar, cu ce te ocupi, de fapt? Ești un gangster, nu-i așa? Care e specialitatea ta?

Zâmbesc, simt că ar fi bine să mă dau drept un mic erou cât am ocazia, așa că zic:

— Oh, Doamne Dumnezeule, să zicem că sunt un... Și dacă?... Dar m-am retras. De-o grămadă de vreme nu s-a mai vorbit de mine.

Zâmbește.

— N-ai omorât un polițist în Oklahoma?

Îi răspund că da.

— Am fost forțat să-l rad pe tipul ăla. Altfel m-ar fi răcit el pe mine. Am preferat să apăs eu primul pe trăgaci.

Și continui să-i împui capul vorbindu-i de mine, astfel încât, la sfârșit, biata fată mă consideră un amestec de Robin Hood, o Ioana d'Arc și de ce mai vreți.

— Văd că brațul te cam supără, Lemmy. Ce-ai pățit?

— Dacă-ți spun, ai să râzi, zic. În seara asta, când mă cățaram pe bastingaj, aveam pușcociul în mână. Am alunecat, pistolul s-a descărcat și m-am trezit cu o boabă în braț. Trebuie să schimb pansamentul când ajung la Londra.

— O să ți-l schimb eu, Lemmy, zice ea cu blândețe.

Când ajungem la Carlton e șapte dimineața. Urcăm în apartament. Miranda cheamă camerista și o trimite după tot felul de chestii pentru brațul meu. Adevărul e că rana pare curată și nu se constată nici o inflamație. Trebuie să spun că sunt un tip tare de felul meu, și am convingerea că peste patruzeci și opt de ore nu se va mai cunoaște nimic.

În timp ce Miranda îmi bandajează brațul, o urmăresc cu privirea pe camerista care se agită aducând apă caldă și pansamente. O bucățică bună, gagicuța, și am impresia că nu e toantă

deloc. Îmi zic că s-ar putea să mă servesc de această copilă.

După ce terminăm cu pansatul, bem cafeaua, apoi îi spun Mirandei că e timpul să fac pași. Ea zice că bine, dar vrea neapărat să mă revadă și îmi propune

să cinez cu ea diseară la nouă. Asta îmi convine de minune.

Mai stau puțin și plec. Miranda cascadează de mama focului. Îi spun că ar face bine să tragă un pui de somn. Camerista mă însoțește la ușă, mă conduce în vestibul și sună ascensorul.

Mă uit la ea.

— Auzi, micuțo, ți s-a mai spus că ești frumușică foc?

Zâmbește.

— Parcă mi-a spus asta un tip o dată, dar nu i-a fost de nici un folos.

— Păcat, îi răspund. Problema asta trebuie tratată în mod serios. Ce-ar fi să ieșim împreună într-o seară?

Zâmbește din nou.

— Oh, ce risc? zice ea.

— Ei bine, ne-am înțeles, să punem de-o întâlnire. Ieși câteodată?

— Măine seară. Domnișoara Van Zelden ia cina cu niște prieteni.

— Perfect.

Îmi dau întâlnire cu ea într-un restaurant de pe Greek Street, un local pe care-l cunosc foarte bine, apoi plec.

Merg pe Pall Mall apoi pe St. James Street. Când ajung pe Jermyn Street, examinez împrejurimile. Nu încapă nici o îndoială, în fața la mine zăresc un tip vlăguit fumând o țigară. Îmi zic că trebuie să fie unul dintre oamenii lui Siegella care are misiunea să-mi supravegheze locuința, dacă cumva mă

rătăcesc sau mai știu eu ce, ceea ce dovedește că Siegella are în mine o încredere destul de limitată.

Ajung la mine, îmi torn un pahar de whisky și stau jos ca să reflectez oleacă. După părerea mea, totul pare să se aranjeze la fix, dar am impresia că mai mult pentru Siegella se aranjează la fix. Îmi mai zic că moartea lui Mac Fee nu-mi ușurează deloc sarcina și asta mă supără rău de tot!

Dar, la urma urmelor, cred că e inutil să-mi omor capul gândindu-mă în acest moment... Sunt frânt de oboseală și brațul mă doare, așa că mă bag în pat. Patul, pe onoarea mea, e o invenție mișto de tot! O mulțime de inși n-ar face deloc rău dacă și-ar da seama de asta și ar petrece în pat ceva mai mult timp, în loc să alerge tot timpul în stânga și în dreapta.

*

* *

Pe la șase seara sunt anunțat că Siegella vrea să-mi vorbească. Zic că bine, să-i spună să urce și să mi se aducă whisky și cafea.

După un minut apare și Siegella. Veneticul pare în mare formă. E la costum și la cravată albă.

Mă ridic în capul oaselor și casc.

— Ei, Siegella, merge treaba?

Stă jos și scoate o țigară dintr-o tabacheră de platină. Zambește. Siegella mi se pare a fi unul dintre acei tipi care zâmbesc totdeauna cu gura și niciodată cu ochii. Ochii lui sunt în permanență reci și duri, asemenea unor bucăți de gheață albastră. Cei mai mulți gangsteri de mare clasă au astfel de

ochi. Își aprinde țigara, trage câteva fumuri, apoi se uită la mine.

— Să știi, Lemmy, că-mi scot pălăria. Ai fost la înălțime ieri seară pe Princess Christabel. Ești grozav când îți dai osteneala.

— Lasă că n-a fost mare lucru. Și, la urma urmelor, cine e Goyaz?

Rânjește și scoate un rotocol de fum.

— Am impresia că Goyaz nu va mai face niciodată zile fripte cuiva, zice el.

Se uită drept în ochii mei.

— Ce vrei să spui, Siegella?

— Vreau să spun că e o treabă bună, Lemmy. E mai bine că tipul ăsta e acolo unde e acum, decât să ne sâcâie tot timpul. Îmi pare bine că i-ai făcut de petrecanie.

— Zău? replic eu. Și de unde știi, mă rog, că i-am făcut de petrecanie?

Rânjește. Are dinți foarte frumoși.

— Tu ce crezi c-am făcut ieri seară, Lemmy? Când

Constance mi-a telefonat și mi-a spus că Goyaz a atras-o pe Miranda pe vas, mai ales știind ce ți-a făcut Lottie și cealaltă echipă, am venit imediat. Nu

știi, dar ieri seară am stat trei ore cu șase oameni în barcă, lângă vas, în partea dinspre larg, pentru cazul în care ai fi făcut o manevră greșită. După ce-am văzut că l-ai făcut pe Goyaz să plonjeze spre veșnicie, am zis că treaba e pe bune și m-am întors.

— Oh, ce să-i faci! Astfel de lucruri se pot întâmpla oricui. Goyaz începuse să facă cam mult pe
nebunul.

Dă din cap.

— Nu te-ai descurcat deloc rău ieri seară, Lemmy! Ai înapoiat cei zece mii de dolari domnișoarei Van Zelden? Banii pe care îi pierduse?

— Păi cum! Natural că i-am dat înapoi — ceea ce era perfect adevărat —, și, în plus, am mai luat zece miare de la Goyaz pe care am uitat să-i dau înapoi. N-are ce să mai facă cu ei.

— OK, zice el. Ei bine, o duci într-o fericire, Lemmy. lei zece miare de la mine, zece de la Goyaz și mai ai și plăcerea de a-l găuri. E bine?

— Cum să nu! M-am felicitat deja, poți să fii liniștit în privința asta.

Râde scurt și-și toarnă puțin whisky.

— Ei bine, Lemmy, țin foarte mult ca totdeauna să te simți așa. Vrea să-i văd mulțumiți pe oamenii din jurul meu. Consider că ești un tip cumsecade și-ți faci frumos treaba. Drept pentru care, ca să vezi că știu să apreciez oamenii, și ca să te simți și mai bine, ți-am mai adus cinci miare.

Pune cinci bancnote pe masă și se uită la mine zâmbind.

— Asta pentru brațul tău. Să știi, Lemmy, că am o sumedenie de proiecte în ceea ce ne privește pe noi doi. Mă gândesc că, după ce vom lichida afacerea Miranda, și după ce lucrurile se vor liniști, ne vom întoarce în Statele Unite și, noi doi, vom lua conducerea tuturor bandelor din țară.

Încep să râd.

— Amice Siegella, după ce voi încasa partea mea din această afacere, nu va mai fi nevoie să fac pe

gangsterul. Două sute cincizeci de miare îmi sunt suficiente.

— Ce-ai să faci, Lemmy?

Râde.

— Spune, Lemmy, ce-ai să faci?

— Oh, nu prea știu. Dar voi încerca să cresc găini.

Mă uit la degetele lui lungi și palide. Dacă se poate spune despre o mână că e plină de cruzime, atunci vă garantez că tipul ăsta are mâinile cele mai pline de cruzime din lume.

— Parcă te văd crescând găini, Lemmy. O să-ți petreci timpul sucindu-le gâtul ca să nu-ți ieși din mână. Și acum să ne întoarcem la treaba noastră.

Vine cu scaunul lângă pat și aprinde altă țigară. Iau și eu una și mă uit la el prin fum.

— Va trebui să rezolvăm treaba săptămâna asta în timpul week-end-ului, Lemmy. Azi e miercuri. Vineri duc echipa la casa pe care am închiriat-o. Îi zice Branders End și e foarte aproape de Thame. E o chestie veche care nu arată rău deloc. O să duc acolo vreo treizeci de perechi. Toți sunt foarte

amabili și mă cunosc de multă vreme. Te-ai gândit la ceva ca s-o aduci pe Miranda la țară?

— N-o să fie greu, îi răspund. Miranda îmi cam face ochi dulci, mai ales după povestea de pe vas. Iau cina cu ea în seara asta, dar n-am să-i spun nimic de week-end. Până atunci o să-i îndrug tot felul de năzbâtii, cum că sunt într-o situație nasoală de tot și că m-ar putea ajuta s-o rezolv venind cu mine la Branders End, fiind vorba de ceva foarte personal și foarte confidențial încât nimeni

nu

trebuie să știe că vine cu mine acolo. Și eu am scos-o din încurcături mari, drept pentru care nu cred că-și poate permite să mă refuze.

Siegella zâmbește, apoi își trece limba peste buze. Țsta e ticul lui.

— Bine, gândit, Lemmy. Ad-o sâmbătă seara, și treaba ta va fi ca și terminată...

— Pe urmă?

— Oh, nu mai e mare lucru. Te întorci la Londra duminică și îi dai un telefon tipului a cărui adresă ți-o voi da acolo. Tipul va face în așa fel ca bătrânul Van Zelden în persoană să te sune luni dimineață, și atunci îl iei tare. Îi spui că fata lui a fost răpită și că

peste trei zile va părăsi Anglia. Îi mai spui că-i dăm o saptamână ca să verse trei milioane în contul meu de la Banca Olandeză din Rotterdam. Altfel, și acum Siegella nu mai rânjește, îi vei spune că ne-a venit o idee grozavă. Întreabă-l dacă ar putea să recunoască dinții fetii lui, pentru că, după fiecare zi

de întârziere, îi vom trimite un dinte în colet poștal, și nu uita să-i spui că n-o vom anestezia ca să i-l smulgem.

Se ridică.

— Plec, Lemmy. Mai e un lucru pe care vreau să-l precizez înainte de a pleca. Ești cum nu se poate mai viclean și ești un tip dur. Dacă îți închipui că poate ești la fel de șmecher ca mine — nu zic nu, dar nu încerca să-mi faci vreo demonstrație —, nu uita că nu poți să te duci nicăieri, nici să faci ceva fără să nu știu. Nu pentru că sunt foarte bănuitor față de tine, ci pentru că sunt un tip care nu lasă

nimic la întâmplare, iar dacă încerci să mă tragi pe sfoară, voi ști chiar mai înainte s-o faci.

Stă în fața mea și mă privește ca o colonie de serpi veninoși.

Schițez un zâmbet.

— la zi, ce vrei? Vrei să mă sperii? Îi zic. Nu fi copil, Siegella. Din moment ce-o să câștig bani buni lucrând împreună, sunt de partea ta. Vreau cele două sute cincizeci de miare.

— Bine, Lemmy, fă-ți treaba și le vei avea.

Pleacă.

Stau întins în pat, fumez și mă uit la tavan. Nu trebuie să uitați că nu pot să-l sufăr pe Siegella. Pentru că se dă mare. Recunosc că are dreptate când pretinde că are ceva în cap și zice că îmi închipui că sunt la fel de șmecher ca el. Poate că sunt, poate că nu sunt, dar e sigur că, înainte de a termina, îi rezerv o surpriză pe care n-o va uita chiar atât de curând.

Dar trebuie să stau în pătrățica mea. Când zicea că dacă voi încerca să-l trag pe sfoară, o să mă rădă, nu se înșela prea mult. Și amintindu-mi de toate isprăvile lui Siegella în America, sunt obligat să recunosc că trebuie să mă scol devreme ca să-l trag pe sfoară. De ani de zile, federalii, poliția statelor și toate celelalte categorii de polițai îl caută cu înverșunare, dar n-au reușit niciodată să-i ia urma, pentru că acest frățâne al meu nu iese niciodată în față. Totdeauna a avut grijă să facă în așa fel încât să aibă un om de paie care să-i servească drept acoperire, în timp ce el organiza și finanța

combinațiile.

Siegella se impunea totdeauna în fața gangsterilor fără anvergură, pentru că, într-un sens, avea o oarecare pregătire, și pentru că nimeni nu știa niciodată cine lucra pentru el.

Dar, ideea de a mă asocia cu el pentru a lucra în stil mare după rezolvarea afacerii Miranda, mă face să mă prăpădesc de răs. Mă tentează la fel de mult ca dormitul în pat cu o pereche de șerpi boa!

Intrasem în joc pentru răpirea Mirandei. Contasem pe ajutorul lui Mac Fee, dar amicul meu murise tocmai când aveam mai mare nevoie de el.

Îmi munceam mintea să găsesc un mijloc de a-l înșela înainte de week-end. Toată treaba era pusă la punct. După ce o aduc pe Miranda la Branders End, mă duc la Londra ca să telefonez pentru despăgubire și pe urmă plec la New York să-mi iau lovele, după care merg la culcare.

Sunt într-adevăr într-o situație nasoală, pentru că, acum când Mac Fee e mort, nu mai am pe cine mă bizui câtuși de puțin. N-o pot preveni pe Miranda de ceea ce se va întâmpla, pentru că se va limita s-o șteargă din Anglia, iar Siegella va pune mâna pe ea în altă parte. Dacă mă duceam la poliție, nu făceam mare scofală, căci Siegella nu avea cazier judiciar în această țară. Polițaii nu l-au prins niciodată cu nimic și s-ar fi amuzat așteptând ca el să găsească mijlocul ca s-o atragă pe Miranda în Franța sau în Spania unde s-o răpească.

Deodată îmi trece o idee prin scufiță, cum că Siegella ar putea să aibă față de Miranda și alte

intenții în afara răscumpărării. E foarte afemeiat și nu e lipsit de gust în această privință, dovadă Connie, care e cum nu se poate mai bine. E posibil să ia banii și să-i pregătească și altceva Mirandei. Pe urmă, nu e nevoie să fii mare filozof ca să ghicești ce va păți puștoaica asta după ce Siegella se va plictisi de ea.

După părerea mea, Siegella va lua răscumpărarea. O va încasa pentru că vorbea serios când spunea că va trimite în fiecare zi un dinte de-al ei bătrânului Van Zelden. Sunt sigur că o va face și, în plus, se va linge pe buze dinainte că va asista la operațiune. Țsta era tipul. Îmi amintesc că Mac Fee mi-a povestit cum, cu ocazia unei răpiri senzaționale executate de banda lui Lacassar în Kansas City — o combinație pusă la punct de Siegella —, deoarece bărbatul unei femei care tocmai fusese răpită nu voia să plătească, el a

trimis în fiecare dimineață o șuviță de păr care îi era smulsă, iar după ce obținuse banii de răscumpărare, femeie era cheală. Probabil că așa se exprima la el simțul umorului.

Pe de altă parte, trebuie să recunosc că a fost foarte șiret din partea lui să stea ascuns în întuneric, în spatele vasului, ca să vadă ce voi face după ce i-am trimis pe uscat pe Yonnie Malas și pe Miranda. Asta putea să însemne că Siegella nu avea încredere în nimeni și că era forțos în afaceri.

În cele din urmă, mi-am zis că singurul lucru pe care-l puteam face era să urmez valul. Mai stau puțin în pat, apoi mă scol și mă uit la cele cinci miare lăsate de el pe masă. Îmi iau culegerea mea de

tăieturi din ziare, le compar cu bancnotele și văd că și aceste lovele provin din pachetul șutit de la banca din Arkansas. Ascund bancnotele alături de celelalte, pentru că am intenția să pun cât mai mulți bani de-o parte în această poveste și, la drept vorbind, n-am de ce mă plângă cu banii de la Goyaz și cele cincisprezece miare date de Siegella. Trebuie să spun că în privința banilor nu-i tremură deloc mâna.

Acum e aproape opt. Așa că mă dau jos din pat, fac un duș și îmi îmbrac smochingul. Nu mă grăbesc și, în timp ce mă îmbrac, mă gândesc o țără, căci am impresia că pot să-l trag în piept pe macaronar

într-un fel sau altul, deși mi se pare cât se poate de

evident că, dacă fac asta, va trebui să pun la cale șmecheria la Branders End, nu în altă parte.

V-am mai spus că aveam o idee, dar nu țineam neapărat să-i dau urmare pentru că mi se părea totuși hazardată. Dar am intenția să revin asupra ei înaintea întâlnirii de joi seara cu camerista Mirandei.

Încep să fiu sătul până peste cap de atâta gândire chitită pe treaba asta, așa că aprind o țigară și plec. E o noapte foarte frumoasă și ideea Mirandei de a cina împreună mi se pare mișto de tot.

Mă așteptă în holul hotelului, și trebuie să spun că merită să te chiorăști la ea. Poartă o rochie gen lamé sau cam așa ceva, în fine, o chestie care i se potrivește perfect.

Când mă zărește, vine spre mine cu mâna întinsă și zâmbește ca o turturică.

— Îmi pare bine că te văd, Lemmy. Ce mai face brațul?

Îi zic că face foarte bine, apoi ieșim și urcăm în mașina ei. După o mică discuție referitoare la locul unde vom merge să mâncăm, ne hotărâm în cele din urmă pentru Café de Paris, pe drumul spre Maidenhead.

Stau la volan alături de Miranda și mă simt într-o formă excelentă. Nu-mi spune mare lucru; îmi pune doar mâna pe braț, un fel de gest amical, și asta îmi face mare plăcere. Mă întreb ce-ar zice puștoaica dacă ar ști că sunt băgat până în gât

Într-un complot pentru răpirea ei peste două-trei zile, dar,

sentimentalismul nefiind deloc punctul meu cel mai tare, las baltă toate prostiile astea.

Imediat ce ajungem pe drumul spre Kingston, apăs pe accelerație și mașina zboară. În acel moment mă uit în oglinda retrovizoare și am impresia că exact în spatele nostru, la vreo cincizeci de metri, se află o mașină mare de culoare neagră. De fiecare dată când accelerez, mașina din spate face la fel. E o mașină destul de puternică care ar putea să ne depășească fără probleme dacă ar vrea s-o facă.

Mă întreb dacă nu cumva sunt filat de Siegella, dar știu că în cazul în care sunt cu Miranda, ar avea grijă să facă acest lucru cu mult mai multă discreție. De fapt, am impresia clară că tipii din acea mașină fac tot ce pot ca să ne arate că ne urmăresc.

Nu-i spun nimic Mirandei, iar când ajungem la respectiva Café de Paris, în timp ce se duce la

toaletă să se aranjeze puțin, urmăresc manejul mașinii care ne-a depășit și care acum vine și ea înapoi.

Cotește și intră în curtea din față, apoi oprește. Am pistolul într-un toc prins la subsuoara stângă, așa că pun mâna pe mâner pentru orice eventualitate. Portiera se deschide și coboară Lottie Frisch.

Aruncă o privire în jur după care vine spre mine. Mă îndepărtez nepăsător spre un colț al curții unde nu pot fi văzut de afară iar ea vine după mine.

Se apropie și-mi zice:

— Ascultă, Lemmy, să ștergem cu buretele ce-a fost ieri seară. Ai fost mai șmecher ca noi și gata. Dar am venit din partea lui Kastlin și a amicilor noștri să-ți spun că, dacă vrei, noi suntem gata să ne înțelegem.

Pândesc cu coada ochiului ușa toaletei, pentru cazul în care Miranda ar apărea brusc, dar totul e bine.

— În stadiul în care au ajuns lucrurile, Lottie, sper că n-ai intenția să încerci să umbli cu șmecherii?

— Nu vorbi prostii, Lemmy, știu cu cine am de-a face! Poți să ai încredere în ce-am să-ți spun. Princess Christabel a ridicat ancora în dimineața asta foarte devreme, dar Kastlin a debarcat aici. Nu pleacă. Un nenorocit — presupun că un om al lui Siegella — l-a lichidat pe Goyaz, așa că Kastlin a încheiat treaba cu vasul și a debarcat.

Face o mică pauză ca să ofteze apoi continuă:

— Acum să-ți spun despre ce e vorba. Am avut impresia că seara trecută lucai pentru tine, doar că îl aduseseseși și pe Yonnie Malas, iar Malas lucrează cu Siegella, e omul lui de încredere.

Atunci Kastlin și cu mine ne-am zis că dacă ai vrea să faci echipă cu noi, am putea să-l ofticăm rău de tot pe Siegella. L-am trage în piept și am pune mâna pe o groază de bani. Ce zici?

— S-ar putea să mă intereseze, răspund.

Îmi zic că n-ar fi exclus să mă folosesc de tipii ăștia. Oricum, o întreb unde am putea sta liniștiți de vorbă.

— Kastlin și cu mine stăm la Parkside Hotel. Vino în noaptea asta pe la două-trei. Ne-am înscris sub numele de domnul și doamna Shultz din New York.

— Foarte bine, mititico. Voi veni, dar dacă aș fi în locul tău, n-aș încerca nici o șmecherie. Apropo, cum o mai duce idiotul ăla de japonez?

Văzând că zâmbesc, zâmbește și ea.

— Se poate spune că ne-ai tras clapa la toți, Lemmy. Trebuie să recunosc. În fine, nu pot să spun c-o duce prea rău, doar când tușește dracu' e mai negru. Deci, vii, Lemmy?

Dau din cap că da.

— Voi fi acolo între două și trei. Și spune-i lui Kastlin că hățurile sunt la mine, și fără fente, că altfel iese rău de tot! Acum șterge-o!

Pleacă, urcă în mașină și dispăre în mai puțin de un minut. În momentul în care virează, mi se pare că-l zăresc pe Kastlin pe bancheta din spate.

În acel moment își face apariția Miranda și

mergem să mâncăm. Discutăm de tot felul de lucruri și e o cină grozavă. Am impresia că Miranda are o slăbiciune pentru mine, drept pentru care fac pe marele seducător.

Pe urmă mergem să dansăm, după care ne plimbăm cu mașina la întâmplare până pe la miezul nopții. Tare mișto e să te plimbi noaptea cu mașina în Anglia.

La unu opresc mașina în fața hotelului ei. Miranda coboară și stă pe loc uitându-se la mine.

— Nu urci să bei un whisky cu sifon, Lemmy? îmi zice ea cu o privire seducătoare.

Spun că nu, pentru că ard de nerăbdare să dau ochii cu Kastlin. Miranda se simte ofensată.

— Poate că va veni o zi când o să vrei tu să-mi oferi un whisky cu sifon, și poate că atunci eu n-o să mai am chef.

Cred că acum e momentul sau niciodată. Îi zic:

— Ascultă, Miranda, acum trebuie să mă duc undeva, e foarte important pentru mine. Dar dacă vrei să faci ceva pentru mine, mi-ar fi de mare folos, fiindcă nu cunosc pe nimeni aici care ar putea s-o facă.

Vine aproape și se uită la mine.

— Ce-i, Lemmy?

Îi spun că sunt victima unui șantaj din partea unei femei care are niște hârtii de-ale mele, niște hârtii compromițătoare, și că tipa asta își va petrece week-end-ul la cineva care are o vilă lângă Tamisa, unde trebuie s-o întâlnesc. Îi cer Mirandei, dacă vrea, să vină cu mine și să vadă dacă n-ar putea
s-o

păcălească pe femeia aceea și să-i ia hârtiile mele.

Mușcă zdravăn din momeală și-mi promite că nu va vorbi la nimeni despre asta și că nimeni nu va ști unde se duce, ca să nu-mi provoace necazuri.

Îi spun că voi trece s-o iau sâmbătă la patru după-amiază, când vom merge acolo împreună. Pe urmă îmi iau rămas bun de la ea.

Ne strângem mâinile, și ochii ei strălucesc ca două stele.

— Noapte bună, Lemmy. Cred că aş face orice pentru tine...

Atunci îi spun ceva..., una din chestiile alea care se spun în astfel de momente, dar nu gândeam deloc ceea ce spuneam. Gândurile mele erau la Kastlin și la felul în care voi putea să mă folosesc de el ca să-i trag țeapă macaronarului.

E două și jumătate când ajung la Parkside Hotel, și în acel moment cred că am scăpat de oamenii lui Siegella care aveau sarcina să mă fileze. După ce-am părăsit-o pe Miranda, am închiriat o mașină de la un garaj, după care m-am îndreptat spre Wandsworth, ca să fiu sigur că nu eram urmărit de nimeni, am lăsat mașina acolo și m-am întors cu taxiul prin Hammersmith și am intrat în hotel pe ușa de serviciu.

Paznicul de noapte mă aștepta și m-a condus la ascensor. Într-un salon de la etajul trei, i-am găsit pe Lottie Frisch, Kastlin, cei patru tipi care mă bumbăciseră pe Baker Street și alți trei-patru gagii. Presupun că e vorba de restul bandei lui Goyaz care lucra cu el în Anglia.

Pe masă văd risipă de trabuce și alcool. Kastlin e un tip gras, și stă într-un colț cu un aer foarte deprimat. V-am mai spus deja că nu vreau să am nimic de-a face cu Kastlin. E un laș și o hahaleră, dar acum se simte hăituit, și când se simte hăituit, uneori, un tip poate să devină curajos, pentru că nu poate să facă altfel. Oricum, trebuie să-i iau așa cum sunt; mă aflu la strâmtoare și n-am de ales.

Kastlin e de origine germană și vorbește lent articulând fiecare silabă de parcă vorbitul ar fi un lucru extrem de laborios.

— Ascultă, Caution, zice el. Am considerat că sunt necesare unele explicații. Țsta e motivul pentru care am pus-o pe Lottie să te fileze. I-am spus să te aducă aici pentru că suntem la ananghie și voiam să-ți vorbesc. Ea explică mai bine decât mine, așa că ea va discuta.

Lottie, care poartă un șal de mătase roz și papuci îmblăniți, se ridică și-mi toarnă un pahar de whisky. Împinge pe masă țigările spre mine.

— Uite, Lemmy, zice ea așezându-se și aprinzând o altă țigară. Tu ai hățurile, știm asta și ai o poziție mai bună ca a noastră, dar poate că te-ar interesa totuși să facem ceva împreună.

— Te ascult, Lottie. Sunt totdeauna dispus să stau de vorbă despre afaceri. Sunt un om de afaceri.

Aprobă cu o mișcare a capului.

— Foarte bine, Lemmy. Nu știu dacă cunoști perfect combinația lui Siegella, nici nu știu dacă ai fost în chestia asta de la început — deși nu cred — și nu știu dacă te afli din întâmplare în țara asta și ai dat lovitura de ieri seară numai pentru tine. Pentru că am impresia că n-ar fi prima dată; dar Siegella, care e un ticălos, ne-a dat pași, și încă urât de tot, ceea ce-ți închipui probabil că ne e cam greu să înghițim.

— Nu erați combinați cu el la început?

— Aiurea! exclamă Lottie scuturând scrumul. Noi am făcut rost de lovele pentru treaba asta.

Chestia începe să mă intereseze.

— Și? zic eu.

— Anul trecut, un om de paie al lui Siegella a venit la Goyaz și la Kastlin ca să ne spună că are o idee trăsnet care ar fi pur și simplu răpirea Mirandei Van Zelden. Dar a zis că e o lovitură care trebuie dată în stil mare. După spusele lui, tipa avea să facă o călătorie în Europa în cursul anului și șmecheria era că răpirea trebuia să aibă loc în afara Statelor Unite. Pentru asta era nevoie de două lucruri: lovele și vas. Aici intervin în afacere Goyaz și Kastlin, căci Goyaz era singurul în America care avea un vas capabil să iasă în larg cu un căpitan adevărat și un echipaj care își cunosc meseria și știu să-și țină gura și să-și vadă de treaba lor. Trebuie să recunosc că de data asta Siegella a fost la înălțime, pentru că i-a venit o idee trăsnet în privința procurării banilor. Tocmai se impusese bandei lui Lacassar așa că Siegella a vrut să prindă doi iepuri dintr-o lovitură: luând banii lui Jake Lacassar și în același timp debarasându-se de el. Treaba a mers ca pe roate. I s-a șoptit lui Jake că ar fi treabă bună devalizarea Băncii Naționale a Fermierilor din Arkansas. Treaba era ca și făcută și Jake a zis da. Dar Siegella l-a așteptat la cotitură, combinația fiind ca Jake și cei trei oameni care dau lovitura să schimbe mașina la o intersecție de lângă Little Rock. S-a stabilit ca oamenii lui Goyaz să-i aștepte acolo cu o altă mașină, dar tipul lui Siegella a propus ca în loc să i-o dăm lui Lacassar și să-l lăsăm s-o șteargă, noi

să

le facem felul, lui și celorlalți trei care sunt cu el, și să-i șutim lovelele. Doi iepuri dintr-o lovitură! Bani pentru răpirea Mirandei și lichidarea lui Lacassar. Și-a mers. Trei oameni ai lui Goyaz i-au așteptat pe idioții ăia la intersecția de la Little Rock, și când a apărut mașina lui Lacassar, i-au lichidat pe toți patru. Au luat banii și i-au dat lui Siegella.

Face o mică pauză, trage de două ori din țigară și continuă:

— Acum totul era OK. Aveam bani și vas. Am pus la cale un plan. Poți însă să fii sigur că aducerea vasului aici i-a costat pe Goyaz și pe Fritz destui biștari. Nu e ușor să aduci atâta lume din Statele Unite în Franța în așa fel încât să nu pară la nimeni suspect. După ce-am ajuns aici, am luat legătura cu Siegella și ticălosul ăsta ne-a trimis la plimbare ca pe niște răpciugoși. A băgat vrăjeala că nu vrea, vezi Doamne, să lucreze cu Kastlin și i-a spus lui Goyaz că, dacă nu-i convine, poate să se ducă la naiba. Se pare că a cumpărat un iaht cu motoare plătind cu o parte din banii șterpeliți de la Lacassar. În felul ăsta nu mai avea nevoie de noi. Atunci noi ce puteam să facem? Siegella are cu el o bandă de gorile care ar fi în stare să tragă în frigare copilașii doar ca să se distreze, drept pentru care Goyaz a fost forțat să spună da, dar asta nu-i place, și nici nouă, mie și lui Fritz.

Îmi pare rău că n-o puteți vedea pe mandeza asta cu ochii scăpărători ca cei ai unui șarpe cu clopoței ! Dacă Siegella ar fi fost în fața ei, legat

fedeleş, cred că respectivul şi-ar fi regretat
amarnic ziua în care a

venit pe lume. Aprinde altă ţigară.

— Vezi bine că nimeni nu ne poate condamna că am încercat să-l tragem pe sfoară. Nu-i așa, Lemmy? Ne-am prefăcut că renunţăm şi că nu ne mai interesează problema, dar Goyaz şi-a zis că n-ar fi greu s-o aducem pe puştoaică la bordul vasului atrăgând-o cu jocurile de noroc. Şi a avut dreptate. Câţiva băieţi au zis că s-au săturat şi s-au cărat înapoi în Statele Unite, dar am rămas totuşi o întreagă echipă aici, şi părerea noastră e că suntem capabili să ducem şi singuri la bun sfârşit răpirea Mirandei.

Trage din ţigară şi continuă:

— Şi sunt sigură c-am fi reuşit dacă nu s-ar fi întâmplat două lucruri. Mai întâi un tip din poliţia privată, unul foarte şiret, care avea sarcina s-o supravegheze pe Miranda. Aflu, nu ştiu cum, că respectivul trebuie să vină pe vas. Tipul, pe nume Gallatt, vine la bord cu un gagiu necunoscut şi, în loc să-i convingă că nu era nimic necurat la mijloc, Goyaz face pe curajosul şi-i rade. Între timp — nimeni nu ştie pentru ce — interviu tu în povestea asta şi, ca lucrurile să se complice şi mai mult, când Goyaz e mort — nu ştim cine l-a mierlit, dar bănuim că Yonnie Malas a facut-o —, Frenchy, căpitanul iahtului, l-a prevenit pe Kastlin că s-a săturat şi că ridică ancora. Asta a provocat un adevărat tămbălău la bord, iar, colac peste pupăză, câtorva dintre amicii noştri începe să le fie

frică. Fritz, care era cu nervii în pioaneze, a luat hotărârea să debarce și să lase vasul să plece. Acum, tu, Lemmy, n-ai ieșit

deloc rău din povestea asta. L-ai ușurat pe Goyaz de douăzeci de miare. Pentru început, fie vorba între noi, nu e rău deloc.

Zâmbesc.

— Să zicem, dar ce vrei să fac cu douăzeci de miare? Eu știu ce înseamnă să ai bani. Cu douăzeci de bancnote nu ajung prea departe.

— Păi da! Dar cred că putem câștiga o mulțime de bani din povestea asta cu Miranda Van Zelden.

Îmi umplu din nou paharul.

— Haide, spune, te ascult. Sunt nerăbdător să aflu cum.

— E ușor. Sunt sigură că Siegella o va răpi pe puștoaică și asta foarte curând. Bun, dar noi nu stăm ca tălâmbii, și știm că ești înțeleș cu Siegella. Câtă vreme ordinele le dădea Goyaz, treaba nu era prea strălucită, dar dacă vrei să ieși conducerea echipei noastre, Lemmy, sunt convinsă că-am putea ajunge departe, și mai ales am putea să-i plătim cu aceeași monedă nenorocitului ăsta de macaronar, pentru că tu ești un dur, ai idei și de ani de zile faci ce-ți place în Statele Unite fără ca haitele de copoi să poată să pună mâna pe tine. Siegella consideră că afacerea asta îi va aduce trei milioane de dolari. Acum să auzi propunerea noastră. Vino cu noi și ia conducerea bandei — avem nouă băieți siguri pe care poți conta. Cădem peste Siegella și-o răpim noi pe fată. Ce zici?

— Păi, n-ar fi imposibil, răspund eu. Cât e partea mea?

— Am vorbit de asta. Ne-am înțeles ca tu să iei

două milioane și pe al treilea să-l împărțim între noi. Nu poți să te plângi, Lemmy, nu-i așa?

— Îmi convine. Dar cum o scoatem pe puștoaică din Anglia? Pentru că polițaii englezi sunt ai naibii, și chiar dacă nu știu ce se pune la cale, imediat ce-și bagă nasul în ceva, pot să devină cât se poate de supărători, mai ales că nici nu se lasă cumpărați.

— E foarte adevărat, zice ea, dar se înțelege de la sine că Siegella și-a ascuns undeva vasul până când va avea nevoie de el. De ce să nu-l lăsam să facă treaba și pe urmă s-o răpim pe puștoaică? După care nu mai e nevoie decât să punem mâna pe vas.

— E o idee, Lottie, dar trebuie să ne mai gândim.

Tac un moment apoi, brusc zic:

— Copii, să vă spun ceva. Siegella o va răpi pe puștoaică sâmbătă. Știu pentru că eu trebuie s-o duc în locul unde au decis să dea lovitura. Trec de partea voastră, dar eu comand începând din momentul ăsta, și iau o treime din lovele. Altceva. Trebuie să faceți ce spun eu fără discuții. Vă garantez că și eu vreau să-i scot untu' pe nas lui Siegella, și cred că putem s-o facem. Acum vreau să vă spun că, după părerea mea, nu avem nevoie de vas, deoarece am impresia că puștoaica a început să fie în limbă după mandea. Cred că pot s-o duc de nas. Să vă spun cum a combinat

Siegella treaba. Imediat ce-o duc la el sâmbătă, cred că va pune mâna pe ea și-i va spune despre ce e vorba. Eu ar trebui să mă întorc la Londra ca să telefonez pentru răscumpărare. Pe urmă se pare că treaba mea s-a terminat. Nu știu unde au de gând s-o ducă și nici

unde e vasul, și sunt puține șanse ca Siegella să-mi spună toate astea, pentru că macaronarul nu prea are încredere în mine.

Beau o gură zdravănă de whisky și continui:

— Trebuie făcut în așa fel încât, sâmbătă sau duminică, oamenii voștri să fie ascunși undeva pe câmp, lângă vila lui Siegella. Va trebui să așteptăm ca Siegella s-o lămurească pe Miranda cum stă treaba cu ea. În loc să mă întorc în oraș ca să telefonez pentru răscumpărare, cred că va trebui să rămân pe-aproape. Vom alege bine momentul și o vom lua pe Miranda. Cu alte cuvinte, va trebui să mă fac din nou c-o salvez. Și va trebui să încercăm să facem chestia asta cât mai discret. Poate că va ieși cu mardeală, sau poate că nu. Dacă da, atunci noi trebuie să începem, dar e mai bine să evităm asta. Înțelegeți. Imediat ce-o vom răpi pe Miranda din mâinile acestei clii și va fi în siguranță la Londra, îl vom avea la mână pe Siegella, pentru că învinuirea împotriva lui va putea fi dovedită chiar de Miranda. Nu uitați, continui eu, că în țara asta nimeni nu are nimic împotriva lui Siegella, iar până în momentul în care o va răpi cu adevărat pe puștoaică, n-are de ce să-i fie frică.

Beau din nou și le zic:

— După părerea mea, când Siegella își va da seama că l-am făcut în foi de viță, nu-i va mai rămâne decât un singur lucru de făcut. Se va grăbi să ajungă la vas și s-o șteargă înapoi în Statele Unite, ca nu cumva Miranda să se ducă la poliția de-aici, moment în care noi vom fi stăpâni pe

situație. Vom fi în cele mai bune relații cu Miranda și ne vom întoarce la prima mea idee. Cea care m-a adus aici.

Lottie se uită la mine, ridică din sprâncene și zâmbește.

— Și care ar fi ideea ta, Lemmy?

— Am de gând s-o duc pe Miranda în Franța și să mă însor cu ea, iar când bătrânul Van Zelden va afla, sunt convins că va plăti din greu ca să-și scape unica fiică din mâinile unui gangster de prima clasă ca mine, mai ales că va fi a treia oară când o va scăpa pe fetișoara asta de la răpire.

Lottie își umple din nou paharul. Îi văd pe tipii din jurul piesei rânjind.

— Oh, Lemmy! zice ea. Țsta ești tu! Pe tine chiar că te dau ideile afară din casă!

Îi zic să lase asta, pentru că complimentele pentru un tip ca mine sunt un fel de spanac verde. După care încep să organizez treaba. Trebuie să am mare grijă ce fac pentru că sunt forțat să văd lucrurile din două puncte diferite. Mai întâi trebuie să-mi imaginez ce i se va întâmpla Mirandei sâmbătă seara și, în mod exact, cum anume pot să-l trag în piept pe Siegella și să plec cu tipa. Pe urmă, trebuie ca, din punctul de vedere al lui

Kastlin, combinația să stea în picioare și să pară cum nu se poate mai corectă.

Adevărul e că nu Kastlin mă îngrijorează în mod deosebit, pentru că oricum e un tăntălău și oricine poate să-l tragă-n piept. Dar Lottie Frisch nu e o tipă pe care o poți duce chiar așa ușor. Are ceva în

căpățână și, dacă o apucă pandaliile, atunci cineva musai s-o încaseze de la ea. Mai fumez încă două-trei țigări. Lottie aduce cafea și urmărim lucrurile în detaliu. Se pare că există cinci tipi care au curajul și

anvergura necesară ca să ducă treaba la bun sfârșit. E vorba de cei patru tipi care m-au caftit în ogeacul de pe Baker Street — Merris (tipul cu părul unsuros), Dunrient, Coyle (un metis canadian) și un italian pe nume Spegla. Și mai e un alt tip, un fel de frate vitreg al lui Lottie.

Lottie are un pistol-mitralieră pe care Kastlin — care a părăsit bordul vasului în același timp cu fratele vitreg al lui Lottie — l-a adus cu el, și am impresia că scula asta o să-mi fie al naibii de folositoare.

După un moment le împart instrucțiunile. Iată cum văd lucrurile. Merris, Durient și Coyle vor pleca sâmbătă dimineață foarte devreme spre sătucul ăla pe nume Thame. De acolo, se vor duce să repereze Branders End și să-și ajusteze planul ținând cont de teren, astfel încât să știm de unde-i luăm când vom da peste Siegella. Toți trei vor trage la un mic han din apropiere și nu se vor

mișca de-acolo toată ziua. Nu trebuie să riște să fie observați de vreunul din cimpanzeii lui Siegella.

Sâmbătă, seara târziu, Spegla și fratele vitreg al lui Lottie, Willie Bosco, vor pleca cu mașina luând cu ei pistolul-mitralieiră, iar toată lumea va avea unul sau două pistoale.

Presupun că voi sosi cu Miranda la Branders End pe la orele cinci, sâmbătă, și, după părere mea,

Siegella va sta blând în acea zi. Nu va face nimic. Va da serata pe care a plănuit-o și pe urmă, duminică dimineață devreme, așa cred, va spune totul Mirandei și — după cum îi e obiceiul — o va obliga să scrie o scrisoare bătrânului Van Zelden, în care să-i spună să se grăbească cu achitarea răscumpărării, astfel încât această scrisoare să ajungă la taica Van Zelden cam la cinci-șase zile după avertismentul telefonic pe care îl va primi, îndemnându-l să se grăbească să expedieze lovelele.

După părerea mea, Miranda va face gură și va refuza să scrie scrisoarea. Siegella se va înfuria și o va trata pe puștoaică cu toată duritatea. Dacă totul se va întâmpla cum prevăd eu, o va duce la bordul vasului — acolo unde l-a ascuns — duminică, după care o va șterge.

Deci, cred că trebuie să ne combinăm povestea duminică dimineață devreme. Aleg acest moment pentru că toți își vor închipui că treaba e făcută iar trei sferturi din oamenii lui Siegella vor fi amețiți de băutură.

Lottie e de acord în toate privințele. Tot ce spun e cuvânt de evanghelie, așa că stabilim ca sâmbătă, pe la miezul nopții, Merris și ceilalți să se întâlnească într-un loc în apropiere de Branders End. Se vor apropia cât mai mult posibil, iar eu voi ieși încercând să ne întâlnim și să iau contact cu ei. După care, la prima ocazie, mă car cu Miranda. Iar dacă oamenii lui Siegella vor începe să facă pe nebunii, Merris și ceilalți vor folosi artileria și ne vor acoperi fuga.

Scăpați din raza lor de acțiune, atuurile vor fi de partea noastră, pentru că Siegella, care s-a pregătit deja ca s-o șteargă, va fi forțat să profite de situație ca nu cumva să i se înfunde în cazul în care Miranda s-ar duce să spună totul la poliție.

Pe scurt, ne așezăm în cerc și discutăm treaba până când toate detaliile sunt bine puse la punct și fiecare știe exact unde și când să intervină în cadrul planului general.

Și ne înțelegem ca Willie Bosco să fie agentul nostru de legătură și ca sâmbătă să fac în așa fel încât să-mi paseze o hârtie cu planul sătucului cu pricina. Cred că nu va fi nici un risc, deoarece în acel moment Siegella va fi încetat urmărirea mea.

După ce aranjez totul, zic bonsoar tuturor și ies din hotel pe intrarea de serviciu, așa cum intrasem. E târziu, totuși mă plimb un moment pe lângă Hyde Park rumegând toate problemele și ajungând la concluzia că risc enorm având încredere deplină în Lottie Frisch și echipa lui Kastlin.

La urma urmelor, ce-i împiedică să-mi joace aceeași festă pe care i-o vom juca lui Siegella? Nici una din clicile astea nu face mai multe parale și le cunosc prea bine ca să-mi asum riscul.

Totuși, trebuie să recunosc că intrând în combinație cu Lottie și restul bandei lui Goyaz, obțin un ajutor prețios pentru prelucrarea lui Siegella și, recunosc, în viață există momente în care trebuie să-ți încerci norocul.

La ora la care ajung la mine sunt destul de mulțumit de felul în care se aranjează lucrurile,

deschid ușa de la intrare și încep să urc pe jos, lucru pe care-l detest, dar, natural, ascensorul nu funcționează iar eu sunt frânt.

Ajungând la ultimele două trepte, ochii mei ajung la nivelul palierului de deasupra. Mă uit pe culoar și zăresc lumină sub ușa salonului apartamentului meu.

Mă opresc și țin cu mine o mică discuție internă. Cine-ar putea să fie? Ar putea să fie Siegella, și ar putea să fie Constance, dar presupun că nici unul dintre ei nu și-ar da osteneala să vină și să ardă gazul de pomană la mine, când le-ar fi foarte ușor să telefoneze.

Scot revolverul și mă apropii în vârful picioarelor. Ajung în fața ușii, o deschid brusc și intru.

Așezată în fotoliul din fața căminului o zăresc pe camerista Mirandei, cea cu care fixasem o întâlnire. Pare înfrigurată și-și strânge mai bine pardesiul pe ea.

V-am mai spus deja că puștoaica asta e o bucățică buuuună! Are o piele catifelată, ochii mari și albaștri, o față sinceră, în fine, are aerul uneia dintre acele micuțe — și vă asigur că așa ceva nu se găsește pe toate drumurile — care ar fi incapabile să-ți facă vreo figură, chiar dacă ar fi plătite pentru asta.

Se ridică. Îmi arunc pălăria pe divan și pun pușcociul la locul lui.

— Ia te uită, micuța Sadie! Ce-ai pățit? Am fost chiar atât de seducător? De când m-aștepți?

Înghite în sec.

— De câteva ore, domnule Caution, pentru că sunt bolnavă de îngrijorare și nu știu ce să fac. Așa că m-am hotărât să vă văd și am ajuns aici cu puțin

înainte de miezul nopții. Am spus la recepție că trebuie neapărat să vă vorbesc, că e ceva foarte important. Mi-au răspuns că nu știu când vă întoarceți și că pot să vă aștept aici.

O invit să stea jos și-mi aprind o țigară.

— Liniștește-te, micuțo, îi zic. Nimic nu e chiar atât de grav încât să nu poată fi și mai rău, și să știi că nu face bine la ochi, mai ales când sunt frumoși ca ai tăi. Ce s-a întâmplat?

— Am primit asta, răspunde ea.

Îmi întinde un plic și înăuntru e o scrisoare. O scot, o citesc și puțin câte puțin îmi dau seama că Gallatt nu era chiar așa de tălâmb pe cât îmi închipuisem.

Scrisoarea e adresată domnișoarei Sadie Greene, hotelul Carlton, și iată ce spune:

Dragă domnișoară Greene, dacă vă scriu, o fac pentru că e necesar să comunic cu cineva din anturajul domnișoarei Van Zelden.

Sunt folosit, în calitate de anchetator particular, de G. Van Zelden, ca să exercit asupra domnișoarei Van Zelden o supraveghere discretă și în același timp un fel de influență protectoare. Cunoașteți instinctul care o împinge să-și facă prieteni printre oamenii cei mai ciudați și să caute, cu orice preț, amuzamente și senzații care nu potrivesc totdeauna cu propria ei securitate.

Am intrat în legătură cu un angajat al hotelului Carlton și am aflat că domnișoara Van Zelden ar fi dispărut. Am mai intrat în legătură cu alte două persoane, una dintre ele prezentându-se ca anchetator al unei companii de asigurări la care domnișoara Van Zelden și-ar fi asigurat bijuteriile.

La sfatul acestor persoane plec în insula Mersey, căci ele mă asigură că domnișoara Van Zelden se află acolo.

Dar vă mărturisesc sincer că nu sunt deloc liniștit. Pe viitor, simt nevoia unui control mai strict al mișcărilor domnișoarei Van Zelden și îmi propun, imediat după întoarcerea mea din această călătorie, să intrăm în contact și, cu ajutorul dumneavoastră, să o supraveghem mai cu atenție pe domnișoara Van Zelden de acum înainte. Sper

că veți dori să mă ajutați, căci știți că asta este și dorința tatălui ei.

Bineînțeles, nu îi veți spune nimic despre asta domnișoarei Van Zelden, care nu ar putea să suporte să fie în nici un fel supravegheată.

Voi intra deci în contact cu dumneavoastră aproape în același timp în care veți primi prezenta scrisoare. Dacă nu aveți nici o veste de la mine înainte de miezul nopții, în ziua în care veți primi această scrisoare, atunci veți putea deduce că mi s-a întâmplat ceva grav și vă voi ruga să telefonați imediat la cartierul general al poliției engleze, la Scotland Yard și, după ce le veți fi arătat această scrisoare, să le cereți ajutorul.

Cu sinceritate,

Robert GALLATT

Împăturesc scrisoarea întrebându-mă ce-a făcut de fapt mititica.

— Am primit-o azi dimineață, domnule Caution, zice ea, și am așteptat toată ziua ca să văd dacă domnul Gallatt se va întoarce, dar nici vorbă de așa ceva. În seara asta, pe la unsprezece, m-am gândit să telefonez la poliție după cum mi-a cerut el, dar mi-am spus că dacă fac asta și aude domnișoara Van Zelden, mă dă imediat afară. Atunci m-am gândit la dumneavoastră. Știam că ați fost cu ea acolo unde s-a dus, pentru că ați adus-o la hotel și, în plus, trebuie să mărturisesc că-mi sunteți simpatic. Spuneți-mi ce trebuie să fac, domnule Caution?

Îi zâmbesc.

— Ești o fată de toată isprava, îi zic, dar îți chinui căpșorul blond degeaba. Gallatt e un fraier și ceilalți și-au bătut joc de el. Să-ți spun cum s-a întâmplat. Gallatt își închipuie că e regele detectivilor, așa că o bandă de glumeți — prieteni de-ai domnișoarei Van Zelden — l-au păcălit spunându-i că a plecat în Franța. Iar idiotul de el s-a dus după ea, și presupun că ți-a scris scrisoarea asta înainte de plecare. În orice caz, adaug eu, nu e cazul să-ți faci sânge rău. Poți să mă crezi când îți spun că totul e bine și nu s-a întâmplat nimic rău.

Pare ușurată și eu sunt în mod sigur pentru că povestea asta îmi pusese rău de tot nervii la încercare. Scrisoarea asta a lui Gallatt ar fi putut să provoace necazuri mari dacă ar fi arătat-o peste tot.

— Oh, ce fericită sunt, domnule Caution! Asta mă

chinuia tare mult și nici nu știam ce să fac. Știți foarte bine că nu e ușor să fii camerista domnișoarei Van Zelden. Se enervează foc dintr-un nimic și n-aș vrea pentru nimic în lume să provoc așa ceva. În fine, îmi pare bine c-am venit și acum cred că e timpul să plec.

Mă ridic, mă apropiu de ea și o strâng în brațe. Nu pare să-i displacă.

În timp ce vorbea, creierașul meu s-a pus în mișcare și am clocit un plan ca să aranjez lucrurile la Branders End așa cum vreau eu, presupunând că o voi putea convinge pe micuța Sadie să facă ce m-am gândit.

— Mai stai puțin, îi zic. Vreau să-ți vorbesc. Îmi pare bine c-ai venit aici în seara asta pentru că am încă ceva în legătură cu domnișoara Van Zelden, un lucru pe care voiam să ți-l spun când te-am văzut. Nu e nimic grav, nu-ți fie teamă. E vorba de ceva neînsemnat pe care l-ai putea face și care te va scuti de o mulțime de necazuri. În plus, nu-ți vei pierde timpul pentru că, la întoarcerea în Statele Unite, am de gând să mă duc la bătrânul Van Zelden și să-i spun cât de bine te-ai purtat, și există șansele să te alegi cu un cadou frumușel.

E mulțumită.

— Sunt totdeauna gata să fac un serviciu, zice ea, și mi-ar părea foarte bine să-i fac pe plac domnului Van Zelden.

Îi spun să stea jos. Pe urmă mă duc să fac cafea, îi torn o ceașcă, o servesc cu o țigară și încep să-i povestesc o istorie smintită, căci cred că nu e în

stare să-mi facă vreun rău și dacă e de acord să facă ce-i spun, atunci am impresia că-mi va permite să mă pun la adăpost de toate porcăriile pe care Lottie și echipa lui Goyaz ar putea să mi le facă acolo, la Thame.

Stă în fața mea, cu ceașca de cafea în mână, și mă privește cu privirea nevinovată a ochilor ei mari și albaștri.

— Să vezi, micuțo, despre ce e vorba.

Stă acolo și-și soarbe cafeaua, fumând o țigară și uitându-se la mine. Așa că încep să-i spun o poveste năucitoare: cum că trebuie s-o duc pe domnișoara Van Zelden la o recepție sâmbătă după-amiază, iar tipul care dă petrecerea respectivă e îndrăgostit lulea de puștoaica Van Zelden. Îi spun că o însoțesc pentru că am impresia că tipul ăsta va încerca să facă pe grozavul, dar că nare de ce să-și facă griji pentru că o să-i trag la moacă dacă va încerca s-o ia cu el.

Mă crede. Zice că știe cum e, că există tipi care nu pot să fie îndrăgostiți de o femeie fără să se facă imediat insuportabili. Îi răspund că exact așa stau lucrurile și văd că a priceput perfect cum stă treaba.

Pe urmă, o las să înțeleagă că e posibil să fie oarecare gâlceavă la această petrecere și faptul că a venit la mine să-mi destăinuie povestea cu Gallatt mi-a dat o idee mișto de tot. Îi spun că-i sugerez

să-și ia inima în dinți sâmbătă pe la șase seara și, fără să spună cuiva, să urce în tren, să tragă la un hotel din apropiere și să aștepte acolo pentru cazul în care seara se va sfârși atât de rău încât să fiu obligat s-o duc de-acolo pe domnișoara Van Zelden.

— Am înțeles, domnule Caution, zice ea. Vreți să spuneți că dacă acești oameni la care vă duceți nu vor avea un comportament corect, mi-o veți aduce pe domnișoara Van Zelden la hotel ca să am grijă de ea.

— Exact, Sadie. Iar, pe de altă parte, dacă totul e bine și nu va fi nimic de reproșat, atunci îmi închipui că vei dori să fii înapoi la Carlton înainte de întoarcerea domnișoarei Van Zelden, duminică.

Zice că da, întocmai. După care stabilim să telefoneze de la hotelul ei de la Thame la Branders End. Îi spun că va găsi numărul în cartea de telefon. Îi mai spun să aștepte până pe la trei dimineața duminică, și că, dacă până în acel moment nu a văzut-o pe Miranda sau pe mine, atunci va trebui să telefoneze la Branders End și că ceară să vorbească cu mine.

Asta mi se pare a fi o măsură de precauție înțeleaptă, căci după socotelile mele, la trei, duminică dimineață, voi ști cum s-au aranjat lucrurile la Branders End. Adică, sau Siegella își va fi dezvăluit jocul, caz în care îi vom fi tras clapa scoțând-o pe Miranda din viespar, sau Lottie Frisch și echipa ei, după ce treaba va fi făcută, vor fi avut timp să se întoarcă împotriva mea, conform planului pe care poate că-l vor urzi între timp.

În acel moment, prezența Mirandei într-un hotel din vecinătate îmi va fi al naibii de utilă.

Mai întâi că voi putea s-o ascund acolo pe puștoaică dacă lucrurile iau o întorsătură proastă pentru mine, și apoi voi avea la îndemână pe cineva

care să dea telefoane dacă va fi nevoie.

În timp ce Sadie se duce să-și toarne altă ceașcă de cafea, iau ghidul Clubului Automobilistic și caut un hotel. Pe urmă, pe o hartă pe care mi-o aduce

omul de la recepție, reperez hotelul Hollybush, situat la vreo douăzeci și cinci de kilometri de Branders End.

Îsta mi se pare singurul loc posibil pentru Sadie, căci nu vreau s-o văd blocată în apropiere de Branders End, unde vreunul din bandă ar putea s-o repereze și să descopere de ce-a venit acolo. Singurul defect al acestui hotel e că nu se află în apropiere de șoseaua principală, iar drumul care duce la el de la Branders End este prost, parcurgerea acestui traseu cu mașina luând oarecare timp. Cu toate astea, sunt convins că dacă nu sunt grăbit, starea drumului nu va avea nici o importanță, iar dacă sunt, nu voi avea timp să mă preocupe asta, așa că o las baltă.

Veți spune poate că-mi lipsește-o doagă dacă o amestec pe Sadie Greene în toată povestea asta! Așa o fi, dar ce să fac? E foarte posibil să fiu blocat în acel nenorocit de Branders End, în mijlocul celei mai frumoase bande de sugrumători. Și trebuie și să car după mine o femeiușcă destul de bănuitoare — e vorba de Miranda —, și mărturisesc că nu mi-ar dispăcea să am în preajmă o persoană cu creierașii mai puțin răsuciți decât tirbușonul.

În timp ce Sadie bea a doua ceașcă de cafea, continui să-i fac ochi dulci. Îi spun că are ochii cei mai tulburători pe care i-am văzut vreodată, poate cu excepția unei mari vedete de cinema întâlnită întâmplător la Hollywood. Și, după ce-i spun baliverna asta, mititica e gata să-mi mănânce din palmă.

După ce simt că e docilă până la Dumnezeu, îi spun că telefonul pe care trebuie să mi-l dea la Branders End, trebuie să-l dea la trei dimineața fix, și că dacă în momentul ăla totul e bine, îi voi spune, iar ea nu va mai avea decât să se scoale duminică devreme și să se întoarcă la Carlton, pentru cazul în care Miranda ar avea de gând să se întoarcă acasă. Dacă ceva nu e în regulă în acel moment, îi voi spune ce va avea de făcut.

La drept vorbind, chestia asta cu telefonul mă cam sâcâie puțin, pentru că nu știu deloc cum se vor prezenta lucrurile acolo, la Branders End, pe la trei dimineața, dar totdeauna am fost de părere că trebuie să știi să riști.

Sadie înhite pe nerăsuflăte toate gogoșile pe care i le servesc. Mititica pare curajoasă și, după părerea mea, pare încântată că ia parte la acțiunea asta. Îi dau și o sută de dolari și aștept să-și termine cafeaua, după care cobor și arunc o privire pe stradă. Nu văd pe nimeni prin apropiere. Urc din nou și-i spun că poate să se care, și se cară.

Iar acum îmi spun că am făcut aproape tot ce puteam să fac în privința poveștii ăsteia. N-a mai rămas decât să iau loc în fotoliu și să vizionez spectacolul. Dar sunt sigur că voi putea să-l trag în piept pe Siegella, cu ajutorul echipei lui Goyaz, și dacă pe urmă caută răcă, va trebui să mă bizui pe

Sadie Greene ca să scap.

Pun punct și mă culc.

*

* *

A doua zi, vineri, nu mă mișc din casă și nu fac mare lucru. Anulasem întâlnirea cu Sadie la restaurantul chinezesc pentru că, după părerea mea, nu era indicat să mă arăt deocamdată în compania acestei puștoaice. Stau și fumez tot timpul, și sunt convins că Siegella va încerca să ia legătura cu mine la un moment dat, și nu greșesc, căci pe la șapte apare Constance.

E îmbrăcată la marele fix și arată ca o ducesă! E clar că Siegella e topit după ea dacă o-nțolește în halul ăsta!

Constance mă anunță că totul e pregătit, că Siegella și băieții lui au și plecat la Branders End și că mă așteaptă să sosesc a doua zi pe la cinci.

Îmi spune că se preconizează să petrec noaptea de sâmbătă acolo pentru că, după cât se pare, va fi o serată grozavă, și să plec duminică dimineață, ceea ce-mi întărește ideea cum că Siegella nu va încerca nimic sâmbătă seara.

Connie îmi spune că duminică, după ce mă întorc, va trebui să rămân în casă până când va veni ea la mine sau îmi va telefona duminică seara sau luni dimineața, ca să-mi comunice numele tipului căruia trebuie să-i telefonez la New York, respectivul care îl va anunța pe Van Zelden și îl face să intre în contact cu mine.

Îi răspund că totul mi se pare perfect. Apoi o

întreb ce are de gând macaronarul ei să-i facă Mirandei duminică. Zâmbește.

— Ascultă, Lemmy, zice ea, ar trebuie să-ți fie rușine la vârsta ta. Curiozitatea a ucis găina cu ouă

de aur! După ce-o vei aduce pe parașuta aia la țară, treaba ta s-a terminat. Nu-ți mai rămâne decât să încasezi banii și să stai la umbră.

— Nici eu nu vreau altceva, dar uiți un mic amănunt. După părerea mea, ceea ce v-a făcut să mă luați și pe mine în combinația asta e faptul că v-ați zis că totdeauna am știut să mă „rezolv” când am avut necazuri. Bun. Acum e simplu pentru voi să spuneți că după ce aduc puștoaica acolo treaba mea s-a terminat... Numai că trebuie să fiu sigur că nu începe pe urmă scandalul și că șmecheriile nu ajung la urechile polițailor. Fiindcă altfel, nu s-a terminat nici o treabă. Eu vreau să fiu sigur că Siegella a luat toate măsurile de precauție ca să nu fie nevoie de ajustări și să nu mă trezesc cu beleaua pe cap după ce mi-am terminat treaba.

Râde.

— Fii serios, Lemmy. Știi foarte bine că n-are să se întâmple nimic. Îl cunoști destul de bine pe Ferdie ca să știi că până să înainteze cu un centimetru, sucește treaba pe toate fețele de o sută de ori și pune fiecare amănunt sub lupă. N-am mai întâlnit până acum un bărbat atât de tipic și de curajos totodată. Pune totul la punct în așa fel încât să nu poată exista vreo posibilitate de eroare, și sunt convinsă că a organizat la fix afacerea Miranda.

În orice caz, Lemmy, nimeni nu va anunța polițaii sau pe altcineva, pentru că poți să fii sigur că, dacă Siegella adulmecă o cât de mică chestie de genul ăsta, îi face felul tipei și ne cărăbănim. După care,

fiecare pentru el. Să știi, Lemmy, că ești destul de bine plătit pentru ceea ce faci.

Zic că bine, pentru că m-am prins că iubițica lui Siegella nu prea are chef să-mi spună ce și cum, și, după părerea mea, n-ar fi o tactică bună să încerc s-o trag de limbă.

— Foarte bine, Connie, zic, n-am vrut să fiu prea curios, dar, mărturisesc că mi-ar plăcea să știu când ne vom revedea.

Se gândește puțin și răspunde:

— Nu-ți fie teamă, Lemmy, ne vom revedea. Cred că asta se va întâmpla în oraș în dimineața zilei de luni, când ne vom putea întâlni undeva. Poate c-am să-ți telefonez.

Asta îmi dă de gândit, căci dacă coarda lui Siegella e pe-aici luni, asta înseamnă că nu-l va însoți pe Siegella după răpirea Mirandei. Poate că are intenția să se cărăbănească doar cu unu-doi oameni și cu Miranda, fără să se mai încurce cu încă o femeiușcă.

Îi umplu din nou paharul, Constance se uită la ceas și zice c-ar fi bine s-o șteargă, căci trebuie să se ducă direct la Branders End cu mașina ei.

Mai stă câteva minute să flecărească cu mine, după care se apropie și mă sărută. Dar știți, o sărutare d-aia de ți se scoală părul în cap... După care pleacă.

O conduc până la ușă și ne strângem mâinile.

— Să știi, brută frumoasă, că n-ai să mă aștepți

prea mult. Dar să nu sari gardu' până atunci la Miranda! Te știu eu pe tine și felul în care umbli cu pițipoancele.

— Nu e nimic adevărat, leoaica mea! De când te-am cunoscut, nici n-am mai ridicat ochii spre altă femeie, iar poza ți-o țin în dreptul inimii!

Constance zâmbește și urcă în mașină.

— Ești un mascul fără complexe când e vorba de coțăială, ai? Lasă, Lemmy, să vezi tu ce-o să fie după ce terminăm chestia asta cu Miranda și-o să fim liniștiți! Noapte bună, frumosule, și nu face mai multe prostii decât mine.

Demarează și eu mă uit după mașină. O fatucă destul de ciudată, Constance asta! E genul de femeie pe care nu știi niciodată de unde s-o apuci și n-ai habar dacă, ca să-i plăci, trebuie s-o bruschezi sau să umbli cu mânuși. Nu știi niciodată ce e în capul acestui gen de tipesă.

În schimb, același gen de tipesă se află la originea tuturor necazurilor. Dacă te uiți în urmă și revezi tot ce-au făcut clicile de gangsteri, un lucru sare imediat în ochi. Fără femeiuști precum Connie, loviturile dure ar fi fost atât de rare încât nici n-ar fi meritat să vorbim despre ele. Dar tipii se apucă de treabă pentru că vor să fie considerați niște duri, drept pentru care încep să tragă cu pistolul în te miri ce, pun la cale tot felul de combinații, mierlesc polițai și se împușcă între ei, jefuiesc bănci, răpesc oameni și, în general, fac scandalul de pe lume.

Am citit într-o revistă că actele criminale îi costă pe americani patruzeci de milioane de dolari pe an!

Ei bine, dacă cineva ar fi avut inspirația s-o vâre pe Constance într-un butoi cu apă rece la cinci minute după naștere, poate că asta i-ar fi scutit pe contribuabilii noștri de unu-două milioane de dolari, ceea ce dovedește stima pe care o am față de această femeiușcă.

Dar în ceea ce mă privește, mă întreb dacă chiar are o slăbiciune pentru mine sau pur și simplu mă duce de nas ca pe primul venit.

După vreo două minute urc și-mi pregătesc un whisky cu sifon. Tocmai mă delectez cu el când sună telefonul și la capătul celălalt al firului e Willie Bosco.

Îi dădusem numărul meu la întâlnirea de la Parkside, pentru cazul în care s-ar fi ivit ceva nou.

— Totul e în regulă, Lemmy, îmi zice. Totul decurge după cum a fost prevăzut. Siegella și echipa lui au plecat cu mașinile în urmă cu vreo două ore. I-am văzut cărăbănindu-se și pe urmă am venit să mă plimb prin cartierul tău ca să încerc să stăm de vorbă în legătură cu Branders End. Tocmai am văzut-o plecând de la tine pe gagica lui Siegella, așa că mi-am zis că nu te-ar deranja să-ți telefonez.

— Ai făcut foarte bine, Willie, îi zic.

Dar în timp ce vorbesc, îmi accelerez creierașii, pentru că nu știam că Lottie și Kastlin aveau habar unde stă Siegella la Londra — chestie pe care nici eu n-o știam. În felul ăsta au putut să-i vadă

plecând, și asta mă face să mă întreb ce alte chestii îmi mai ascund.

Continuă:

— Am reperat locul, Lemmy. Branders End e o casă mare, construită în mijlocul unui domeniu, la aproximativ cinci sute de metri de șoseaua principală. Totul e împrejmuț de un zid, care însă nu e destul de înalt ca să împiedice intrarea cuiva. În jurul casei e un fel de peluză cu alei pornind de-acolo și ducând fiecare la o poartă de fier din zid. În spate e plin de hățișuri, totul traversat de două alei. Una duce direct la o poartă în zid, exact în fața ușii din spate, iar cealaltă este mai mică, semănând mai mult cu o potecă, și duce la un loc unde zidul

s-a dărâmat și pe unde se poate trece. Pe aici trebuie să vii, căci am aranjat ca Merris să se posteze în acel loc al zidului începând de sâmbătă seara târziu până când îi vei face semn că putem veni. De cealaltă parte a zidului, e un drum vechi transversal care trece printre copaci și duce la drumul spre Londra. Ne-am zis că vom putea foarte ușor ascunde două mașini în zona aia, așa încât s-o putem șterge rapid.

Tușește ușor de câteva ori apoi continuă:

— În afară de asta, totul e OK. Coyle a scotocit ieri seară prin împrejurimi și a descoperit o vilă mobilată de închiriat la cinci sute de metri de Branders End. A luat-o pentru o lună, am plătit în avans și toată echipa s-a instalat acolo. Stau ascunși și au pitit mașina în hățișurile din spatele vilei. Nimeni nu va pune piciorul afară până când

nu vei da startul, așa că Siegella n-are cum să bănuiască că stăm acolo ascunși. Eu plec la vilă în seara asta târziu împreună cu Lottie, pentru că e de părere că ne

poate fi de folos. Îl lăsăm pe Kastlin la Londra pentru că, oricum, e un idiot, se enervează, îl apucă bâțâiala în ultimul moment și strică toată treaba.

Face o mică pauză ca să-și dreagă glasul, după care zice:

— Iau cu mine pistolul-mitralieră și vreo șase grenade, le pun în mașină, plecăm direct la vilă și parcăm mașina în hățișuri lângă cealaltă. Vom avea ambele rezervoare pline și vom lua și bidoane cu noi ca să avem tot ce ne trebuie pentru plecarea fulger de mâine seară. Am făcut planul tuturor drumurilor din împrejurimi și, dacă ești de acord o să-ți spun ce-am hotărât să facem.

Urmează o scurtă tăcere, apoi:

— După ce-o săltăm pe puștoaică, o ștergem pe drumul cel mai scurt la Dymchurch, în locul unde e un dig. Împingem mașinile în apă și le lăsăm acolo, urcăm în barcă și duminică dimineață devreme debarcăm pe coasta franceză. Kastlin meșterește pașapoarte false pentru toată echipa și unul pentru Miranda. Lottie se gândește să-i bage pe gât două-trei pilule care o vor face să stea liniștită, ca s-o putem da drept o tipă bolnavă. După ce ajungem la Paris, partida e câștigată, pentru că Lottie are cunoștințe acolo. Ne ascundem și te

lăsăm pe tine să conduci treaba mai departe așa cum crezi de cuviință. E bine?

— Nu e bine deloc, îi răspund. Nici nu poate fi vorba de plecat în Franța. După ce punem mâna pe Miranda, nu vom merge în altă parte decât la Londra. În ceea ce privește Franța, nici nu vreau să

aud de așa ceva, băgați-vă bine asta în cap.

— Bine, Lemmy, zice el. Faci cum știi tu, numai că Lottie nu-i liniștită din cauză că Siegella va reacționa violent, iar ăsta e un tip care atunci când i se pune pata pe cineva, e în stare să tragă în el în plină stradă.

— ăsta, Willie, e un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. În afara croazierei, restul planului pe care l-ați făcut îmi convine.

Fac o pauză, nu zice nimic, așa că îi dau mai departe:

— Și acum ascultă bine ce-am să-ți spun. O să vin acolo cu Miranda cam între cinci și șase mâine seară. Cum e vorba de o petrecere în toată regula, presupun că pe la unșpe toată lumea va fi criță. Spune-i lui Merris că la doișpe și jumătate noaptea voi face în așa fel încât să ies din casă și că voi veni pe poteca din spate ascunsă în hățișuri — cea care duce la gaura din zid. Spune-i să fie acolo pe la doișpe și jumătate, pentru că la ora aia voi fi lămurit de cum stă treaba și voi ști cum trebuie să lucrăm. Din momentul ăla întreaga echipă trebuie să fie gata de acțiune, iar mașinile pregătite să demareze, cu motorul pornit, dar farurile stinse, în spatele vilei. Fiți pregătiți pentru cazul în care v-aș

cere să le aduceți la spărtura din zid, și ai grijă să nu fie conduse de idioți. Ai grijă ca toți să aibă revolverele cu surdină, iar dacă ești obligat să te folosești de pistolul-mitralieră, lucru la care nu țin deloc, înfășoară-l într-o cuvertură sau o pernă veche sau
ce vrei tu, și trage prin ea, fiindcă nu vreau ca

indigenii să creadă că a început războiul în Anglia. În fine, după ce tu și Lottie veți ajunge la vilă, diseară, vă veți ascunde înăuntru și nu vreau să mai scotă nimeni nasul afară, cu excepția lui Merris, și doar atunci când va veni momentul ca să ia legătura cu mine, mâine seară. Ai înțeles, Willie?

— Am înțeles, șefule, zice el. Atunci am plecat, și baftă!

— Salut! îi răspund.

Închid.

Cred că ați auzit de chestia aia care-i zice instinct? Ei bine, o chestie din aia am eu acum! Vă imaginați foarte bine că un tip care de doi-trei ani e mai mult sau mai puțin înhăitat cu toate clicile de gangsteri din țară are destul fler ca să simtă că ceva nu se potrivește. Exact o idee de genul ăsta îmi trece prin minte după conversația cu Willie Bosco; nimic precis, recunosc, ci doar o impresie vagă că undeva e ceva suspect.

Chestia asta cu dusul Mirandei în Franța mi se pare că pute, mai ales după ce mă străduisem să le demonstrez că voi avea grijă să rezolv totul în liniște dacă mă lasă să lucrez după cum știu eu și

să-i servesc Mirandei bazaconia pe care i-am pregătit-o.

Alt lucru care nu-mi place e că Willie Bosco a considerat că e mai bine să-mi telefoneze, deși stabilisem să-mi paseze informațiile în momentul în care urma să mă duc s-o iau pe Miranda de la Carlton. E adevărat că-i dădusem tipului numărul meu de telefon ca să-mi tragă o sonerie în caz de scandal, dar niciodată nu i-am cerut să-mi

transmită prin telefon detaliile operațiunii, căci știu din experiență că, uneori, convorbirile telefonice pot fi „nesănătoase”.

În timp ce-mi pun halatul de casă, reflectez o țără și încerc să văd cum stă situația.

Mai întâi, Siegella nu e un tip de subestimat. Are ceva în tărtăcuță și când e vorba de răzbel, se dezlănțuie ca un apucat. Dacă se prinde că a fost tras în piept, asasinatul, o chestie atât de benignă pentru el, nu e în stare să-l oprească și l-ar găuri pe primul care l-ar trage în piept fără să-i pese nici cât negru sub unghie, chiar dacă perspectiva unei astfel de fapte ar fi scaunul electric.

Nu sunt deloc sigur că Siegella nu bănuiește că-i pregătesc o lovitură de copită. În locul lui, eu m-aș teme de asta.

Altceva. Să ne închipuim, așa de gargară, că jegul ăsta de macaronar îmi joacă o festă nasoală. Să admitem că, după ce i-o aduc pe Miranda, își zice că necesitatea prezenței mele prin partea locului nu mai e valabilă. Dacă-și bagă o idee de genul ăsta în deablă, nu-i trebuie mai mult de trei

minute să mă dilească și să mă arunce la canal. Până acum a mătrășit o mulțime de tipi și niciodată n-a pățit nimic.

Pe de altă parte, va găsi cu ușurință un tip care să telefoneze în locul meu bătrânului Van Zelden la New York pentru achitarea răscumpărării... lucrul cel mai simplu din lume și la îndemâna oricui.

Drept pentru care acum sau niciodată e momentul

să pun ceva la cale pentru propria mea salvare,

pentru cazul în care lucrurile ar lua-o razna la Branders End. Deoarece, deși niciodată n-am ezitat să risc, nu simt nici cel mai mic entuziasm la ideea de a mă vedea transformat în hoit, ca Mac Fee și Gallatt, căci mai am multe lucruri de făcut mai înainte de a fi venit momentul să mi se ia măsurile pentru costumu' de esență moale.

Numai că Siegella a uitat un mic detaliu, și în privința asta nu s-a arătat deloc la înălțime.

Mă duc în cealaltă cameră, deschid sertarul și iau banii pe care mi i-a dat Siegella. În total sunt cînșpe miare, iar aceste cînșpe miare fac parte din lovelele ce provin din jefuirea Băncii Naționale a Fermierilor din Arkansas. Aduc bancnotele în dormitor, iau mașina de scris pe care o am acolo, o foaie de hârtie fără antet, stau jos și bat la mașină o scrisoare pentru secretarul adjunct al ambasadei americane la Londra. Iată ce-i scriu:

Dragă domnule,

Poate că v-ar interesa să știți că un anume Lemmy Caution, care a venit în Anglia cu un pașaport falsificat, a schimbat în această dimineață în bani englezești cînșpe bancnote de o mie de dolari, la sucursala Băncii Naționale a Fermierilor de pe Pall Mall.

Acești bani constituie o parte din lovelele care au fost șterpelite, în urmă cu optîșpe luni, de la agenția principală a acestei societăți din Arkansas. Cu siguranță că vă amintiți de această spargere. Ziarele

au vorbit și răsvoorbit de ea.

Acest Lemmy Caution stă la Carfax Apartaments, pe Jermyn Street și, deși n-am dovezi cum că ar fi participat la jaful din Arkansas, am impresia că în Statele Unite federalii ar dori să-i pună unele întrebări referitoare la modul în care și-a procurat acești bani, întrucât știți că poliția încă îi mai caută pe tipii care au dat spargerea.

Caution va lipsi pe perioada week-end-ului, după câte mi-a spus, dar, după părerea mea, se va reîntoarce la Londra în timpul serii de duminică, așa că poate îi puteți anunța pe polițaii englezi, în cazul în care ar avea chef să-l întrebe care e treaba.

Vă dau aceste informații pentru că vreau să arăt bunele mele sentimente civice și de asemenea pentru că tipul ăsta mi-a săltat o dată o sută de dolari la pocher, și-am jurat că n-o să-l iert toată viața, drept pentru care cred că scrisorica mea o să-i încurce afacerile.

Jos, drept semnătură, bat: „Un prieten al ordinii și al legii” — ceea ce, între noi fie vorba, e o chestie de tot hazul! După care închid plicul și lipesc un timbru pe el, pentru că mâine dimineață mă voi duce să schimb cei cînșpe mii de dolari și să pun scrisoarea la cutie astfel încât ambasada s-o primească sâmbătă seara.

Iar acum, cred că dacă Siegella va vrea să-mi facă o figură urâtă acolo la Branders End, îi voi susura la ureche că am motive întemeiate să cred că polițaii englezi sunt pe urmele mele din cauza acelor bani, că Anglia nu e o țară chiar atât de mare și că am citit undeva că tipii ăștia, când își vără în cap să lichideze o treabă, o fac în doi timpi și trei mișcări.

După părere mea, asta îi va da de gândit lui Siegella, pentru că știe prea bine că viu fiind, pot oricând să scap cu o explicație, pentru că nu e prima dată când dau explicații polițailor, dar dacă îmi miroase gura flori, atunci băieții vor dori să știe de ce și vor supraveghea cu mare băgare de seamă gările și aeroporturile, ceea ce îi va îngreuna lui Siegella intenția de a fugi cu Miranda.

Cu alte cuvinte, cred că m-am aranjat ca Siegella să fie obligat să-și spună, dacă îi vine cheful să mă rădă, că e mai bine pentru el să fiu în circulație decât sub rădăcina ierbii. După care beau o dușcă zdravănă de whisky și aprind o țigară. Îmi zic că mai mult de atât n-am ce să mai fac și că din acel moment situația e în mîna Providenței, după cum zicea tipul care cădea dintr-un zgârie-nori.

E clar că macaronarul ăsta de Siegella e departe de a fi un idiot, dar trebuie să recunoaștem că în ziua în care s-au împărțit bonurile pentru glagorie, micuțul Lemmy n-a fost la coada cozii.

Ridic ochii și mă văd în oglinda de deasupra căminului, stând bățos, cu un pahar de whisky în mână.

— În sănătatea ta, Lemmy, zic, și a Mirandei!

Dau pe gât băutura și mă duc să mă culc, căci, după cum am avut onoarea să vă spun, patul e o invenție frumoasă pentru cei care țin mult la chestia asta.

Soarele strălucește și mă simt într-o formă de zile mari în timp ce conduc mașina spre Thame, cu Miranda lângă mine. Poartă un gen de rochie cu flori, și o hăinuță pervers de scurtă și o pălăriuță, și seamănă cu regina din Saba, dar mult mai mișto!

În timp ce conduc mașina, îmi zic că dacă n-aș avea capul plin de un puhoi de povești, unele mai complicate decât altele, aș putea să mă cred în vacanță.

Și cum mai jubilează copilița! Vrăjeala că vine cu mine să mă salveze de șantajistă a prins de minune!

Când am ajuns la Carlton, i-am spus că individă care mă șantajează avea niște scrisori ale mele, scrisori cât se poate de compromițătoare. Deci, după părerea mea, cunoscând-o așa cum o cunosc, Miranda nu putea să nu-i placă, iar combinația era exact vrăjeala cu prietenia — în timpul petrecerii —, iar după ce individă va avea două-trei pahare la bord, lucru care nu putea să nu se întâmple, Mirandei nu avea să-i fie greu să descopere camera acestei tigrese, după care va urca acolo și va încerca să pună mâna pe scrisori. Îmi veți spune că e o gogoasă cam ciudată, dar eu am să vă

tot ce-am găsit mai bun și lucrul cel mai important e că îmi permite s-o duc de nas pe Miranda, deci este exact ce-mi trebuie.

Pe drum, Miranda încearcă să afle cât mai multe despre mine. E clar ca lumina zilei că e foarte interesată de mândel. Îmi pune cu precauție o mulțime de întrebări ca să afle cât mai multe informații. Numai că, având în vedere felul în care îi răspund, pachetul de chestii pe care mi-l sustrage ar putea foarte bine să și-l pună în echilibru pe o geană fără riscul de a o face să se îndoie.

Când opresc la Branders End, ceasul meu arată șase fără un sfert, și pot să vă spun că Willie Bosco nu s-a înșelat prea mult când mi-a spus că locul e mișto de tot. Am văzut tot felul de construcții ale miliardarilor la Long Island — nimic însă atât de frumos.

E o casă mare care a fost construită destul de departe de șosea și care e înconjurată de un zid înalt de peste trei metri. Intrăm pe o poartă mare din fier forjat și parcurgem o alee carosabilă care șerpuiește printre peluze și gârdulețe vii până când zărim casa.

În spatele clădirii se întinde o bucată de teren în formă de semicerc, plină de copaci și un fel de crâng, în timp ce din fiecare latură și din fața peluzei care se întinde în jurul casei pornesc cărările despre care mi-a vorbit Willie Bosco.

Siegella și Constance ne așteaptă pe peron, iar în spatele lor zăresc alte persoane. Au un majordom, adică unul pe nume Chicago Bull — cunoscut de mine Statele Unite, unde a scăpat de o condamnare

pentru asasinat urmată de o evadare — care se dă majordom. După cât pot să văd, casa pare plină de invitați, servitori și tot tămbălăul de rigoare. Căci trebuie să recunosc că atunci când Siegella își pune în minte să facă o chestie, o face foarte bine.

Constance o duce pe Miranda să se aranjeze puțin, iar eu încă mai sunt la volan când Siegella coboară peronul și se apleacă spre mine.

— Frumos acționat, Lemmy, îmi zice el. Acum treaba începe să se contureze. Părere mea e că vei fi milionar, sau puțin va mai lipsi, și că vei putea să-ți cumperi o fermă în Missouri unde să crești găini...

— Nu sunt un tip pretențios, îi răspund rânjind, cu condiția ca găinile să ouă lingouri de aur, altceva nu cer.

După care demarez și dau ocol clădirii ca să ajung la garaj, care, după cât se pare, e situat în spatele casei.

În timp ce las mașina pe mâna unui tip care se ocupă de garaj, inspectez împrejurimile astfel încât să văd bine terenul din spatele proprietății.

Mai întâi e o peluză care ar putea să aibă vreo treizeci de metri lățime, iar dincolo de ea, o pădurice se întinde pe toată partea din spate. Mai departe, pe stânga, remarc o alee lată care intră

printre copaci, în timp ce din locul unde mă aflu, cu fața la pădure, în dreapta mea, zăresc cărarea de care mi-a vorbit Willie Bosco.

Asta fiind aproape tot ce vreau să văd, revin în fața casei și intru. Trec de ușa cu două batante și mă pomenesc într-un hol de intrare foarte spațios,

cu pereții acoperiți de lambriuri vechi din stejar, și totul pare foarte mișto, deși, după gustul meu, ar fi trebuit mai multă lumină. Mai departe, pe dreapta holului, se află un bar, iar în față, pe stânga, încă unul. În jurul acestor două baruri văd o mulțime de masculi și de femele trăgând la măsea de ți-era mai mare dragul.

Și sunt acolo o sumedenie de tipi pe care îi cunosc, fiți siguri de asta! Toată această mulțime s-a îmbrăcat ca pentru o recepție la Casa Albă, dar printre ei zăresc câțiva pe care i-am cunoscut în Statele Unite și toți sunt băieți răi care se mai și laudă cu asta. Am convingerea că în ceea ce-i privea pe acești „invitați”, vreo trei dintre ei erau ucigași sadea, iar dintre femei, erau unele cu degete foarte vioaie, mai ales când era vorba de apăsare pe trăgaci.

În rest, străinii sunt cei mai mulți în această jerbă de clienți! Mai ales francezi și germani, precum și doi-trei italieni pe care nu-i cunosc. Ai crede că Siegella organizează acolo o sucursală a Națiunilor Unite.

Mă duc să mă spăl într-o încăpăre vecină cu holul, apoi atac barul și comand un whisky dublu. Încep să glumesc cu unii dintre acești tipi și toată

lumea se poartă politicos, gen persoane bine crescute, de-ți vine să crezi că nici una dintre ele nu știe ce e ăla bulău.

Siegella începe să se plimbe printre invitați, adresând ici și colo cuvinte amabile, jucând rolul gazdei impecabile. Îmi închipui că a studiat un manual de purtări alese, căci trebuie să recunosc că

se descurcă de minune.

Iată că se aude sunetul unui clopoțel și fiecare se scoală să-și schimbe ȳoalele pentru dineu. Eu nu mă mișc din loc pentru că, oricum, nu-mi pun altceva pe mine. N-am adus haine de schimb, pentru că nu rămân, dar fac o treabă grozavă la bar, din cauză că alcoolul e de prima calitate și că e tare plăcut când îl simți prelingându-se pe gât.

După un moment încep să mă plimb puțin, așa, ca să mă obișnuiesc cu casa. Exact în spatele holului sunt alte uși mari și drept în față e sala de mese. Ce-ncăpere! E enormă, cu ferestre mari, dar toate perdelele sunt trase, deși încă mai e lumină. O masă mare ocupă mijlocul încăperii, tacâmurile sunt aranjate și număr cam șaizeci-șaptezeci de scaune.

Mă întorc la bar unde invitații au început să tragă din nou la măsea, și iată că apare și Miranda.

Există toate șansele ca Miranda să fie încântată că a venit la această serată, căci zâmbește, se uită în jur și-mi spune că, deși societatea i se pare puțin cam bizară, e amuzant.

O duc la o masă dintr-o încăpere situată la dreapta holului, aflată pe post de bar-fumuar, cu băieți în haină albă care servesc băuturi, și-i comand ceva ușor. Bea și mă întreabă unde e femeia care încearcă să mă șantajeze, cea care avea scrisorile, iar eu îi spun că mi-a tras plasă și că ar fi mai bine să ne gândim la altceva și să încercăm să petrecem cât mai bine.

— Foarte bine, Lemmy, zice Miranda.

Deodată vocea i se schimbă, se apleacă peste

masă și-mi spune cu un ton confidențial:

— Să știi, Lemmy, că ai ceva care-mi place. Nu știu ce, dar asta e situația. Tu ce crezi c-ar fi?

Mă face să râd în sinea mea. Păi, dacă puștoaica ar ști ce-i rezervă viitorul foarte apropiat, nu numai că nu mi-ar mai face ochi dulci, ci s-ar grăbi să-și strângă fustanelele și-ar lua-o la fugă ca și cum o pereche de șerpi boa ar fi venit s-o întrebe cât e ceasu'!

Puțin după aceea, un tip vine să anunțe că cina e servită. Și toți intrăm în marea sală de mese. Siegella se apropie și o conduce pe Miranda, iar eu găsesc o carte de vizită cu numele meu pe ea cam pe la mijlocul mesei.

Siegella stă la un capăt, având-o pe Miranda în dreapta și pe Connie în stânga, și-l văd cum începe treaba vorbind cu Miranda, care îi zâmbește și glumește cu macaronarul.

Cina începe și e mai mult decât grozavă. Nu știu cine a organizat șmecheria asta, dar e ceva extra, iar serviciul, vinurile, în fine, totul, e perfect. În

afară de asta, e o cină mai curând lentă și care durează mult timp și, după aproape o oră, bag de seamă că mulți din tipi și din gagicile lor încep să se abțiguiască binișor. Tipul de lângă mine e deja matolit, iar mai departe, două gagicuțe au început să se ia în gură rău de tot, gata să se păruiască. Tipii lor, care le țin în frâu, se prăpădesc de râs.

Aproape de capătul mesei îl zăresc pe Yonnie Malas; bea apă și supraveghează totul. Când privirea lui o întâlnește pe-a mea, îmi face cu ochiul

și eu îi răspund la fel. Yonnie pare mulțumit de el, și am impresia că-și zice că trebșoara cu răpirea o să-l umple de bani.

Până la urmă, când credeam că nu se mai sfârșește, Constance se ridică și femeile părăsesc masa. Unora le e greu să meargă drept iar altele, care au amestecat tăria cu șampania, cântă încercând să se acompanieze cu o farfurie de argint pentru fructe pe care o iau drept o chitară havaiană. Dar, în jurul încăperii, privind la tot ce se petrece și comportându-se ca o adunătură de statui, stau servitorii cu majordomul — Chicago Bull —, căruia nu-i scapă nimic.

Până să ajung în hol, Miranda a și dispărut. După un moment, Constance vine la mine și mă anunță că Siegella a luat-o să-i arate o colecție interesantă de fotografii pe care o are sus în salonul de la etaj.

Îmi zic c-ar fi timpul să încep să mă organizez puțin, drept pentru care o duc pe Constance până

la barul-fumoar din hol care s-a redeschis și încep să-mi administrez alcool ca un tip care are de gând să se facă cui. Văd buza de sus a partenerei mele făcând o strâmbătură de dispreț când încep să sughiț, și am impresia că am îmbrobodit-o.

Pe urmă, o mulțime de inși urcă în salonul de sus unde e un concert sau ceva de genul ăsta, așa că urc cu Constance, ne așezăm pe un fel de canapea și începem să vorbim de combinație. În timp ce Connie debitează tot felul de vrăjeli, eu o urmăresc cu privirea pe Miranda care răsfoiește albumul de fotografii al lui Siegella. Poartă o rochie frumoasă cu

flori, iar cu părul ei blond și unduitor vă jur că e de pus în ramă!

Așezată lângă mine, Connie, într-o rochie neagră cu o broșă mare de briliante, ochii negri și părul negru, arată grozav, și-mi zic că nu mi-ar sta rău deloc, dar deloc, cu una dintre ele, cu condiția să obțin angajamentul scris că mititica Connie nu va veni să-mi taie beregata în somn.

În tot acest timp, servitorii și alți tipi aduc tot timpul trabuce, cafea și iar alcool, iar eu continui să beau și să fac în așa fel ca și cum m-aș matoli din ce în ce mai rău. După un moment, mă ridic, mă duc în hol și cer băiatului de-acolo să-mi servească un pahar plin de rom Bacardi, după care dau totul afară și mă întorc sus mergând ca un om criță și mă trântesc pe canapea lângă Connie. În momentul în care întoarce capul spre mine, îi suflu în față, și o văd imediat strâmbându-se.

— Auzi, Lemmy, nu ești cumva într-o dungă? zice ea. Cum de ți-a venit ideea să bei rom după toată șampania și poșirca pe care deja ai înghițit-o? Dacă nu te potolești, mult n-ai să mai rezști.

Trag un sughiț percutant, audibil de la vreo doi kilometri.

— Mie-mi spui, Connie! zic eu. Să știi că ești o surioară bună dacă te preocupă așa de mult frățiorul tău care nu e deloc cumișel. Auzi, Connie, am impresia că nu mă simt prea bine. Parcă m-aș întinde undeva.

Se ridică.

— Vino, Lemmy, zice ea. Mă dezamăgești, zău așa!

Credeam că știi să bei.

Încep să mormăi o mulțime de aiureli, cum că nu mă simțisem în apele mele toată ziua. Mă duce undeva pe un coridor la primul etaj, îmi zice să mă întind un moment apoi să mă spăl pe față în sala de baie care comunică cu camera și să mă întorc în salon.

Zic că e OK, mă întind pe pat și mă prefac că adorm. Stau acolo întins, respirând la fel de discret ca un trio de elefanți, în timp ce ea se uită la mine stând în picioare lângă pat.

După câteva clipe stinge lumina și se retrage.

Aștept un minut, după care mă ridic și mă duc la fereastră. Privesc afară și văd că încăperea în care mă aflu e situată în aripa de vest a casei văzută din față, și că lângă fereastră e o țeavă pe care aș

putea s-o folosesc ca ascensor ca să cobor la parter.

Mă uit la ceas și văd că e unu fără douăzeci și că timpul a trecut fără să-mi dau seama. Îmi zic ca a venit timpul să mă pun în mișcare.

Deschid fereastra, trec un picior peste pervaz și mă întind ca să apuc țeava. Reușesc s-o prind și rezistă în ciuda greutateii mele. Nu-mi trebuie mult ca să alunec până jos și să alerg până la colțul casei, de unde reperez poteca care duce, printre copaci, la locul în care se presupune că mă așteaptă Merris.

Cred că dacă-i aduc înăuntru pe băieții lui Goyaz și-i strâng mai mult sau mai puțin lângă liziera pădurii, de acolo se pot ușor fofila până la casă.

Merg în vârful picioarelor pe marginea peluzei din spatele casei până când ajung în umbra copacilor

de acolo alerg până la potecă. Înainte de a intra în pădurice, mă întorc ca să privesc casa. Ferestrele din spate sunt, ca să zic așa, toate luminate și aud zgomot de râsete și de conversație. Chestia asta îmi place tare mult pentru că înseamnă că petrecerea e în toi.

Pe urmă pornesc în pas ușor pe cărare, printre copaci. Peste tot sunt crăci rupte și tot felul de alte chestii.

E întuneric beznă, și un moment nu văd mai nimic, ceea ce mă cam necăjește, pentru că nu trebuie să ratez întâlnirea cu banda lui Goyaz, care nu se va jena să întreprindă ceva singură, dacă va

vedea că nu apar. Sunt convins că Lottie Frisch nu poate să-l înghită pe Siegella și că ar da mult pentru plăcerea de a-i goli în mațe un încărcător de pistol-mitralieră.

După un moment, copacii încep să se rărească și în curând zăresc umbra neagră a zidului din fața mea și spărtura prin care strălucește luna plină.

Ajung la zid, ies prin spărtură și examinez împrejurimile, dar nu-l văd pe Merris. N-am în față decât un câmp mare și gol și câțiva copaci în depărtare, printre care văd o lumină venind de la vreo vilă de țară de la capătul câmpului.

Chestia asta nu-mi place deloc pentru că știu că Lottie nu e o tipă care să nu se țină de cuvânt. Dar stau degeaba acolo, căci e unu și numitul Merris tot nu a apărut.

După părerea mea, lucrul cel mai bun pe care-l am de făcut este să mă deplasez până la vila în care

s-a ascuns banda lui Goyaz, ca să văd ce i-a reținut pe tineri. O iau deci peste câmp în direcția luminii, căci am impresia că aia trebuie să fie vila cu pricina, întrucât mi se pare singura clădire din acea zonă. Merg și iar merg, dar nu mă simt deloc în apele mele. Faptul că undeva s-a rupt firul nu-mi miroase-a bine, și mă întreb cum s-a putut întâmpla una ca asta.

Mai e puțin până la unu și jumătate și nu mai am mult timp de pierdut. Ajung la vilă. De jur-împrejur e un fel de gard viu și o mică barieră albă. Trec de barieră, dau ocol vilei și văd două mașini. Au

farurile stinse, dar motoarele sunt pornite, ceea ce mă face să cred că n-am greșit adresa.

Ajung la ușa din spate și mă uit pe fereastra de la dreapta acestei uși. Înăuntru văd o cameră luminată și zăresc o masă plină cu farfurii murdare, pahare și sticle de whisky începute, dar nimeni!

Încerc ușa, nu e încuiată, și intru. Inspectez parterul și nu văd țipenie de om. Urc la etaj și mă uit peste tot. Pustiu, și asta mi se pare cam sinistru.

Peste tot văd dovezi grăitoare cum că banda lui Goyaz a folosit ascunzătoarea până nu demult. Jos, lumina e aprinsă, iar la unul din colțurile mesei găsesc un capăt de trabuc cald încă. După părerea mea, banda mai era încă acolo în urmă cu douăzeci de minute.

Trebuie să vă spun că sunt un tip destul de căpățânos și nu obișnuiesc să mă las impresionat prea ușor, dar pot să vă mărturisesc că mă simt foarte ciudat văzând toate astea și că distracția mi-a

rămas în gât.

Ies din casă și mă îndrept spre mașini. Pun mâna pe radiatoare și îmi dau seama că mașinile abia încep să se încălzească. Trag concluzia că probabil au fost pornite în urmă cu douăzeci-douăzeci și cinci de minute, și nu știu ce li s-a întâmplat din momentul în care a fost răsucită cheia în contact și până în clipa de față, și nici ce li s-a întâmplat lui Merris, Lottie și ceilalți, ei bine, nu sunt în stare să ghicesc.

Deschid portierele și mă uit înăuntru. Într-o mașină văd revolvere și patru „ananasuri” . Restul bombelor sunt în cealaltă mașină. Dar lipsește ceva. Mă uit peste tot, dar nu văd nici urmă de pistolul-mitralieră pe care Willie Bosco și Lottie ar fi trebuit să-l ia cu ei.

Mă așez într-o mașină, aprind o țigară și mă gândesc. Am impresia că cineva m-a tras în piept rău de tot — și sunt gata să pun prinsoare că acest cineva e Siegella —, pentru că o anumită persoană pare să-l fi informat despre felul în care am organizat acțiunea din seara asta, drept pentru care mi-a pus o piedică de toată frumusețea.

Deodată îmi vine o idee: Sadie Greene! Mă ridic brusc și mă plimb de colo-colo ca un apucat.

Și dacă Sadie Greene nu e fetița nevinovată cu ochi albaștri care crezusem că e? Dacă era înțeleasă cu Siegella?

Chestia asta mi se pare cât se poate de logică, căci, în fond, dacă numitul Siegella ar fi avut chef să

pună mâna pe mititică și s-o facă să lucreze pentru

el, s-ar fi străduit să reușească prin toate mijloacele, nu s-ar fi jenat.

Pe scurt, am impresia că am pierdut deja destul timp aici, așa că iau bombele din a doua mașină, le pun în prima, apoi urc în ea și urmez aleea până la șoseaua principală. La început îmi zic că cel mai indicat ar fi să mă reîntorc la Branders End, pentru cazul în care absența mea ar fi fost remarcată, dar, după ce mă gândesc mai bine, ajung la concluzia

că ar fi mai bine să mă duc să văd dacă Sadie se află într-adevăr la hotelul Hollybush, așa cum ne înțelesesem, pentru că dacă nu e acolo, atunci pot să bag mâna în foc că m-am lăsat dus de nas de singura persoană pe care o credeam în afara jocului și acum trebuie să fiu al naibii de atent ce fac.

Conduc în mare viteză și la două fără un sfert ajung în fața hotelului cu pricina. Toate luminile sunt stinse, dar trag zdravăn cu șutul în ușă și, după un sfert de oră, tipul care e de serviciu se scoală și vine să deschidă.

Am avut dreptate din prima! Tipul din fața mea îmi spune că în hotel nu se află nici o Sadie Greene. Zic că bine și-i dau o jumătate de coroană; apoi aprind o țigară, căci cred că va trebui să ne explicăm, și imediat. Urc în mașină și mă reîntorc la vilă. Îmi zic că poate voi descoperi ceva acolo, dar găsesc totul în aceeași stare.

Sting luminile, închid ușa și, ținând-o așa peste câmp, ajung la spărtura din zidul de la Branders End. Nimeni în zonă. Traversez păduricea, ajung la marginea peluzei și văd că toată casa e cufundată în

întuneric. Nici o luminiță, nici un sunet. E la fel de calm ca la morgă.

Stau acolo nemișcat vreo jumătate de minut, după care pornesc pe peluză spre ușa din spate. Traversarea peluzei nu e deloc distractivă, pentru că în orice clipă mă aștept să recepționez un glonț. Nu se întâmplă nimic.

Dau ocol aripilor stângi a clădirii ca să ajung la ușa mare de la intrare, dar totul e tăcut, iar când împing în cele două batante, se deschid imediat.

Intru. Aprind bricheta, găsesc întrerupătorul și aprind lumina. Cele două baruri sunt tot încărcate cu sticle de băutură, dar nimeni în spatele sau în fața lor. Urc la salonul de la primul etaj și constat că nu-i nimeni. Branders End e pustiu, și dacă n-ar fi fost toate sticlele, paharele și toate celelalte, ai fi zis că nimeni n-a mai pus piciorul pe-acolo de ani de zile.

Aprind altă țigară, stau acolo și mă gândesc, deși nu prea reușesc, căci cele mai multe dintre ideile mele s-au dovedit a fi greșite. Mi se pare clar că Siegella mi-a tras clapa, căci a aranjat totul ca să se poată căra în mare viteză de-acolo, și dacă aș fi fost în casă, poate că mi-ar fi făcut de petrecanie fără multă vorbă. Poate că am avut noroc c-am plecat.

Ies din salon și străbat culoarul până la camera unde Connie mă dusesese să mă odihnesc. Înăuntru nu e nimeni. La jumătatea culoarului găsesc alt întrerupător și aprind lumina. Apoi merg mai departe pe culoar, cu revolverul în mână, pentru cazul în care au lăsat în urmă un tip care să mă

lichideze.

La capătul acestui culoar e o ușă, și această ușă se află la capătul de sus a două trepte — chestie care se mai întâmplă la casele vechi. Sub fanta ușii și pe cele două mici trepte, zăresc ceva ce mă alarmează peste măsură: sânge!

Apăs pe clanță și deschid. Stau cu revolverul în mână, așteptând să se declanșeze nu știu ce, dar nu se declanșează nimic. Apoi, pipăind la stânga ușii, găsesc întrerupătorul și aprind lumina. Încăperea e un dormitor. În colțul din dreapta, în fața mea, e o fereastră deschisă, și în acel colț stă jos Lottie Frisch, cu spatele sprijinit de perete, cu pistolul-mitralieră în mâna dreaptă și lichidată de-a binelea, iar cel care i-a făcut de petrecanie n-a fost deloc un tip salon, căci i-a găurit pielea în cel puțin paispe locuri diferite.

Mă apropii ca s-o văd mai bine. Apoi examinez încărcătorul pistolului-mitralieră care are, după cum am mai spus, o surdină la țeavă, și constat că Lottie a tras vreo douăzeci de gloanțe mai înainte de a fi fost împănată cu plumbi. Văd urma gloanțelor pe peretele din față. Mă aplec pe fereastră ca să mă uit afară și văd o scară sprijinită de pervaz.

Asta îmi oferă cheia întregii întâmplări. Se vede de la o poștă că Merris și restul bandei au vândut-o pe Lottie lui Siegella. Ori a fost informat asupra celor ce se vor întâmpla, ori s-au speriat. După părerea mea, probabil că Lottie i-a auzit vorbind de asta sau s-au dat de gol într-un fel oarecare, drept pentru care a ieșit din vilă, a luat pistolul-mitralieră, a venit la

Branders End prin spărtura din zid, a sprijinit scara de perete și a intrat pe fereastră. Și am impresia că a fost așteptată, iar în momentul în care a început să tragă i-au făcut felul.

Iau cuvertura de pe pat și o arunc peste Lottie. Poate că nu era o persoană recomandabilă, dar știa ce vrea și avea mult curaj, cea ce nu e cazul celorlalți!

Cobor în hol și zăresc un telefon. Ridic receptorul, formez numărul de la Parkside și îl cer pe domnul Schultz, pentru că îmi zic că cineva trebuie să-l anunțe pe Kastlin că Lottie a fost împușcată și că restul oamenilor lui Goyaz au trecut de partea lui Siegella. De altfel, are toate șansele să aibă și el soarta iubitei lui Lottie.

Presupun că nu-l vor lăsa să scotocească toată Londra în căutarea ei.

După un moment, omul de la recepție îmi spune că domnul Schultz a plecat. Îl întreb unde și-mi răspunde că doamna Schultz l-a sunat în urmă cu vreun sfert de oră cerându-i să vină imediat la ea, iar Schultz și-a făcut valiza, a achitat nota și a plecat.

Mulțumesc frumos și închid. Cred că am ajuns prea târziu, pentru că doamna Schultz nu avea cum să telefoneze, deoarece zăcea sus ciuruită rău de tot.

Presupun că așa-zisa doamnă Schultz fusese Connie, iar când Kastlin va ajunge la locul întâlnirii, i se va face de petrecanie fără vorbă multă.

Simt un fel de apăsare. Trebuie să mărturisesc c-am dat-o-n bară. O au pe Miranda, iar următorul

pe lista morților sunt eu, nu încape nici o îndoială. Nu mă simt deloc în apele mele, dar asta e

situația. Trec în spatele barului și-mi pregătesc o porție zdravănă de whisky.

E clar că am fost vândut de Merris și de restul bandei. Am impresia că dacă aș fi pus totul la cale numai cu Lottie, noi doi am fi reușit, dar n-aveam de unde să știu că banda aia de scârbari se vor întoarce împotriva mea.

Pe de altă parte, îmi trag un șut undeva pentru că n-am remarcat o mulțime de chestii pe care ar fi trebuit să le remarc, după care mă gândesc la Miranda.

Mă întreb unde poate să fie și ce i s-a întâmplat. În privința asta nu sunt deloc mândru de mine. Mai întâi pentru că e o puștoaică curajoasă care e în stare să-l scuipe în bot pe Siegella când va începe s-o prelucreze. Și dacă face asta, atunci scârbosul ăla de venetic se va purta cu ea ca ultimul jeg. Și asta mă deprimă în ultimul hal.

Un tip a spus că poștașul sună totdeauna de două ori, și părerea mea e că individul știa el ce știa.

Singur în hol, cu un pahar gol în mână, sprijinit cu spatele de bar, am început să-mi adresez blamuri într-o cadență atât de mare încât te-ai fi crezut la o reuniune în aer liber a greviștilor din sindicatul metalurgiei. Dar, după un minut, îmi dau seama că asta nu duce la nimic și că dacă ar fi fost să trec din nou prin aceleași situații, aș fi folosit aceeași tactică. Avusesem încredere în echipa lui Goyaz pentru că trebuia, iar pentru mine nu încăpea nici o îndoială că Lottie și chiar Kastlin sunt corecți. Ardeau de nerăbdare să i-o facă lui Siegella și se hotărâseră să joace cinstiți cu mine. Nu e vina lor dacă Merris și restul bandei de hahalere îi vânduseră.

Merris sau unul dintre ceilalți luase probabil legătura cu Siegella cu puțin înainte de după-amiaza de sâmbătă și ciripise, iar macaronarul, începând din acel moment, își bătuse pur și simplu joc de mine. Uimitor e faptul că n-a încercat să mă lichideze imediat, dar îmi închipui că a pus la cale ceva special pentru mine.

Îl cunosc pe Ferdie Siegella, și bănuiesc că mă așteaptă ceva dur de tot, așa că ar fi bine să stau blând.

Trec în spatele barului și-mi pregătesc ceva tare de tot, după care urc sus să încerc s-o fac pe Lottie să arate mai prezentabil. După care fac un tur al casei încercând să descopăr ceva interesant, dar nu e nimic de descoperit. Impresia pe care o lasă locul

acela e că toată lumea și-a făcut bagajele și a șters-o în grabă lăsând totul baltă.

Jos, la subsol, am găsit haine albe și veste de bucătar rânduite în cui cu mare grijă. E clar că Siegella a prevăzut mișcarea pentru cazul în care cineva ar fi avut chef să-i saboteze mecanismul, prin oprirea bruscă a derulării evenimentelor și dând fuga la altă ascunzătoare deja pregătită.

Și nu există nici un motiv ca să nu fi fugit în Franța sau în altă parte cu Miranda în sac. Și e cât se poate de limpede că a renunțat la serviciile mele.

Mărturisesc că am un fel de admirație pentru tipul ăsta.

Mă reîntorc la bar, îmi pregătesc un whisky cu sifon, apoi mă așez pe bar și încerc să văd limpede unde mă aflu și cum să manevrez.

Nu e greu să-mi imaginez ce s-a întâmplat. Un tip din banda lui Goyaz — presupun că Spegla, celălalt macaronar —, după ce am pus la punct combinația noastră, i-a băgat probabil pe ceilalți în sperieți ca să se dea de partea lui Siegella iar ăia,

ca niște ticăloși ce sunt, nici nu le-a trebuit mai mult, mai ales că Siegella a plătit probabil din gros.

Dar, bineînțeles, nu i-au spus nimic lui Lottie. Ea

s-a deplasat cum fusese înțelegerea, așteptându-se

să vadă totul derulându-se conform planului nostru, și am impresia că în intervalul de timp în care am sărit pe fereastră, am mers la vilă, la hotelul Hollybush și m-am întors, Lottie a luat hotărârea să se explice cu Ferdie Siegella. Îmi închipui că ceilalți s-au cărat pur și simplu fără o vorbă, lăsând motoarele pornite ca s-o facă să creadă că totul mergea așa cum fusese prevăzut.

Dar Lottie — care nu era deloc proastă — mirosise ceva suspect, luase pistolul-mitralieră din mașină și se dusesse la Branders End ca să facă mica ei anchetă. E posibil ca Siegella să fi lăsat pe cineva în urmă ca să-i ia gâtul, ceea ce și făcuse individul.

După un moment, părăsesc barul, ies pe ușa mare din față, o închid, dau ocol casei și mă deplasez ușurel până la vilă.

Nimic schimbat de când o părăsisem. Totul e cufundat în întuneric. Intru și scotocesc peste tot încercând să găsesc un individ care să mă lămurească ce s-a întâmplat acolo.

Dar nu e nimeni. Ies și iau revolverele și ananasurile din mașină. La câțiva pași de-acolo zăresc o baltă și arunc totul în ea. După care mă reîntorc la mașină, pornesc și mă îndrept spre Branders End.

Conduc mașina până la garajul din spatele casei. Ușa e larg deschisă și e gol. Ultima dată, înăuntru și pe-afară erau cam treizeci-patruzeci de mașini. Îmi zic — dat fiind că timpul nu e umed și e praf — că poate voi reuși să reperez urmele roților, reușind

astfel să-mi fac o idee despre direcția în care a fugit banda. Până la poarta mare din fier de la capătul aleii carosabile sunt o mulțime de urme de roți, dincolo de ea însă, urmele pornesc în toate direcțiile, de parcă unii ar fi luat-o într-o parte și alții în alta. Probabil că asta au și făcut ca să nu li se poată lua urma.

Opresc pe marginea drumului și mă gândesc. E sigur că nu sunt chit cu Siegella și nici el cu mine. Dar, deși asta ar putea să vă pară ciudat, mai ales într-un astfel de moment, ceva îmi spune că de data asta îl am în mână. Veți spune că Siegella căuta să mă răcească, și sunt de acord, dar, cu puțin noroc, scrisoarea pe care am trimis-o la ambasada americană ar putea foarte bine să devină o carte importantă în jocul meu. Mă gândesc la mișcarea asta de geniu și sunt foarte mulțumit de mine!

Virez și, după o ultimă privire spre Branders End, apuc pe drumul spre Londra. Nu merg cu viteză căci trebuie să mă gândesc în mod serios la ceea ce ar face Siegella și să încerc să ghicesc care va fi următoarea lui mișcare. În plus, casc ochii bine să văd dacă trec pe lângă vreo cabină telefonică, dar

zona pare pustie și nu văd de unde aș putea telefona.

După o vreme, zăresc un tip care vine spre mine cu bicicleta, și când ajunge în dreptul meu, văd că respectivul e un polițist. Opresc și-i fac semn. Se apropie și mă privește prin geamul portierei.

— Bună ziua, domnule, zice el.

Oare nu e minunat să auzi un polițai spunându-ți

„domnule”? Acum înțeleg de ce Anglia e o țară mișto:

indivizii nu se tem să zică „domnule” sau „Ce pot să fac pentru dumneavoastră?”

— Ceva foarte simplu, domnule agent, îi răspund, dar care ar putea să vă aducă un câștig bun. Aveți un carnet? Perfect. În cât timp găsiți un telefon?

Pare puțin mirat, dar îmi răspunde că are telefon acasă și casa lui se află la trei kilometri de-acolo.

— Foarte bine, îi zic. Iată ce-aș vrea să faceți. Imediat ce ajungeți acasă, cereți ambasada americană de la Londra și când obțineți legătura, cereți să vorbiți cu secretarul doi și spuneți-i că l-ați sunat în legătură cu biletul primit de ieri despre Lemmy Caution; că acest individ este în drum spre apartamentul lui de pe Jermyn Street și că poate ar fi bine să se ocupe de el ca să nu fie obligat să-l adune cu fărășul, căci Londra va asista la o adevărată coridă dacă nu-l pune imediat sub cheie.

Polițistul începe să discute pentru că e puțin uimit, dar după ce-i dau două-trei bancnote spunându-i să fie drăguț și să plece, zice că bine, o

va face și pleacă. Iar eu sper că se va grăbi să telefoneze, căci am vaga impresie că numitul Siegella e pe cale să-mi pregătească o „curățare” Ariel la o dată pe care nu ezit s-o prevăd foarte apropiată.

După plecarea polițaiului, demarez, bag tare și la patru ajung la Londra.

Las mașina la un atelier de reparații spunând că voi veni după ea a doua zi de dimineață, și mă îndrept tiptil spre apartamentul meu de pe Jermyn Street, întrebându-mă ce-ar putea să se întâmple,

fir-ar să fie, și sperând că lucrurile nu vor mai întârzia pentru că, între noi fie vorba, am început să intru într-o stare de enervare de-a dreptul insuportabilă. Pe drum, de vreo două-trei ori zăresc tipi stând în scobitura unor uși, dar nici nu clilesc, îmi văd de drum ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Deschid ușa de la intrare și o iau pe scară în sus, gândindu-mă că n-ar fi deloc exclus să-l găsesc pe Yonnie Malas sau alt tip din bandă așteptându-mă la mine în cameră ca să mă cadorească cu niște glonțișoare; dar sunt hotărât, dacă în apartamentul meu se va declanșa un concurs de tras la țintă, să particip și eu cu tot elanul.

Ajung sus, străbat coridorul în vârful picioarelor și aștept în fața ușii salonului meu. În încăpere nu e lumină și nu aud nimic, drept pentru care deschid ușa, intru și găsesc întrerupătorul.

Și Constance e acolo, în mărime naturală, îmbrăcată cu un mantou larg de catifea neagră cu

un guler mare de vulpe argintie, fumând și privindu-mă cu un zâmbet de te bagă-n boală contagioasă.

Duc mâna la pușcoci, dar îmi face un semn cu mâna și rânjește.

— Nu te enerva, Lemmy, zice ea. N-am venit să te lichidez. N-ar fi indicat pentru moment, deși aș da câteva miare ca să am plăcerea să te împănec cu plumbi, scârbă ce ești! Am venit doar să-ți spun două vorbe, după care mă car și sper să nu-ți mai văd niciodată mutra, pentru că vreau să-ți spun ce

ești...

Și Constance își dă osteneala să-mi spună exact ce sunt. Ei bine, am auzit multe descrieri ale persoanei mele la viața mea, dar nimic de genul a ceea ce-mi aruncă-n față Connie. Zăbovește asupra zilei mele de naștere, a profesiei mamei mele, a felului în care am venit pe lume, abordează ce-ar putea să li se întâmple copiilor pe care i-aș putea avea, în fine o mulțime de lucruri șarmante și gentile, oprindu-se când fața îi devine complet vânăta din lipsa suflului.

Mă duc la masă, tom un pahar de whisky pentru mine și unul pentru ea. I-l întind și ea îl aruncă în cămin.

— Îți închipui c-o să beau cu tine, hahaleră mizerabilă? îmi zice ea. Mai bine mă arunc în mare cu o piatră de gât!

— Bună idee, frumoaso, îi răspund eu. Dacă ai nevoie de cineva care să-ți dea brânci, nu te jena, dă-mi de știre că-mi iau o zi liberă! Bun, acum,

după ce ți-ai făcut numărul, ascultă ce-ți găvărește mandea.

Mă așez în fața ei. Vă asigur că e drăguță foc când își arată colțișorii albi și mă fulgeră cu privirea.

— Ascultă, scorpie! îi zic. De ce-ai venit aici să mă ocărăști degeaba pentru că am încercat o fentă care n-a reușit? Ai tupeu nu glumă venind la mine ca

să-mi torni tot repertoriul tău plin de venin. V-am cerut eu să mă solicitați? Eu am încercat să mă bag în combinația voastră, sau tu, care mi-ai jucat marea scenă a revederii ca să mă duci în

ascunzătoarea voastră din Knightsbridge, unde Siegella m-a implorat atât de politicoasă să-i accept propunerea sau să-mi fac ultima rugăciune? E adevărat sau nu? Ce-ți închipui? Eu am pornit primul combinația Miranda, o consideram ca micul meu domeniu particular și eu o voi avea, cum o să vreau eu, iar primul care venea să-și vâre nasul în povestea asta se putea aștepta să fie tras în piept, așa cum am încercat să-l trag în piept pe Siegella.

— Tu să-l tragi în piept pe Siegella! zice ea. Păi, tu, amărâtule, nu ești în stare să tragi în piept nici pe blegul blegilor! Ești așa de tălâmb că ai merita să fii trimis să păzești vitele. Știi ce ești? Ești o balegă? Te solicită omul să iei parte la o mare lovitură și tu nu ești în stare să mergi până la capăt; trebuie să te dai cu curcile plouate ale lui Goyaz și să încerci s-o influențezi pe Sadie Greene, care e în înțelegere cu noi de când a fost angajată

în familia Van Zelden. Ai tărtăcuța plină de bureți nebuni! Și cu ăștia, îți spun eu, n-o să scapi din afacerea asta!

Rânjesc.

— Foarte bine, hârco, îi zic. Dacă asta e tot ce-aveai să-mi spui, poți să încaleci pe mătura ta și să te arunci în lac, sau în puț, la alegere! Cu aceeași ocazie, poți să-i spui lui Ferdie Siegella că vom da ochii unul cu altul în Statele Unite, unde îi voi prezenta omagiile mele, însoțite de gloanțele aferente!

Dă din cap cu un aer exasperat.

— Auzi, Lemmy, nu mai face pe nebunul! zice ea. Știi la fel de bine ca și mine că, după tot ce s-a

întâmplat în seara asta, Siegella nu te va lăsat să zburzi în libertate. Ești stigmatizat, știi foarte bine asta, și te va curăța imediat. Până mâine seară vei cânta imnuri cu îngerii, cu destui plumbi în fizic ca să semeni cu reclama unei fabrici de muniții.

— Poate că da, poate că nu! zic. Acum sunt puțin cam obosit și începi să mă plictisești, Connie. Așa că, dacă ți-ai terminat serenada, fă o reverență și plimbă ursu'. Dar fii drăguță și nu trânti ușa, că nu-mi place zgomotul!

Se ridică.

— Ascultă, cretinule, zice ea, Siegella îți va oferi o ultimă șansă, iar eu în locul tău nu i-aș da cu piciorul. În noaptea asta, în timpul bușelii cu Lottie Frisch, când au lichidat-o, fratele ăla vitreg al ei, Willie Bosco, a reușit să fugă. Bosco era de partea ei și n-a vrut să renunțe și să facă ce-au făcut

ceilalți. A fost destul de idiot ca să creadă că va putea reuși alături de tine și de Lottie împotriva lui Siegella. În fine, în momentul de față e fugit. Dar e sigur că va încerca să ia legătura cu tine, și chiar va veni aici. Siegella zice că tipul trebuie lichidat, ca Lottie, și că asta o vei face tu; și mai zice că dacă nu-l răcești pe Willie Bosco până mâine dimineață, atunci tu o să înghiți gălușca în cursul după-amiezii sau al serii. Ce zici?

Fac mare haz.

— Așa care va să zică, lui Siegella îi e frică acum de Bosco? zic. Mă faci să râd! Îi e frică ca nu cumva Bosco să se ducă la poliție!

— Tu, nu? Evident, nimic nu te împiedică să te

duci la polițai, numai că nu le va fi prea greu să descopere destule mărturii cum că tu l-ai împușcat pe Goyaz la bordul vasului Princess Christabel, ca să ți se rezerve un loc sub casca cu electrozi. Așa că mai bine ai vorbi cu mine ce trebuie să faci.

— N-am să vorbesc nimic cu tine, Connie, îi răspund. Când te ascult pe tine mă înjunghie timpanele. N-am să împușc pe nici un Bosco, și nici pe altcineva ca să-i fac plăcere lui Siegella. De altfel, probabil că Bosco era un tip ca lumea, în orice

caz și-a respectat angajamentul pe care Lottie și l-a luat față de mine, în loc să se vândă bandei voastre de asasini, și să-și lustruiască cocostârcu' în timp ce Lottie era ciuruită. Poți să-i spui asta futaciului tău Ferdie, și mai poți să-i spui că e lipsit total de gust în ceea ce privește femeile, și poți să

te cari definitiv din ochii mei, pentru că nu ești mai brează decât un cuib de vipere, și când te văd mă trec grețurile ălea mari!

Apucă sticla de pe masă și mi-o aruncă în cap. Mă feresc; întind brațul, o apuc bine, o trântesc pe genunchii mei și-i trag o bătaie bună la cur. Când îi dau drumul, gagica e albă la față de furie, și vă asigur că dacă ar fi avut un pușcoci ar fi tras în mine până la ultimul cartuș.

Se așează pe sofa, cu răsuflarea tăiată și se uită la mine ca și cum aș fi ceva pe care l-ar vedea că iese târându-se dintr-o gură de hazna.

— Bine, Lemmy... zice ea. Te dai mare... Dar nu te îmbăta cu apă chioară. Când voi termina cu tine, o să arăți ca o otreapă; dar acum îți pierzi timpul

încercând să mă înfurii. Îți comunic doar ce se va întâmpla. Willie Bosco va veni aici. E forțat să facă asta. N-are amici și nici lovele, pentru că trebuie să știi că am avut grijă de Kastlin, care de acum înainte nu va mai supăra pe nimeni. Iar când Bosco va veni, îl vei împușca, după care vei veni la mine acasă, în Knightsbridge, să-mi spui ce-ai făcut, și poate că atunci voi decide ce-am să fac cu tine. Iar dacă nu dai nici un semn de viață până mâine seară, atunci voi face în așa fel încât să dispari cât mai repede și definitiv din circulație. Asta e!

Își trage mantoul pe umeri și se ridică.

— Ascultă, tipeso, îi zic. Înainte de a pleca, vreau să-ți spun două vorbe. Înțeleg că ești supărată după bătăița de-adineauri, dar nu-l voi lichida pe Bosco și n-am să mai fac nimic pentru Siegella. Pe

de altă parte, nu poate să vină să mă împuște, pentru că nu va mai avea ocazia. Și să-ți spun pentru ce.

O informez că sâmbătă dimineața am schimbat cele cînșpe miare date de Siegella în bani englezești la agenția de pe Pall Mall a Băncii Naționale a Fermierilor, după care îi vorbesc de scrisoarea pe care am trimis-o la ambasada americană.

Face o mutră de nu pot să vă spun! Rămâne încremenită ca o statuie și îmi dau seama că prin creierași îi mișună tot felul de gânduri. Constance pare serios zdruncinată.

— Iar acum, dulceața mea, ce se întâmplă? Păi — iar ăsta e motivul pentru care Siegella nu va putea să-mi facă nimic — stau liniștit în apartamentul meu până când vine să mă salte poliția engleză.

Te-ai prins? Măine dimineață, dacă nu mai devreme

chiar, polițaii se vor pune în mișcare. Vor trebui să mă bage la zdup, așa că mă vor băga la zdup. Iar eu am să le spun, în legătură cu acei bani, o poveste de adormit copii. O să-i las mai mult sau mai puțin să înțeleagă că am avut un oarecare amestec în atentatul băncii din Arkansas. Ambasada americană se va agita la ideea arestării tipului care a jefuit un milion de dolari și va cere extrădarea. Iar eu n-am să mă opun. Înțelegi? Voi aștepta întoarcerea hârtiilor și voi pleca în Statele Unite sub escortă. Iar dacă amicul tău Siegella vrea să-mi facă felul, va trebui să ia cu asalt bulăul. Iar

când voi pleca, voi avea vreo doi-trei polițai gardă de corp. Ce zici de toate astea, porumbița mea?

A înțepenit și s-a înverzit la față de furie. E atât de înfuriată încât nu poate nici să mai vorbească.

— Du-te și spune-i futălăului tău că pentru a-l trage în piept pe Lemmy Caution trebuie să te scoli de dimineață, îi zic, și poți să-i mai spui ceva. După ce voi ajunge în Statele Unite, o să mă descurc. Pot să dovedesc că mă aflu la o mie de leghe de Arkansas când s-a făcut spargerea. Închipuie-ți că eram la New York. Drept pentru care îmi vor da drumul, iar după ce-mi vor da drumul, o să mă țin de coada lui Siegella de-o să-l înnebunesc! Voi lua cu mine toți pistolarii din New York și-l voi urmări până în China dacă e nevoie, și-l voi transforma în sită pe macaronarul tău, doar dacă nu cumva mă voi hotărî să-l ard de viu sau altceva de genul ăsta. Acum, cară-te, și du-te să-i spui ce ți-am zis. Așa că

lasă cotcodăceala, și în două minte să nu te mai văd

aici, că de data asta scot cureaua!

— Bine, Lemmy, zice ea cu o voce frigorifică. Plec, dar să știi că ești ca și mort. Posibil să ne fi făcut chestia asta, dar te mierlim, aici sau la ieșirea de la pârnaie, sau când te vor duce în Statele Unite.

— La bună vedere, îi zic făcând o reverență. Când îl vezi pe Siegella, spune-i că-l invit zilele astea la o înghețată cu ulei de ricin. Și cară-te odată că m-am săturat de tine, prea semeni cu un borcan de untură râncedă!

Se îndreaptă spre uşă, iar eu vin în urma ei pentru că sunt convins că e mai precaut s-o însoţesc pe Connie până în stradă.

Când ajunge la uşa de la intrare, îi spun să aştepte o clipă căci am reperat un taxi care tocmai trecea. Îi fac semn şi se opreşte.

— Ei, şofer, zic, te rog s-o duci acasă pe această domnişoară simpatcă.

Omul zâmbeste, coboară şi deschide portiera pentru Connie. Deodată, doi tipi ies brusc din umbra unei porţi din vecinătate. Unul dintre ei mă apucă de braţ iar celălalt, iute ca fulgerul, îmi ia revolverul de la subsuoară.

Connie se uită la mine uluită prin geamul maşinii.

— Eşti Lemmy Caution? îmi zice unul dintre cei doi.

Răspund că da şi tipul continuă:

— Sunt inspector de poliţie şi am un mandat de arestare pe numele tu. Eşti învinuit de deţinere şi de schimbarea unor bancnote aparţinând guvernului

Statelor Unite, deşi cunoşteaai faptul că aceste bancnote proveneau dintr-un furt cu mână armată. Te arestez la cererea respectivului guvern în vederea

extrădării, şi trebuie să te previn că tot ce vei spune va putea să fie folosit împotriva ta în cursul judecării cererii de extrădare.

Connie se uită în continuare la mine. Ridic capul şi-i zâmbesc.

— Vezi, turturica mea, îi zic, ce-ți spuneam? Mii de salutări Mirandei, și străduiește-te să fii cuminte, altfel văi de curișorul tău!

Taxiul demarează.

După câteva minute apare o mașină a poliției și cei doi tipi mă ajută să urc în ea. Și-au luat toate măsurile de precauție, vă rog să mă credeți, căci în spate zăresc o altă mașină a poliției.

De pe Jermyn Street până la Scotland Yard facem mai puțin de patru minute. Mă vâă în micul post de poliție pe care îl au acolo. După patru-cinci minute mă urcă la etaj, după care străbatem împreună un culoar lung.

Îmi deschid o ușă și intru.

Acolo văd șase tipi așezați la o masă. Pe doi nu-i cunosc, dar ceilalți patru sunt: Grant, subsecretar la ambasadă, Schiedraut, un agent special care a lucrat o dată cu mine, Lintel, de la serviciul de legătură cu Washington-ul, și fratele lui Mac Fee, Larry.

Tipul care mi-a luat revolverul mi-l dă înapoi, iar Grant, de la ambasadă, îmi întinde mâna și mă prezintă tipului de la capătul mesei.

— Domnule prefect, zice el, vi-l prezint pe Lemmy

Caution, agent special din cadrul Ministerului Justiției, cel care se ocupă de cazul Van Zelden.

Iar mie:

— Colonelul sir William Hodsworth, prefectul poliției.

Ne strângem laba.

— Ei bine, Lemmy, zice Schiedraut, mărturisesc că de data asta credeam că ai încurcat-o. Cum e situația ta?

— Foarte bună, răspund eu. Dar vreau să știu dacă ați pus pe cineva s-o urmărească pe amica noastră Connie?

— Nu vă faceți griji, domnule Caution. Șoferul care a luat-o în mașina lui își cunoaște bine meseria.

— Perfect, zic. Apropo, domnule prefect. Ca să cimentăm, ca să zic așa, această combinație polițistă internațională, nu aveți nimic la rece?

Schiedraut zâmbește și face un gest spre unul dintre buzunarele sale, mica lui pivniță portabilă.

— Uite, Lemmy, îmi zice zâmbind spre prefect. Văd că n-ai avut timp să te aclimatizezi. Chiar nu știi că în comisariatele din această țară nu există o astfel de marfa?

A doua zi dimineață când mă trezesc, îmi trebuie cel puțin cinci minute ca să-mi dau seama unde sunt, pentru că mă aflu la închisoarea Brixton, și vă rog să mă credeți că cele câteva ore de odihnă pe care mi le permit aici, unde toată lumea nu știe cum să mă mai răsfete, mi-au făcut tare bine.

Înainte de a ajunge aici, am petrecut o oră la Scotland Yard ca să pregătim planul de acțiune, și totul a fost pus la punct la marele fix. Polițaiul deghizat în șofer de taxi care a dus-o pe Connie, o lăsase la apartamentul din Knightsbridge pe care detectivii englezi îl puseseră sub supraveghere, și se pare că fetișoara nu are intenția să se miște de-acolo.

Iar acum, m-am gândit la chestia cu Willie Bosco. Mai întâi, am fost foarte impresionat, când m-am întors la apartamentul meu, că nu m-a întâmpinat țeava unui revolver. Iar când Connie și-a început litaniiile, mi-am zis că probabil se petrec niște chestii

ciudate și că Siegella și banda lui, avertizați, se aflau încă pe undeva prin preajmă. Or, această ipoteză pare să se confirme prin faptul că Constance e încă acolo, căci nu-l văd pe Siegella

lăsând-o pe Connie.

Dar în toată povestea asta, lucrul cel mai interesant e chestia cu Willie Bosco. Ceea ce a povestit Connie este cât se poate de adevărat: Willie s-a ușchit după distracția de la Branders End. N-are bani și nici prieteni, deci va veni obligatoriu la mine. Dar de ce fac atâta scandal în privința lui Willie Bosco?

Connie avea dreptate când spunea că nu-și putea permite să ciripească polițailor din cauza dosarului prea încărcat, numai că asta nu explica deloc dorința lor nestăpânită de a-l vedea dând ortu' popii.

După părerea mea, altul era motivul. Probabil că Willie Bosco știa ceva, ceva atât de grav încât trebuia neapărat curățat. Ei cred că va veni la mine ca să mă informeze, după care, informat, aș deveni un pericol mare pentru Siegella, drept pentru care, deduc că informația pe care mi-o va pasa Willie Bosco este locul unde sunt ascunși Siegella și Miranda.

Cred că, în timp ce bâjbâia pe lângă Branders End în căutarea lui Lottie, Bosco a auzit poate ceva. Oricum, polițaii englezi și-au întins plasa ca să-l prindă și sperăm că — cu puțin noroc — în douăzeci și patru de ore să avem dezlegarea enigmei. Pentru că, în caz contrar, îl va găsi Connie sau alt om din bandă, și atunci, adio Willie.

Pe la unsprezece, Schiedraut vine să mă viziteze. Mă ridic și iau micul dejun de la șeful gardienilor,

iar Schiedraut îmi arată ziarele de dimineață. În felul ăsta constat că ceea ce am clocit în ajun a fost

pus în aplicare. O manșetă, pe prima pagină, anunță că un gangster cu numele de Lemmy Caution a fost arestat în ajun la apartamentul său de pe Jermyn Street, pentru deținere și schimbarea unor bancnote provenite din jaful băncii din Arkansas. Urmează o lungă expunere în litere groase despre atentat, numărul victimelor și o mulțime de alte chestii.

Sfârșitul articolului scoate în evidență că arestarea a fost făcută la solicitarea autorităților americane, care au făcut o cerere de extrădare, și că numitul Lemmy Caution va fi adus marți în fața tribunalului de pe Bow Street. Articolul mai spunea că inculpatul neagă învinuirile aduse și cere punerea sa în libertate pe cauțiune și că, după toate probabilitățile, judecătorul va fixa o sumă foarte mare drept garanție.

Combinăția asta ar trebui să meargă de minune. Să presupunem că Siegella încă n-a pus gheara pe Willie Bosco până când voi fi eliberat pe cauțiune —lucru, evident, aranjat dinainte — drept pentru care, cu siguranță, Willie Bosco, care nu se poate să nu citească ziarele, va încerca imediat să ia legătura cu mine. Siegella va crede că Willie îmi va transmite informațiile pe care le deține și, după părerea mea, Siegella va încerca apoi să ne lichideze pe amândoi, după care va sta blând.

După ce cântăresc totul cu grijă, ajung la concluzia că Siegella s-a ascuns într-un loc de unde să-i fie ușor să treacă pe continent, dar consider că nu se va folosi de nici o ambarcațiune. Am impresia

că s-a descotorosit la început de banda Goyaz-Kastlin pentru că și-a schimbat planurile și a considerat că un avion ar fi mult mai bun. În fond, dacă în acest moment se află undeva pe coastă cu Miranda, Siegella, cu puțin noroc, încă mai poate să reușească, căci, deși porturile și aeroporturile sunt supravegheate, nu e chiar așa de greu să aduci noaptea unu sau două avioane care să aterizeze pe un câmp și să-i transporte de cealaltă parte a apei, ceea ce înseamnă că e timpul să ne grăbim.

Schiedraut mă anunță că mica comedie a judecății mele va avea loc pe la orele trei, astfel încât Constance și ceilalți să aibă suficient timp să citească ziarele, pentru că — am eu o bănuială — Connie se va oferi să-mi plătească cauțiunea, și se va distra pe cîste la ideea de a mă scoate de la pârnaie după strădaniile mele de a ajunge acolo.

Schiedraut e și el de acord că tipa va râde, numai că râsul o să-i iasă prin piele când va afla că sunt un agent special și că toată comedia a fost aranjată pentru ea.

Pe urmă, Schiedraut pleacă, pentru că face legătura între mine și alt tip, inspectorul șef Herrick, care conduce întreaga anchetă engleză în acest caz. Înainte de a pleca, îmi lasă sticluța lui de

buzunar, lucru foarte util, că la bulău' asta nu există bar, și mă cam sâcâie că mereu trebuie să cer să mi se cumpere din afară. Îmi mai lasă și o întreață corespondență despre acest caz dintre șeful meu de la Washington și poliția engleză.

După ce rămân singur, mă așez comod și încep să

citesc cu mare satisfacție. Misiva datează de opt luni.

*Comisariatul Justiției,
Guvernul Statelor Unite,
Washington.*

Înaltul Comisar de Ministerul de Justiție al Statelor Unite are onoarea să prezinte complimente secretarului de stat al Ministerului de Interne al guvernului Majestății Sale britanice și să-i mulțumească pentru cooperare în urma cererii pe care a adresat-o recent prefectului Poliției. Ni s-a părut că e bine să fie scoase aici în evidență circumstanțele determinante ale acestei cooperări între serviciul federal de anchete al comisariatului din Ministerul de Justiție al Statelor Unite și forțele de poliție și cele ale siguranței care operează în Marea Britanie.

În cursul ultimilor trei ani, serviciul federal de anchete a făcut un examen lung și minuțios al condițiilor în care se exercită anumite activități criminale, nu numai asupra propriului teritoriu american, ci și în alte țări.

Ajungând până la sursă, ancheta a demonstrat că organizatorul acestei bande internaționale e un cetățean american de origine italiană, Ferdinando Philippe Enrico Siegella. Dar precizia și ingeniozitatea metodelor folosite de acest individ a împiedicat poliția din diferite state în care a operat să adune dovezi suficiente ca să i se poate intenta o acțiune în justiție cu oarecari șorți de izbândă.

Se cunoaște foarte bine faptul că răpirea și sechestrarea micuței Thelma Murray Riboux, făptuită în urmă cu optsprezece luni lângă Versailles, Franța, este isprava acestei organizații criminale, și reamintim faptul că, în ciuda achitării imediate de către părinți a unei răscumpărări importante, cadavrul nefericitei copile a fost găsit șapte luni mai târziu, în interiorul unei lăzi, într-un orașel din Missouri. Serviciul Federal a anchetat cinci cazuri de răpire distincte în Statele Unite, trei în Germania, și până în Scandinavia, și în fiecare caz indiciile obținute tind să dovedească că e vorba de aceeași bandă.

Trebuie deci urgent să se ia măsurile cele mai energice în scopul de a aduna mărturii și probe suficiente pentru o inculpare precisă a lui Siegella.

În urmă cu câteva luni, mai multe spargerii de bănci au fost comise în diferite state ale continentului american. Prada acestor jafuri a fost considerabilă și, în cazul tuturor acestor atentate, banda vinovată de lovitură a fost fie preluată, fie lichidată de organizația lui Siegella. Totuși, trebuie remarcat că nici o bancnotă din aceste spargerii nu

a fost pusă în circulație, de unde s-a tras concluzia că acești bani s-au constituit drept capital pentru un scop bine determinat.

La mai puțin de un an după ce serviciile noastre au intrat în posesia unor mărturii care dovedeau că numitul Siegella era într-adevăr șeful acestei organizații subversive și criminale și inițiatoarea atentatelor, au fost luate măsuri pentru o participare

activă la anchetă. Cei mai mulți dintre agenții noștri speciali erau cunoscuți de Siegella, sau cel puțin de organizații de mai mică importanță care acționau sub controlul său. De aceea s-a luat hotărârea să se facă apel la un agent special de primă clasă — Lemmy Caution —, care lucra de cinci ani în Filipine ca agent secret și care a fost chemat în SUA în acest scop. Cu toate astea, Caution nu s-a prezentat la cartierul general. A părăsit Filipinele și s-a deplasat direct la New York, folosind un pașaport furat și, imediat ce a ajuns în America, a comis o serie de delikte care, treptat, au fost suficiente ca să fie clasat ca având o activitate în afara legii și să fie bănuț de atacuri criminale pe coastă. A fost arestat de două ori și pus în libertate supravegheată după câteva săptămâni de detenție. Dar a doua oară, a petrecut două luni în închisoare. După aceea, a făcut să se vorbească de el în două-trei state din America. Agenți ai serviciilor noastre, cu care ținea legătura

în secret, l-au arestat de mai multe ori pentru diferite învinuiri.

În cele din urmă, a fost din nou arestat pentru o afacere pusă la cale de noi. Acuzat că a ucis un polițist, omul nostru a fost condamnat la douăzeci de ani de închisoare. Evadarea lui a fost și ea pusă la cale astfel încât să treacă drept reușita unui plan minuțios studiat și pregătit cu zece luni înainte.

Din acel moment, agentul Caution a dobândit o reputație solidă de gangster de cea mai rea speță și a manevrat în așa fel încât să se apropie încet dar sigur de organizația lui Siegella, datorită „contactelor” pe care și le câștigase în rândul celor din
lumea

interlopă.

Puțin după aceea, am descoperit că Siegella pregătea o lovitură de mare anvergură. Era vorba, nici mai mult, nici mai puțin, decât de răpirea Mirandei Van Zelden, unica fiică a lui Gustav Van Zelden, unul dintre cei mai bogați oameni din America.

Domnul Caution a putut să informeze serviciile noastre că răpirea respectivă va căpăta un aspect internațional. Având în vedere înăsprirea metodelor de represiune ale serviciilor noastre împotriva delincvenților de orice fel, Siegella luase hotărârea ca răpirea să aibă loc în afara Statelor Unite.

Din nefericire, personalitatea și caracterul domnișoarei Van Zelden facilitau reușita acestui proiect. Această persoană, cu o fire încăpățânată și

voluntară, are obiceiul să plece pe neașteptate în cele mai diferite țări. Pe de altă parte, crezând că în acest fel studiază viața și căutând tot timpul senzații noi și emoții inedite, domnișoara Van Zelden frecventa lumea interlopă și se împrietenea cu indivizii cei mai dubioși.

Domnul Caution este de părere — și asta e și opinia serviciilor noastre — că banda lui Siegella are intenția de a-și pune în practică planurile împotriva domnișoarei Van Zelden cu ocazia viitoareii călătorii a acesteia în Anglia. Lucrul acesta este extrem de probabil, având în vedere reușita în Franța și în Germania a unor atentate de aceeași natură, și șansele favorabile care par să le ofere planul conform căruia victima e răpită în Anglia, transportată după

câteva ore pe continent, după care i s-ar cere o sumă enormă tatălui ei.

Din toate acestea rezultă că serviciile noastre sunt decise să abordeze acest caz lăsându-se ghidate de două considerente primordiale:

1. Se consideră că organizația lui Siegella ar trebui să fie încurajată — dacă ne este permis să folosim acest termen — ca să comită această răpire imediat ce va fi posibil, pentru ca o serie de acuzații precise, de netăgăduit și coerente să poată fi aduse împotriva numitului Siegella și a tuturor membrilor acestei bande criminale cu ramificații internaționale.

2. Va fi deci necesar, cu mult înainte de a se manifesta activitatea lui, de a ne asigura cooperarea poliției britanice.

Prin urmare, deciziile luate în cursul convorbirilor care au avut loc între onorabilul Derek C. Washburn, din cadrul serviciilor noastre, reprezentantul Ministerului de Interne al Majestății Sale și șeful poliției londoneze — și în timpul cărora s-a pus la cale riposta împotriva oricărei tentative criminale asupra persoanei domnișoarei Van Zelden pe timpul șederii sale în Anglia — trebuie să fie puse în execuție, în acord cu planul de acțiune adoptat în cursul respectivelor convorbiri.

Evenimentele următoare ar putea fi rezumate astfel:

În timpul perioadei dintre redactarea acestui document și apropiata călătorie a domnișoarei Van Zelden în Marea Britanie, domnul Caution, în calitate sa de „gangster” ale cărui servicii sunt la

dispoziția oricui e dispus să i le plătească, se va strădui să intre în legătură cu domnișoara Van Zelden și să facă cunoștință. În felul acesta, va atrage, în mod sigur, atenția bandei lui Siegella, care va trage concluzia că gangsterul Caution are și el anumite planuri legate de domnișoara Van Zelden.

Imediat ce domnișoara Van Zelden se va hotărî să vină în Anglia, scop în care va cere pașaport, Caution va cere și el unul pentru plecarea în Marea Britanie, dar sub un nume fals. Această cerere va fi respinsă în mod oficial, și Caution va face în așa fel

încât să plece după domnișoara Van Zelden în mod ilegal.

Aceste măsuri de precauție sunt dictate de necesitatea ca domnul Caution să continue să joace, în tot ce va întreprinde, rolul personajului său de gangster pe care l-a interpretat cu succes de doi ani de zile.

Pe același vas, agentul special James W. Mac Fee, cu un pașaport american, călătorind în calitate de agent special al Ministerului Justiției, se va deplasa în mod neoficial în Anglia, pentru a-l ajuta pe Caution.

Imediat ce domnișoara Van Zelden și Caution vor ajunge în Anglia, acestuia din urmă trebuie să i se lase libertatea cea mai deplină pentru orice aranjament care îi va conveni, păstrând în același timp, în măsura posibilului, contactul prin intermediul agentului special Mac Fee.

Dacă gangsterul Siegella dorește să pună în practică răpirea plănută, prezența lui Caution la Londra îi va sugera ideea că acesta are și el de gând să dea o lovitură, și există toate motivele să se

creadă că Siegella, conform tacticii pe care o întrebuițează în mod obișnuit în cazurile în care crede că întâlnește rezistență, va găsi mijlocul de a intra în contact cu Caution și de a-i face probabil o ofertă considerabilă în vederea unei alianțe.

Acest lucru ar fi foarte de dorit și, din acel moment, admitând că acest lucru se va produce, Caution se va strădui să descopere modul exact în

care vrea să opereze organizația lui Siegella, și va trebui, în acord cu Mac Fee și poliția britanică, să se ia toate măsurile utile pentru a se asigura protecția domnișoarei Van Zelden și capturarea lui Siegella și a complicilor săi.

Din nefericire, va fi probabil necesar să-i permitem lui Siegella să o răpească pe domnișoara Van Zelden, pentru ca acuzațiile aduse lui să poată fi exploatate în întregime. Dacă această stare de lucruri poate să fie creată prin intermediul agentului special Caution, atunci guvernul Statelor Unite va cere extrădarea lui Siegella și a complicilor săi, pentru ca celelalte capete de acuzare care au fost, prin corupție sau alte metode subversive, înăbușite cu ocazia ocaziilor precedente, să poată fi și ele reținute împotriva lui, iar această bandă de criminali să fie o dată pentru totdeauna împiedicată să mai facă vreun act criminal.

Mai erau și alte hârtii, precum și copiile convorbirilor băieților noștri cu polițaii englezi. Toate astea erau excelente, dar mă tracasa puțin gândul la micuța Van Zelden.

Până acum ați putut să vă faceți o idee despre macaronarul ăsta de Siegella. Cred că, pentru el

viața fetișcanei nu contează mai mult decât viața oricărei alte persoane, și eram aproape sigur că dacă ar bănuî că poliția avea să pună mâna pe el, mai întâi ar împușca-o pe Miranda și abia pe urmă s-ar socoti cu polițaii.

De aceea contez pe chestia asta cu cautiunea care îmi va permite să reiau contactul cu echipa lui. Presupun că Siegella va crede că-mi smulg părul din cap la pârnaie, și-și zice că eu cred că s-a cărăbănit din țară. Își face probabil socoteala că, imediat ce voi ieși, o să-mi sară în cârcă și o să ne lichideze pe amândoi — adică și pe Bosco.

Trândăvesc toată ziua, fumând, bând din elixirul pe care mi l-a lăsat Schiedraut și jucând dame cu un gardian — aici li se spune temniceri —, un tip cam smintit și vorbește o engleză ciudată care mă face să mă prăpădesc de răs. Apoi citesc edițiile de seară ale ziarelor și văd o mulțime de gogoși pe seama mea cum că mâine va trebui să mă prezint în fața tribunalului și alte aiureli.

Dar la șapte mă așteaptă o surpriză.

Vine Schiedraut și mă anunță că un oarecare avocat englez a fost angajat de unul dintre prietenii mei englezi să se ocupe de mine și că deja a început să facă demersuri și mâine trebuie să vină să joace marea scenă pentru a obține eliberarea mea în schimbul garanției. Tipul spune că

polițaii care m-au arestat și m-au vârat la răcoare au dat dovadă de un mare tupeu, pentru că dosarul meu american nu poate fi luat în considerare în fața tribunalelor

din Anglia și că, în consecință, dacă cineva va

depune mâine garanția pentru mine, autoritățile vor fi obligate să mă elibereze mâine.

Pe la opt, gardianul vine și îmi zice că mă caută un tip și-mi dă o carte de vizită. Citesc că e vorba de Alphonse Kranz, reprezentantul firmei Sonners, Schiem și Hyften, avocați consilieri, statul New York. Spun că e în regulă și că vreau să dau ochii cu el.

Sunt vârat fuguța într-o celulă, încuiat, după care iată că vine și Kranz. Are un aer de om șiret în draci! Nu-mi trebuie prea multă imaginație ca să-mi dau seama că firma respectivă de avocați de la New York e în cârdășie cu banda lui Siegella și gagiii, chiar în acel moment, se pregătesc să-mi joace o festă urâtă de tot dacă am să-i las.

Kranz începe să-mi îndruge tot felul de baliverne din care, în final, reiese că a primit instrucțiuni de la doamna Constance Gallertzin — eu habar n-aveam că respectiva Connie era măritată, nici c-o chema Gallertzin — ca să mă reprezinte pentru punerea mea în libertate pe cauțiune.

Zic că asta e foarte bine, dar poate n-am deloc chef să fiu pus în libertate în aceste condiții, la care tipul începe să-mi înșire niște bazaconii, cum că între doamna Gallertzin și mine a fost o mare neînțelegere, dar că pot să-l cred când îmi spune că în fond treaba e ca lumea și că dacă vreau să fiu un băiat ascultător și să fac ce mi se spune, Constance și prietenii ei — și-mi dau cu presupusu' că e vorba de Siegella — nu-mi vor purta pică, și după ce mă vor scoate de-acolo, vom fi amici la toartă și tra-la-la și tri-li-li!

După ce mă las rugat câteva momente, zic că s-a făcut, după care tipul mă anunță că a doua zi mă voi prezenta în fața magistratului și că voi avea un avocat foarte bun ca să mă apere, că Constance se va oferi să-mi plătească garanția dacă autoritățile vor fi de acord și că până seara voi fi eliberat.

Pe urmă pleacă iar eu mă străduiesc să mai reflectez puțin.

Mai întâi îmi spun că e nemaipomenit din partea respectivei Constance că se străduiește să mă scoată din acea închisoare, unde probabil își imaginează că am făcut eforturi mari să intru, și să plătească o garanție în bani buni, și toate astea ca să-mi facă felul după ce voi ieși pe ușă. Dar după ce chibzuiesc mai bine, îmi zic că situația pare mult mai complicată, și dacă vreți să vă spun părerea mea, cred că Siegella s-a cărăbănit undeva și Constance a luat conducerea și se dă de ceasul morții pentru ceea ce va face Willie Bosco, presupunând că, după cum cred, a aflat destule lucruri despre o chestie pe care n-ar fi trebuit s-o afle și că dacă vrea să ciripească, asta n-o să fie deloc bine pentru firma Siegella & Co.

Ajung deci la concluzia că, în realitate, marea scenă pe care Connie a jucat-o în apartamentul meu de pe Jermyn Street, era numai vrăjeală. Nici Connie și nici Siegella n-au chef să mă lichideze: sunt încă mult prea util. Mai înainte au nevoie de mine, iar comedia amenințărilor pe care mi-a jucat-o Connie nu avea alt scop decât să-mi creeze o stare de spirit favorabilă.

E unsprezece și fac pasiențe în biroul directorului, când apare brusc Schiedraut și mă anunță că polițaii au pus gheara pe Willie Bosco. E ținut la postul de poliție de la Hampstead. A fost arestat ca suspect și o ține una și bună să fie lăsat să telefoneze la apartamentul meu de pe Jermyn Street, adăugând că e un comis-voiajor cinstit și tot felul de chestii d'astea. De aici trag concluzia că Willie Bosco a fost atât de ocupat cu fuga prin Londra încât n-a văzut în ziare că și eu fusesem arestat, ceea ce e tot una, doar că probabil n-ar mai fi avut atâta curaj să ceară să stea de vorbă cu mine.

Asta e o chestie care mi se pare foarte interesantă. După câteva minte, inspectorul șef Herrick care e un tip foarte mișto și care mi se pare că are ceva în cap, Schiedraut și cu mine urcăm într-o mașină a poliției și mergem la postul de la Hampstead.

Coborâm, și acolo, într-o celulă, îl găsesc pe Willie Bosco. Willie nu arată prea bine, vă rog să mă credeți. Nu s-a mai bărbierit de trei zile și am impresia că aproape tot timpul și l-a petrecut alergând cu spatele înapoi prin garduri vii. Vai ce bucuros e că mă vede!

— Oh, să vezi, Lemmy! îmi, zice el. Tipii ăștia m-au săltat pentru moaca mea! Zic că sunt suspect și tot așa, iar eu habar n-am ce vor. În orice caz, să știi că nu scot o vorbă, și dacă vrei să-mi găsești un avocat, sau...

— Las-o moartă, Bosco, îi zic.

Scotocesc prin buzunare și-i arăt insigna.

— Sunt agent special al serviciilor Ministerului de

Justiție al Statelor Unite, Willie, îi zic, și am misiunea, împreună cu inspectorul șef Herrick, din poliția engleză, să distrug banda lui Siegella. Și acum te ascult.

Willie se holbează la mine, gura i se deschide mare de tot și picături mari de sudoare încep să i se prelingă de pe frunte.

— La dracu'! Tu, Lemmy Caution, agent din brigada mobilă? Un polițai! Să mă tai, să mă omori dacă...

— Exact, Willie, îi zic. Și acum vom sta de vorbă amândoi. Poți să fii sigur că în trei zile vom pune mâna pe Siegella. Între timp, treaba nu pare prea roză pentru tine, nu-i așa? Fiindcă, ce se va-ntâmpla? Peste două-trei săptămâni o să fii iar arestat și vei fi adus din nou aici ca să fii extrădat, chestie mai mult ca sigură. Și asta în cel mai fericit caz, dacă poliția engleză nu te pune sub acuzare pentru ce-ai făcut în această țară.

Fac o mică pauză, dau din cap și continui:

— Și acum, cred că inspectorul Herrick va fi de acord să-ți spun că dacă golești sacul ca un tip de treabă, voi face astfel încât serviciile federale să ceară poliției engleze să treacă cu buretele peste toate învinuirile pe care ți le-ar putea aduce. Vei fi extrădat și vei fi judecat de un tribunal federal pentru complicitate la o tentativă de răpire. Eu voi trimite un memoriu special în care voi spune că ai adus servicii în cazul exterminării bandei lui

Siegella, și atunci, dacă stai blând, voi face tot ce trebuie ca să nu încasezi mai mult de doi-trei ani.

Altfel, avem destule împotriva ta ca să te prăjim pe scaunul electric. Vorbești?

Nu-i trebuie prea mult.

— Măi, fir-ar să fie! zice el. Tu, polițai! După chestia asta, eu nu mai înțeleg nici pe dracu'! O să-ți spun tot, Lemmy.

— Bine, zic. Mai întâi vreau să știu ce s-a întâmplat acolo, la Branders End, și pe urmă să-mi spui cum a fost omorâtă Lottie.

— O să-ți spun, răspunde el. M-am dus cu Lottie acolo sâmbătă seara. Am luat cu noi în mașină pistolul-mitralieră. Am ajuns la vilă pe la unsprezece. Ultimii trei-patru kilometri i-am făcut cu farurile stinse și, cu puțin înainte, am luat-o pe câmp ca să ajungem prin spate, așa ca să nu ne vadă nimeni. Am oprit mașina afară, lângă cealaltă, pe urmă am intrat. Toți erau acolo. Am băut un păhărel, iar la douășpe și un sfert, Merris ne-a zis că e timpul să se care ca să se întâlnească cu tine, cum fusese stabilit. Așa că s-a cărat. La unu fără un sfert a venit înapoi și ne-a spus că a dat ochii cu tine și că băieții trebuie să vină cu el să se ascundă în păduricea din spatele casei, ca toți să fie gata când vei avea nevoie de ei. Bineînțeles că toate astea erau vrăjeală; se pregăteau să ne tragă în piept, dar treaba părea sinceră, pentru că așa fusese prevăzut. Eu cu Lottie am vrut să mergem cu ei, dar Merris ne-a spus că nu, că tu ai zis ca ea și cu mine să

rămânem amândoi în spate și să mai stăm încă un sfert de oră în vilă, după care să pornim mașinile ca

să se încălzească motorul și să fie gata în momentul

plecării. Așa că am rămas pe loc.

Face o mică pauză ca să-și tragă răsuflarea, apoi continuă:

— Am așteptat un sfert de oră, pe urmă am ieșit și am pornit mașinile. Dar Lottie a zis că ceva nu e în regulă, pentru că a văzut că ceilalți n-au luat pistolul-mitralieră, revolverele de rezervă pe care le-am lăsat în buzunarele portierelor și nici „ananasurile”. Lottie mi-a spus că simte că ceva e suspect, și a plecat spre casă. Eu am rămas acolo o vreme, dar Lottie nu se mai întorcea, și nu-mi puteam închipui ce se întâmplase. Fiindcă treaba mi se părea foarte necurată, am luat pistolul-mitralieră

din mașină și am pornit în fugă pe câmp, stând în umbră, până când am ajuns la spărtura din zid.

N-am văzut nici urmă de Lottie și nici pe altcineva, așa că am intrat fără zgomot în păduricea din spatele casei. Când am ajuns la liziera crângului, am zărit-o pe Lottie care stătea ascunsă în spatele hățișului. Partea din spate a clădirii era cufundată în întuneric, cu excepția unei camere de la etajul doi, unde se vedea lumină și fereastra era deschisă. Jos, de-a lungul zidului din dreapta, se zărea o scară lungă. Am ajutat-o pe Lottie să sprijine scara în dreptul, ferestrei fără să

facem zgomot. Mi-a luat pistolul-mitralieră din mână și mi-a spus să aștept, că se duce să vadă cum stă treaba. A urcat scara și am văzut-o intrând pe fereastră și aterizând în cameră. După un minut am auzit o detunătură, numai una, apoi am auzit-o pe Lottie trăgând o rafală de cel puțin douășpe de gloanțe. Mi-am zis că

trebuie să intervin, mi-am scos pușcociul și am urcat pe scară. Exact în momentul în care am ajuns sus, am zărit-o pe Lottie la fereastră. Era rănită rău de tot, pentru că toată partea din față a bluzei era plină de sânge, dar ținea pistolul-mitralieră în mână și mai avea și o servietă mare de piele. Mi-a aruncat servietea și mi-a zis: „Cară-te, Willie”. După care s-a întors cu spatele la mine și a tras altă rafală, apoi am auzit răsunând alte câteva împușcături izolate și o am auzit-o pe Lottie căzând. Mi-am zis că nu prea mai aveam ce face acolo. Am coborât iute scara, am traversat păduricea, am ajuns la spărtura din zid, dar eram prea șmecher ca să mă mai întorc la vilă după una din mașini, pentru că acum sunt convins că Merris și restul băieților ne-au vândut. Așa că am făcut la dreapta și am luat-o la sănătoasa spre Londra. Puțin mai târziu am făcut cu mâna la o mașină și asta a fost tot. În seara asta poliția a pus gheara pe mine.

— Bine, Willie, îi zic, numai că asta nu-mi explică o mulțime de lucruri. Știi ce se afla în servietă, și unde e?

— Sub scândurile din camera mea de lângă King's Cross, zice el. Polițiștii nici măcar n-au scotocit prin ea.

— Ce e înăuntru, Willie? întreb eu.

Rânjește.

— O grămadă de șmecherii, răspunde el. Sunt convins că în servieta aia sunt destule chestii ca să-i propulseze accelerat pe Siegella și pe-ai lui direct pe scaunul electric.

— Bine, Willie, zic. Acum stai liniștit, și poate că am să mă ocup de tine așa cum am spus.

Urc în mașină împreună cu Herrick și Shiedraut și pornim spre Brixton. Suntem destul de mulțumiți de noi. Acum totul mi se pare clar. Știu de ce Constance ține atât de mult să mă elibereze. Știu de ce vrea să-l lichidez pe Bosco: recuperare documente! Am impresia că Siegella, Miranda și toată echipa s-au băgat la ascunzătoare în timp ce Connie a rămas pe loc ca să încerce să obțină documentele.

După părerea mea, planul lor e să mă scoată din închisoare, căci Willie Bosco trebuie neapărat să vină la mine, întrucât, neștiind că sunt polițai, eu am rămas singurul lui prieten.

Connie știe că Bosco îmi va da documentele, pentru că chestia asta îmi va permite să închei o înțelegere cu Siegella, în avantajul amândurora.

O combinație frumoasă, ce să zic!

Gonim spre adresa din King's Cross despre care ne-a vorbit Bosco. E vorba de un apartament mobilat foarte uzat, situat în fundul unei străduțe din spatele gării King's Cross. Și acolo, sub scândurile podelei, vă rog să mă credeți că găsim servieta de piele.

Am trecut repede în revistă toate hârtiile din ea, și am impresia că Willie a cam exagerat spunând că acolo ar fi destule dovezi pentru ca echipa Siegella să ajungă direct pe scaunul electric, căci îmi dau seama că cele mai multe hârtii sunt codificate, sau ceva de genul ăsta.

În afară de asta, am găsit un teanc de previziuni meteo, cu indicații asupra direcției vânturilor, chestii care servesc aviației, precum și hărți aeriene pentru zborul de noapte. Previziunile meteorologice se referă la săptămâna viitoare și asta dovedește că Siegella, după cum bănuiam, nu are deloc intenția să folosească o ambarcațiune, ci o va transporta pe Miranda — sau are de gând s-o facă — cu avionul.

Herrick spune că faptul că acele documente sunt cifrate nu înseamnă nimic, pentru că Scotland Yard-ul are oameni capabili să le descifreze cât ai clipi.

Așa că o ștergem cât putem de repede acolo și Herrick pasează documentele cu pricina serviciului care se va ocupa cu treaba asta.

În timp ce ne aflăm acolo, îl anunț pe Larry Mac Fee că fratele lui a fost împușcat, și asta nu-i cade deloc bine, ba chiar ar vrea să se ducă să lichideze unu-doi bandiți. Îi spun să se potolească, pentru că peste puțin timp îi vom regula frumușel pe toți.

Între tip primim rapoarte interesante de la prefectul poliției, care tocmai a primit o telegramă de la New York. Conform acestei telegrame, Siegella exploatează situația așa cum fusese prevăzut. Se pare că l-a pus în temă pe bătrânul Van Zelden cu răscumpărarea prin intermediul unui tip din New York de sămbătă dimineața deja, ceea ce dovedește că nu mă înșelasem presupunând că ticălosul de Merris o vânduse pe Lottie vineri noaptea, cam la o oră după discuția noastră de la hotelul Parkside.

Mesajul descifrat sună astfel:

Biroul Federal de Anchete. Ministerul Justiției al SUA.

Către delegatul BF de pe lângă Ambasada Americii la Londra, Anglia, stop. Anunțați-l pe Caution și partea engleză, Gustav Van Zelden primit telefon fiica sa Miranda răpită, răscumpărarea trei milioane de dolari plătibili Banca Olandeză Rotterdam, răgaz zece zile, în titluri internaționale la purtător negociabile oriunde, dacă lipsă acord telefonic imediat pentru intermediarul necunoscut de la New York un dinte al victimei va fi expediat zilnic prin poștă aeriană până

la primirea răscumpărării. Orice tentativă de intervenție a poliției va provoca torturarea victimei, stop. Condiții acceptate și făcut demersuri pentru plățirea răscumpărării în patru zile, stop. Aveți patru zile ca să salvați victima, dacă nu Van Zelden insistă să plătească, stop. Refuză să aibă încredere în serviciile noastre că victima va fi oricum asasinată, stop.

Referitor la precedenta comunicare Serviciul Arhive a identificat-o pe cetățeană Constance ca fiind doamna Constance Gallertzine, fostă soție gangster mafiot sicilian Patrick Scarzzi, actualmente măritată cu Yonnie Malas din echipa lui Siegella, stop, căutată pentru asasinat și evadare în două state, stop. Director Birou Federal Anchete de pe lângă guvern trimite mulțumiri pentru cooperare poliție britanică, stop. Rugăm informați Caution, BF îi trimite urări de reușită, stop.

Deocamdată, toți suntem destul de obosiți, așa că Herrick, Schiedraut, Larry Mac Fee și cu mine ne reîntoarcem la Brixton și-i dăm o lecție de pocher lui Herrick. Tipul ăsta își închipuia înainte că știe să joace, dar ce i-am făcut! După care mai trag un gât-două din elixirul lui Schiedraut, și în fine mă duc la culcare.

A doua zi dimineață, începe partida de distracție. La opt, Schiedraut și Larry Mac Fee vin foarte surescitați cu transcrierea documentelor lui Siegella. Erau acolo numele tuturor oamenilor lui Siegella din trei țări și, după foile de garaj pentru

constat că Siegella are două-trei avioane care se deplasează pentru el între Anglia, Franța și Italia, lucru care explică poveștile misterioase ale avioanelor nocturne despre care se vorbise în ziare cu un an în urmă, când o mulțime de oameni auziseră noaptea zgomote periodice de motoare, despre care nimeni nu știa de unde veneau și încotro se îndreptau. În ceea ce privește cazul Riboux, acea mică franțuzoaică care dispăruse, mi se pare că a fost răpită cu avionul, dusă în Germania, și transportată de acolo în Statele Unite.

Siegella a făcut o gafă, gafă monumentală pe care orice gangster o face în cele din urmă, când începe să ajungă mare. A trebuit să aștearnă toate astea pe hârtie.

Un singur lucru nu figurează în aceste hârtii — unde se află Siegella și Miranda în acest moment. Cred că e momentul să descoperim acest loc pentru că-l cunosc bine pe macaronar și când spune că va trimite zilnic un dinte al Mirandei babacului ei dacă nu-și primește răscumpărarea, puteți să fiți siguri că o va face, și poate că va adăuga în plus și un deget.

V-am spus că Siegella pusese să fie ținut un tip de un copac la Toledo. Unul dintre agenții mei, aflat în preajmă, mi-a povestit că ticălosul stătuse acolo până în ultimul moment, doar ca să-l vadă pe tip murind.

Știu că Miranda are nevoie de o lecție bună ca să se învețe minte să nu mai frecventeze indivizi

dubioși și să hoinărească Dumnezeu știe unde ca o puștoaică ce e, dar cred că în acest moment a încasat lecția. Am o mică idee despre felul în care mă voi strecura pe nesimțite în combinația asta, deși mi-e puțin cam frică, pentru că-mi zic că poate n-ar fi prea recomandat pentru sănătatea mea.

Stau în biroul directorului la închisoarea Brixton, cu documentele lui Siegella în fața mea și mă gândesc la placa de marmură de pe zidul din holul mare al Biroului Federal de Anchete de la Washington.

Pe acea placă se află o listă lungă de nume: sunt agenții speciali ai biroului de anchete uciși în misiune. Iar eu s-ar zice că am impresia că la capătul de jos al listei a apărut și numele meu, și asta nu mă amuză deloc, pentru că, deși puțin a lipsit să dau ortu' popii de nu știu câte ori, totdeauna am făcut-o pentru un motiv care merita, în timp ce ideea de a mă duce ca să fiu făcut sită doar pentru toanele smintite ale acestei Miranda nu-mi procură nici o satisfacție, sau, în orice caz, nu atât încât s-o bag și eu de seamă.

Totuși mă debarasez de grija asta degustând în continuare din elixirul lui Schiedraut, după care lumea capătă un aspect mult mai agreabil. Mănânc boierește și, după dejun, joc marea scenă. Un tip îmi pune cătușele, sunt băgat într-o dubă a poliției și sunt dus pe Bow Street. Mă coboară la subsol și, acolo, un polițai se apropie de mine și mă apucă de braț ca să mă conducă sus, unde mă bagă în boxa acuzaților.

În acea sală de tribunal e multă lume, și mi se pare că londonezii sunt foarte curioși să vadă moaca acestui bandit despre care ziarele nu mai conținesc

să scrie. Pe banca martorilor îi zăresc pe Herrick, Schiedraut și Larry Mac Fee, toți trei cu un aer foarte sever. Îl zăresc și pe expertul juridic de pe lângă ambasadă, care stă alături de ei. Mă uit la tipii ăștia cu un aer de mare dispreț, precum gangsterii din filme, numai că mă abțin să scuip.

Începe comedia. Un tip se ridică în picioare, și ține o predică despre cum că aș fi tipul cel mai imposibil care le-a căzut vreodată în labă. După ce termină, toată lumea își închipuie că eu sunt ăla care l-a învățat meserie pe Al Capone, iar oamenii din tribunal se uită unii la alții și se întreabă dacă nu cuva o să scot un pistol-mitralieră din ciorap.

Magistratul, cum e numit aici judecătorul, nu face nimic decât să asculte, cu capul aplecat. Dar sala e calmă, oamenii nu aruncă cu salată sau cu cocoloașe de hârtie ca în Statele Unite, și nu e nevoie ca judecătorul să bată cu ciocanul ca să facă liniște.

În cele din urmă, tipul stă jos și cei doi gagii care m-au găbjit pe Jermyn Street vin să depună mărturie și povestesc că aveam asupra mea un revolver în momentul în care m-au arestat. După care, un alt tip care nu arată rău deloc, și care ar putea să aibă vreo patruzeci și cinci de ani și stă alături de Kranz, care lucrează pentru Connie, se ridică în picioare, și trebuie să spun că se

întrebuințează nu glumă ca să mă scoată basma curată.

Spune mai întâi că cele cînșpe miare pe care le-am schimbat la bancă, le-am schimbat pe față, și că dacă aș fi știut că acei bani erau bani furați, nu m-aș fi dus să-i schimb la o bancă. Mai spune că nu sunt deloc un gangster, ci o victimă a circumstanțelor, și că deși aparențele sunt împotriva mea, sunt un om de afaceri bine cunoscut în Kansas City. Că mă aflu acolo din motive de sănătate și că faptul că plimb după mine un pușcoci nu înseamnă nimic, pentru că toată lumea a putut să citească în ziare că asta e o chestie obișnuită în Statele Unite. Mai spune că, deși nu-l am asupra mea, mi s-a eliberat un permis de port-armă în America, ca urmare a amenințărilor care îmi fuseseră aduse acolo.

După care adaugă că nu mă opun în nici un fel extrădării și insinuează că nu mă gândesc decât la întoarcerea în Statele Unite ca să fac față acuzațiilor aduse împotriva mea.

Magistratul continuă să dea din cap cu un aer sever, și avînd în vedere că toată povestea asta e o vrăjeală, sunt de părere că-și joacă foarte bine rolul.

Tipul care mă susține zice pe urmă că nu există nici un motiv pentru ca în cazul meu să nu se aplice formalitățile normale de extrădare, dar că ar trebui să mi se acorde cinci-șase zile ca să-mi

termin afacerile în această țară și că niște prieteni ai mei sunt gata să achite o cauțiune rezonabilă dacă va fi cerută, și că în această perioadă, în care mă voi afla în așteptarea extrădării, nu voi avea nimic împotrivă să mă prezint zilnic la poliție.

Magistratu' lu' pește îl întreabă atunci pe Herrick dacă are vreo obiecție împotriva punerii în libertate pe cauțiune, iar Herrick răspunde că nu are nici o obiecție, cu condiția să fie stabilită o sumă destul de mare. Magistratu' lu' pește zice atunci că e de acord să mă pună în libertate în schimbul a două garanții de câte cinci mii de lire sterline fiecare, la care însoțitorul lui Kranz se scoală de pe scaun ca împins de un arc și zice că treaba se va face imediat.

Totul pare să meargă la fix, dar iată că Herrick se ridică iar și atrage atenția magistratului asupra unui al doilea delict de care mă fac vinovat, și anume deținerea unui revolver automat Luger fără permis.

Asta e o chestie tare din partea lui Herrick, care dă un aer foarte autentic întregii înscenări. Urmează un noian de pălăvrăgeli în legătură cu acest revolver, după care sunt condamnat la o amendă de patruzeci de șilingi și la confiscarea pușcociului.

Pe urmă sunt scos din boxă și dus într-un birou unde trebuie semnat un maldăr de hârtii. După un moment, Herrick se apropie de mine cu un aer foarte sever și-mi spune că va trebui să mă prezint în fiecare seară la Cannon Row, și că dacă nu o voi

face și n-am să stau blând, atunci cele zece mii de lire vor fi confiscate, voi fi arestat din nou și voi ajunge într-un căcat mare de tot.

Zic mulțam' frumos și plec. La capătul scării exterioare a tribunalului zăresc mașina lui Connie, cu Connie la volan. Îmi face semn și-mi zâmbește. Mă apropii.

— Haide, Lemmy, zice ea, urcă, ce mai aștepți? Trebuie să-ți spun că ne-ai adus mari necazuri, dar nu trebuie să-ți închipui că scapi de noi.

Încep să râd.

— În orice caz, chestia asta v-a costat zece miare ca să mă scoateți, îi zic, și deocamdată mi-e cam sete. În afară de asta, n-am un sfanț, pentru că indivizii ăia mi-au luat tot ce aveam la mine și abia mâine o să capăt totul înapoi.

— Bine, Lemmy, zice ea, ne vom ocupa de tine. Între timp, e preferabil să ne cărăm de-aici.

Demarează și mă duce la un restaurant din Piccadilly, unde luăm ceaiul. Pe drum, Connie nu spune mare lucru, dar privind-o așa, dintr-o parte, cu nepăsare, îmi zic că are o expresie al naibii de blândă și amabilă pentru o mandeză care e căutată de poliție pentru asasinat cu evadare și că, oricum, e nevasta legitimă a lui Yonnie Malas.

După ceai, în cursul căruia debitez toate glumele care-mi trec prin cap, Connie se decide să pună punctul pe i.

— Ascultă-mă bine, Lemmy, zice ea. Am avut o lungă convorbire telefonică cu Siegella despre tine și, deși crezi că e un tip nasol, uneori poate să fie

foarte înțelegător, și am ajuns la concluzia că înțelege foarte bine punctul tău de vedere. La urma urmelor, ceea ce spuneai era just, ai fost la început cuplat pe afacerea asta cu Miranda pe cont propriu și ți s-a forțat mâna. Pe scurt, ai încercat să-l înșeli și ai dat-o în bară, dar nu e ranchiunos. Miranda e în mâna noastră și bătrânul Van Zelden va da

bănuții, și încă repede de tot. Suntem la adăpost. Tu știi că ai fi meritat să te găurim, și mai știi că, dacă

ar fi vorba de oricare altul în afară de tine, Siegella ți-ar face felul imediat fără să-l deranjeze nici cât negru sub unghie. Dar părerea lui e că ești un tip grozav, că ai ceva în cap, că ai mare curaj, drept pentru care zice că e limpede ca lumina zilei că ar trebui să lucrați împreună, și că lucrând amândoi — cu afacerea Miranda ca și terminată — veți spulbera toată concurența.

— Auzi, Connie, îi răspund, n-ai vrea să schimbi placa? Dacă-ți închipui c-o să mă adormi cu aiurelile voastre, te înșeli, fata mea. Vrei să mă faci să cred că macaronaru' ăsta și-a dat atâta osteneală să mă scoată de la bulău degeaba, și, între paranteze fie spus, puteți să vă luați adio de la bani, pentru că sunt ferm hotărât să spăl putina imediat ce va fi posibil. Am gustat destul din carcerica lor. Și nu mi-a plăcut.

— Nu te plânge, pentru că tu te-ai băgat singur la zdup, zice ea. Și o clipă chiar ne-am gândit să te lăsam acolo, dar ai dreptate asupra unui lucru:

Siegella are nevoie de tine. Iar ceea ce ți se spune să faci, te sfătuiesc să faci, atât pentru tine cât și pentru el.

Îmi istorisește povestea documentelor, și după spusele ei, în afara câtorva minciuni pe care le strecoară pe ici, pe colo, se pare că atunci când Lottie Frisch a urcat scara, Siegella tocmai se afla în acea încăpere și discuta cu Malas și alți câțiva tipi din echipă, în legătură cu ce vor avea de făcut,

dându-le instrucțiuni, și că toate acele hârtii se aflau pe masă în fața lui.

După ce a terminat, a pus toate hârtiile în servietă și toți au ieșit din încăpere. Yonnie Malas, Connie și Siegella au ieșit ultimii, iar în momentul în care au ajuns la ușă, au întors capul și au văzut-o pe Lottie intrând pe fereastră.

În clipa în care s-au întors, Lottie a deschis focul, dar nu a ochit bine și prima rafală a lovit peretele. Astea fuseseră probabil detunăturile pe care le auzise Willie pe când se afla la capătul de jos al scării. Dar Yonnie s-a mișcat repede, s-a aruncat la podea, a scos pistolul și a tras două gloanțe în plămânul lui Lottie. Însă Lottie a reușit să se ascundă sub masă și să arunce servieta pe fereastră. Probabil că bănuise valoarea acelor documente și că șterpelirea lor l-ar înnebuni pe Siegella. Totul a mers foarte repede, și în acel moment s-a prăbușit pe podea, dar a făcut un ultim efort, a apucat pistolul-mitralieră și a reușit să mai tragă, însă în acel moment era într-o situație destul de proastă, astfel încât n-a nimerit

pe nimeni. În acest timp, Yonnie a continuat să tragă în ea și, după ce a golit încărcătorul, Lottie era cum nu se poate mai moartă. Până să fie trimiși ceilalți în căutarea lui Bosco, acesta ajunsese deja departe.

— Asta e toată povestea, zice Connie. În afară de asta, documentele sunt destul de compromițătoare... și altceva, Lemmy, zice ea cu un aer ușor sarcastic. Numele tău se află în acele hârtii. O să fie cam albastru pentru tine dacă le găsește cineva.

Aprob cu o mișcare a capului.

— Și?

— Haide, haide, Lemmy, nu te copilări, zice ea. E greu de ghicit? Poți să fii sigur că, indiferent de locul unde se ascunde Bosco, tipul e la Londra, iar atunci când va citi în ziare că ai fost eliberat, va veni la tine, fiindcă n-are bani și nici unde să se ducă în altă parte. În schimb are documentele și știe al naibii de bine că dacă tu le-ai avea, ai putea trata cu Siegella. Știe că Siegella a gata să plătească scump ca să le primească înapoi.

Aprob.

— Chestia asta stă-n picioare, zic. Și pe urmă?

Ia o țigară din tabachera mea aflată pe masă, o aprinde și se uită la mine prin fum.

— Trebuie să ne cărăm toți de-aici, zice ea. Am aranjat totul, am prevăzut și am potrivit totul la minut. E simplu ca bonjur. Dar înainte de a pleca, avem nevoie de aceste documente, și avem nevoie de Willie. Acum ascultă-mă cu atenție. Te vei

Întoarce în apartamentul tău de pe Jermyh Street; e mai mult ca sigur că Bosco îți va telefona azi. Spune-i să vină la tine în seara asta târziu. Va veni și va aduce și documentele cu el. Ei bine, atunci va fi o joacă de copil. Imediat ce afli ora la care va veni, mă suni — îți voi da numărul meu — și când vine la tine, îi fac de petrecanie, iei documentele, iar eu te voi aștepta într-o mașină undeva pe aproape. Până mâine dimineață, tu, eu, Miranda și toți ceilalți ne vom răcori picioarele într-un colț retras din Corsica. Totul va merge ca pe roate, iar dacă te porți bine,

zice ea zâmbind, și-ți faci corect treaba, încasezi milionul. Asta a zis-o chiar Siegella.

Iau ceașca de ceai, mă uit la ea, apoi beau și o prind pe Connie de mână.

— OK! îi zic.

Pe urmă, îmi iau rămas bun de la Connie și plec la mine, la apartamentul de pe Jermyn Street. Înainte de a mă părăsi, îmi dă numărul de telefon al apartamentului ei din Knightsbridge, acolo unde am impresia că a stat în tot acest timp.

La mine acasă mă aștepta un mic pachet.

Îl deschid și înăuntru îmi găsesc revolverul și un bilet de la Herrick. În bilet mi se spune că în sala de baie voi găsi un aparat telefonic bransat direct la biroul său de la Scotland Yard și că vrea să-mi vorbească.

Ridic imediat receptorul și-l informez despre întâlnirea mea cu Connie, și despre ce se pune la cale. După care aranjăm lucrurile.

Willie Bosco va fi eliberat. I se va înapoia servieta cu documente, și imediat ce va pleca, îmi va telefona. Când va intra în contact cu mine, o să-i spun să vină la mine pe la unspe seara — nu vreau să-și facă apariția înainte de a se face noapte, din cauza unor șmecherii pe care le am în cap. Imediat ce va ajunge la mine, se înțelege că-i voi da alte instrucțiuni.

Pe urmă, aranjez cu Herrick ce vom face după aceea, pentru că în felul în care văd eu lucrurile, cea mai mică mișcare greșită poate să ia o întorsătură fatală pentru Miranda și pentru mine. Dar
Herrick

îmi spune că n-am de ce să-mi fac griji despre felul în care vor decurge lucrurile în ceea ce-l privește pe el.

Schiedraut și Larry Mac Fee vor face echipă cu el. După ce stabilim toate astea, fac un duș și termin băutura dată de Schiedraut, care e al naibii de bună. Chiar în acel moment mă sună Willie Bosco.

Își dă drumul la gură și-mi pune o mulțime de întrebări, dar îi zic să-și țină gura și să facă ce i s-a spus, altfel are toate șansele să-și mute domiciliul definitiv la morgă în foarte scurt timp. Îi zic că s-a stabilit să vină la mine la unsprezece fix. Să vină pe

jos, trecând prin Shaftesbury Avenue și Piccadilly Circus, astfel încât dacă cineva îl filează, să vadă bine că vine la mine.

Va avea servieta sub braț și când va ajunge la mine, va fi lăsat să urce imediat. Îmi răspunde că a înțeles, după care mă duc să mă culc pentru că, după cum se prezintă situația, am impresia că voi avea o noapte destul de încărcată.

Pe la nouă o sun pe Connie și trebuie să spun că la telefon e tare scumpă. La drept vorbind, nu aveam habar că femeiușca asta e un adevărat concentrat de arsenic. O anunț că Bosco mi-a telefonat și că trebuie să vină la mine pe la unșpe și să aducă documentele cu el. Îi spun că Willie își închipuie că Siegella a părăsit țara și că are de gând să telefoneze la New York unui amic de-al lui Siegella ca să i se transmită să ne expedieze teancul de lovele în Anglia, altfel vom merge la ambasada americană cu hârtiile respective.

Îi zic că i-am răspuns lui Willie că era o idee bună și că împreună, noi doi, îl vom juca pe degete pe Siegella, și că acum Willie e foarte mulțumit de el. Adaug că în momentul în care Willie va veni, o să mă „ocup” de el, dar că contez pe ea să aranjeze totul ca să pot s-o șterg rapid.

— Ascultă, Lemmy, zice ea. Nu te neliniști pentru asta. Ocupă-te doar de Willie și vino repede cu actele. Apropo, cam pe la ce oră crezi că termini toată treaba?

Îi răspund că ceea ce am de gând să-i fac lui Willie nu-mi va lua mult timp. Aproape trei secunde; astfel încât voi putea să fiu la dispoziția ei pe la unșpe și un sfert. Îmi spune că la unșpe și un sfert se va afla într-o mașină care va parcurge

Regent Street — venind dinspre Pall Mall — cu viteză foarte scăzută, și estimează că mașina va ajunge la colțul cu Jermyn Street la unșpe și un sfert, și că dacă nu voi fi acolo, va face la dreapta în Piccadilly Circus, va coborî pe Haymarket, va face iar la dreapta și va ajunge din nou pe Regent Street. A reperat semnele de circulație și îmi zice că e unul în colțul pe care Regent Street îl formează cu Piccadilly Circus. Există șanse ca mașina să fie oprită la intersecție, ceea ce-mi va permite să sar în ea. Va fi o mașină de un verde închis.

Îi zic că e OK și că la unșpe fără un sfert voi fi în colțul străzii. Închid, mă duc în sala de baie, îl cer pe Herrick și îi dau semnalmentele mașinii. După care, mă întorc în pat, pentru că, după cum am mai avut onoarea să vă spun, patul e o invenție pe care

o

apreciez foarte mult.

Mă trezesc la zece și un sfert și cer să mi se aducă

ceva de mâncare. După care mă îmbrac, fixează la subsuoară tocul de piele în care se află Luger-ul, deși presupun că revolverul nu-mi va servi la mare lucru.

La unșpe și cinci apare și Willie Bosco. Are servieta și în ea se află documentele care au fost fotografiate. Îl servesc cu un pahar de whisky și-i spun să nu se miște până când nu vin polițaii să-l ia de-acolo. Îi mai spun că am vorbit cu Schiedraut și că în cazul în care voi avea necazuri, Schiedraut

se va ocupa de el când se va reîntoarce în Statele Unite, și că, cu puțin noroc, va scăpa numai cu doi ani de bulău.

Willie zice mulțumesc pentru whisky. Stau pe loc până la unșpe și șaișpe, după care scot lama de brici și creștez la vârf unul din degetele lui Willie Bosco, apoi îmi mânjesc cu sânge manșeta stângă. După care îmi iau adio de la Bosco, recomandându-i să nu exagereze cu băutura, iau servieta și plec.

Merg pe Jermyn Street în direcția Regent Street și nu mă simt deloc în apele mele, pentru că am impresia că demersul ăsta va fi riscant, dar nu văd cum aș putea să fac altfel, căci dacă s-ar fi găsit cineva care să-mi indice altă variantă, n-aș fi zis nu.

La capătul străzii mă opresc în colțul trotuarului și după două-trei minute văd apropiindu-se încet o mașină verde. La volan e Connie. Nu zăresc pe nimeni în spate. Connie trece prin fața unui autobuz, reduce și mai mult viteza, se apleacă și

deschide portiera. În acel moment mașina înaintează cu viteza unui pieton ieșit la plimbare. Urc, mă așez lângă ea și imediat se aprinde culoarea verde a semaforului. Connie apasă pe accelerație și dăm ocol în Piccadilly Circus.

— Prin urmare, Lemmy, zice ea, trăgând cu ochiul la manșetă, văd că ai hârtiile. Bosco ți-a pus probleme?

— Aiurea! răspund. Am aranjat treaba foarte simplu. L-am lichidat, l-am îndoit în două și l-am băgat în cufărul meu. Sunt sigur că n-au să-l găsească chiar atât de repede. Asta a fost! Acum unde mergem? o întreb, bănuind că mă duce la apartamentul ei din Knightsbridge.

Întoarce capul și-mi zâmbeste.

— Mergem s-o vedem pe Miranda, răspunde ea. Nu e prea departe de Oxford. Siegella se află acolo cu zece dintre oamenii lui și plecăm în seara asta cu avionul.

Gonim pe Kensington, traversăm în trombă Western Avenue și, văzând felul în care se descurcă,

îmi dau seama că a făcut foarte des acest traseu.

Nu spun mare lucru, doar din când în când o cugetare despre una și alta, dar casc ochii bine, fără să am aerul, și nu mă pot împiedica să nu admir felul în care își fac treaba polițaii de-aici.

Spre Knightsbridge suntem urmăriți de o decapotabilă cu două locuri în care se află doi tineri în costume sport, iar echipa asta ne-a lăsat baltă la Kensington, urmărirea fiind continuată de camioneta unui florar. Tipii care o conduc dispar cu vehicul cu tot când sosim pe Western Avenue, dar după trei-patru kilometri, un tânăr și o tânără, cu alură sportivă, apar de la un colț al străzii, se țin după noi unu-doi kilometri, după care ne deplasăm un moment fără nici o escortă, căci îmi închipui că polițaii țin permanent legătura prin radio și ne interceptează unde vor ei.

Dar mă rog la toți sfinții ca aparatele lor să funcționeze bine, pentru că dacă se așteaptă să mai mergem așa multă vreme, iar mașinile care trebuie să se schimbe pentru filaj sunt prea

noastră, în cazul în care Connie virează brusc pe o stradă transversală, atunci am încurcat-o. Recunosc că ideea unei întâlniri cu Siegella nu mă tentează la nebunie, doar dacă mă aflu de partea favorabilă a pușcociului, căci sunt convins că se apropie clipa explicațiilor, iar când va sosi momentul ăsta, țin să-i am la îndemână pe toți amicii mei, altfel nu dau doi bani pe viața mea.

La vreo cinspe kilometri de High Wycombe, ajungem la un fel de drum transversal care escaladează o mică colină situată la dreapta șoselei. Connie inspectează cu privirea împrejurimile, dar nu se vede nimeni, așa că intră pe acel drum și, din vârful colinei, intrăm pe un fel de alee care șerpuiește printre copaci, iar la capătul acelei alee se află o casă.

Nu văd pe nimeni în vecinătate, și nici un fel de mașină. Am impresia că s-a întâmplat exact chestia de care mă temeam, adică faptul că următoarea mașină de poliție care trebuia să ne preia s-a aflat prea departe înaintea noastră. Oricum ar fi, asta e situația și orice lamentare e inutilă.

În stânga acestei case remarc un câmp imens și plat, care ar fi foarte potrivit pentru teren de aterizare și decolare, și probabil că nu mă înșel, căci în cele patru colțuri ale terenului zăresc câte o cabană mică, unde presupun că se află un fel de iluminat automat destinat să semnalizeze terenul pentru aterizare pe timp de noapte.

Nu încape nici o îndoială că Siegella și-a organizat remarcabil lovitura, și îmi zic că dacă aș fi fost un

gangster, cred că mi-ar fi plăcut să lucrez pentru un tip ca el, fiindcă nu e lipsit de inteligență, deși se folosește de ea într-un mod cam brutal.

Connie bagă mașina în garajul din spatele casei. Mai sunt acolo altele două-trei, chestie pe care o înregistrez pentru mai târziu. Pe urmă ocolim pe jos aripa clădirii, ajungem la ușa de la intrare, pe care cineva o deschide din interior, și în fața noastră, în vestibul, copleșit de veselie, îl zăresc pe Siegella.

Pare destul de mulțumit de el, are un pahar într-o mână și o sticlă în cealaltă, și când intru pe ușă, îmi umple paharul.

— Haide, Lemmy, zice el, în timp ce dau pe gât whisky-ul — și jur că e de calitate —, fără ranchiună! Să zicem că am vrut să ne păcălim unul pe altul și că acum suntem chit.

— Îmi convine, răspund. Trecutul e trecut, s-o luăm de la zero. Numai că mă deranjează că le-am lăsat polițailor patruzeci de mii de dolari.

Râde.

— N-are de ce să-ți pară rău pentru asta, zice el. În opt zile vom încasa câte un milion fiecare, după care chiar că vom putea privi lucrurile dintr-o nouă perspectivă.

O ia înainte iar eu și Connie îl urmăm până într-un fel de salon situat la parter. Am sub braț servieta, dar până acum nu mi-a cerut nimic, drept

pentru care o arunc pur și simplu pe unul dintre fotolii.

Connie stă jos și-și toarnă whisky într-un pahar, iar Siegella se duce la fereastră și contemplă luna

plină de-afară. Remarc faptul că cele mai multe ferestre au bare în exterior și obloane care se închid prin interior.

Aprind o țigară.

— Ce face Miranda? întreb.

— Foarte bine, răspunde el. Nu zic că e încântată de această stare de lucruri — și a făcut mutre peste mutre —, dar, în afară de asta, e bine. Peste două-trei zile o s-o punem la punct, asta o să-i facă bine.

Râd.

— Presupun că n-a vrut să plângă și să implore ca să-l înduioșeze pe taica Van Zelden? zic. Mi se pare că se obișnuiește să pui persoana în cauză să scrie o scrisoare!

— Ai dreptate, Lemmy, zice el, luând un trabuc dintr-o cutie enormă și aprinzându-l. Ne-a trimis la plimbare, dar n-are importanță, dimpotrivă, mie așa-mi place. Totuși, după ce o vom duce pe această tânără persoană în altă țară, cred că vom schimba limbajul.

Se apropie de mine adulmecând aroma trabucului.

— Ce-ar fi să urci și să-i spui vreo două vorbe, Lemmy? Ai putea să-ți încerci puterea de seducție? Condu-l sus, Constance, să-i facem o bucurie Mirandei.

— OK, zice Connie, dar m-am săturat de femeiușca asta. Îi suporti toate toanele în loc să-i tragi o bătaie bună când face gură. Eu nu mai înțeleg nimic. Știu eu ce i-aș face! I-aș face ce i-am

făcut parașutei ăleia de Lottie Frisch, acolo în apartamentul din Knightsbridge.

— Lasă că o să ai tot timpul, zice el.

Connie se ridică și o urmez. Urcăm două etaje, străbatem un culoar, și acolo văd un tip care stă proțăpît în fața unei uși și fumează. Connie scoate o cheie, descuie ușa și intrăm.

Miranda se află în cealaltă parte a încăperii, urcată pe fereastra care, ca și celelalte, are bare pe dinafară. Camera e confortabilă, arată frumos și e bine mobilată. Are mâinile legate cu o sfoară.

Pare într-o formă destul de bună — poate puțin cam palidă —, și când mă vede, se uită la bine de parcă aș fi fost o băltoacă de bere.

— Ei bine, iat-o, Lemmy, zice Constance. Voia să cunoască gangsteri și, adaugă Connie rânjind, i-a cunoscut!

Îmi întinde cheia.

— Încuie ușa când cobori, Lemmy. Mă duc să fac um duș, iar dacă vrei să te distrezi puțin cu ea, nu te jena. N-are ce să-ți facă; singurul ei drept e să fie cuminte, atâta tot.

Îmi aruncă o privire plină de înțelesuri și pleacă.

Îi ascult pașii care se depărtează, după care scot tabachera și ofer o țigară Mirandei.

Acceptă; i-o pun între buze și i-o aprind.

— Ei bine, Lemmy, zice ea, presupun că am căutat-o cu lumânarea și că n-aș avea dreptul să mă plâng, dar m-ai dezamăgit. Nu știu de ce, dar într-un fel nu mi-aș fi închipuit niciodată că poți fi amestecat în acest gen de lucruri...

Mă uit la ea și-mi dau seama că a plâns amarnic.

— Toată atitudinea ta așa-zis amicală și toate purtările tale amabile erau false, dacă înțeleg eu bine, continuă ea. Mă trăgeai pe sfoară ca în cele din urmă să mă aduci aici, și acum îmi închipui că mă iei peste picior.

— De ce nu, îi răspund. Știai bine că sunt un gangster, nu? Și, la urma urmelor, la ce te-ai fi așteptat?

— Nu știu, răspunde ea. Cu siguranță că m-am purtat ca o proastă, și presupun că o astfel de comportare constantă duce la acest gen de lucruri.

— Exact, Miranda, îi zic. Și de ce-ai fi vrut să fie altfel? Te arzi dacă te joci cu focul și, ceea ce e și mai trist, până la urmă îi arzi și pe ceilalți!

— Adică?

— Adică nimic.

Scot lama de brici și încep să tai sfoara care îi leagă mâinile.

— Acum păstrează-ți sângele-rece și fă ciocu' mic. Nu e momentul să-mi pui întrebări nelalocul lor. Fă ce-ți spun și poate că vom avea o cât de mică șansă să scăpăm; zic poate, pentru că după întorsătura pe care au luat-o lucrurile, la cea mai mică poticneală ne așteaptă o „lume mai bună”.

Fac o mică pauză, trag aer în piept și continui:

— Mai întâi, nu trebuie să-ți închipui că va fi ușor să scapi. Chiar dacă babacul tău ar plăti de zece ori răscumpărarea, tot nu și-ar mai revedea comoara lui de fată, pentru că Siegella e hotărât să te lichideze imediat după ce încasează răscumpărarea, cel puțin

după ce el și prietenarii lui în compania cărora îți plăcea să fii vor sfârși cu tine și, între paranteze fie spus, nu cred că-ți va fi prea plăcut, pentru că nu sunt deloc amabili și n-au învățat bunele maniere la Oxford. Nici nu vreau să mă gândesc la ce-au să-ți facă!

Se uită la mine destul de înspăimântată, și trebuie să spun că e pentru prima dată când văd că are un astfel de aer.

— Ce vrei să spui, Lemmy Caution? întreabă ea.

Între timp, tai sfoara și-și freacă încheietura mâinilor care mi se pare că-i amorșise.

— Nu înțeleg, Lemmy, începe ea.

Dar o întrerup.

— Nu e necesar, îi zic. Tot ce ți se cere e să taci și să asculți mai înainte de a-mi pierde răbdarea și de a începe să te trag de urechi. Am fost obligat să vin aici doar pentru a încerca să aflu unde ești, altfel aș fi dat mult să nu fi fost nevoie să mă apropiu de banda asta de asasini. Acum ascultă-mă cu atenție. Iubesc viața și voi face tot ce pot ca să continui să trăiesc — la ce mai mică mișcare greșită vom fi îmbrăcați în costume de scândură.

După care o anunț că sunt de la poliția federală și că la ora actuală polițaii englezi au înconjurat

probabil casa, și-i mai spun că nu vor putea întreprinde nimic mai înainte ca eu să le fac un semn, deoarece știu al naibii de bine că la cea mai mică mișcare greșită putem să ne luăm adio de la viață.

Miranda începe să plângă. Chestie pe care o fac mandezele tocmai când nu e momentul. Se liniștește după câteva clipe și se uită la mine de parcă aș fi fost turnul aplecat din Pisa. Și, brusc, o văd că vrea să se arunce în marea scenă a duetului.

— Stai așa, surioară! îi zic. Vreau să mă scutești de partitura asta, că mă tăvălesc pe jos de râs. Mă aflu aici pentru că asta e meseria mea și sunt plătit ca să fac asta, și pot să-ți spun că nu-mi face nici cea mai mică plăcere că trebuie să mă ocup de o descreierată ca tine, care n-are nici măcar bunul simț să se adăpostească atunci când plouă.

Tace și începe să-și șteargă ochii cu o batistă care nu e prea departe de mărimea unui timbru poștal. În timpul ăsta, eu îmi storc creierii pentru că nu știu ce voi face începând din acel moment.

Ar trebui să aflu dacă Herrick, Schiedraut și ceilalți au reperat casa și dacă au putut să ne urmărească până aici. Oricum, e al naibii de greu să te apropii de casă, căci sunt sigur că Siegella a postat în preajmă echipa care are de obicei misiunea să stea de șase, și mai e și o noapte splendidă, exact cum n-aș fi vrut, încât nu poți ajunge la o distanță utilă de casă fără să fii văzut.

Între timp, Miranda și-a terminat numărul de șters la ochi. Scot pușcociul și-l bag sub salteaua patului care se află în colțul camerei. Discutăm figura cu glas scăzut, ca nu cumva să prindă ceva tipul care e de pază pe culoar, și mă apropii de ușă ca să arunc o privire afară. Văd că respectivul admiră pe fereastră câmpia scăldată de razele lunii și îmi zic că se află acolo din două motive: ca s-o

supravegheze pe Miranda și aleea pe care am venit cu Connie.

— Acum, îi zic Mirandei, bagă-ți bine în cap chestia asta. Sub saltea e un revolver și e singurul pe care-l am. Nu te folosi de el decât dacă e nepărat necesar, dar dacă tragi, încearcă să nimerești ținta, astfel încât tipul să moară, pentru că dacă se va ajunge aici, atunci nu mai e de glumă. Cobor la Siegella. Mă duc să-i spun că în cele din urmă ai devenit înțelegătoare, că vei face ce ți se va cere, după care, voi face în așa fel încât să pot da o raită pe-afară, pentru un motiv pe care va trebui să-l găsesc. Dacă zăresc polițai în preajmă, atunci întreprind ceva în cazul în care voi fi sigur că treaba se poate rezolva repede, iar dacă vei auzi împușcături, atunci ia revolverul și folosește-te de el ca să-ți croiești drum afară de-aici, pentru că asta va însemna că mi s-a întâmplat ceva și nu pot să te urmez. După ce vei ieși de-aici, mergi pe drumeag până la acea colină de-acolo, și când vei ajunge pe șosea, vei întâlni cu siguranță pe cineva, căci colțișorul ăsta de lume ar trebui să foșgăie de polițai.

— Bine, Lemmy, zice. Presupun că tot ce-aș putea să spun acum n-ar folosi la nimic, dar ești un om minunat, și dacă voi reuși să scap de-aici, voi găsi un mijloc să ți-o dovedesc.

— S-a făcut, îi zic. Sunt perfect de acord cu tine. Ba, dacă vrei, nu m-ar deranja să-l convingi pe babacu' Van Zelden să-mi ridice vreo două monumente gen coloana lui Nelson, undeva pe

Strada 42, în colțul ăla frecventat de gangsterași.

Plec.

Ies pe culoar, mă întorc și închid ușa prefacându-mă că o încui. Am în mână o cheie Yale din trusoul personal, după care străbat culoarul și înmânez această cheie — care nu e deloc cheia de la ușă — tipului care stă de veghe la fereastră.

După care cobor în salon, Siegella stă la masă și fumează un trabuc în timp ce răsfoiește un teanc de hârtoage. Connie stă într-un colț al încăperii și se uită pe o revistă de modă. În cameră mai sunt și doi cimpanzei dintre oamenii lui Siegella care nu fac nimic.

Siegella ridică capul.

— Ei, ce mai face puștoaica, Lemmy? întreabă el. S-a cumințit până la urmă?

Zâmbesc.

— Oh, o să meargă treaba, îi răspund eu. E doar puțin enervată, atâta tot. Îmi închipui că și tu ai fi la fel dacă te-ar răpi cineva. I-am vorbit și m-a ascultat, poți să fii liniștit. M-a asigurat că se va purta cum trebuie, pentru că i-am spus că asta trebuie să facă dacă vrea să-și revadă coșmelia!

Dă din cap.

— Cum să nu! zice el. Numai că, orice-ar face, adio coșmelie!

Zâmbește iar, și vă rog să mă credeți că aș da mult ca să-i pot vârî pe gât zâmbetul cu o bătă de base-ball.

— După ce vom încasa lovelele și vom fi la adăpost, cunosc un tip în Argentina care va fi

încântat, pentru câțiva biștari, să ne debarasase de Miranda, zice el. Și ăsta e cel mai bun mijloc de a lichida afacerea, pentru că atunci când tătucu' ei n-o s-o mai vadă, îi putem spune oricând că a plecat la Buenos Aires și n-am avut cum s-o oprim. Și vom face în așa fel încât să putem dovedi că s-a dus acolo după voia ei, iar dacă vrea neapărat să se ducă după ea să se convingă și să vadă ce i s-a întâmplat, asta îl privește.

Iau un trabuc din cutie și-l aprind.

— Chiar crezi că e necesar? îl întreb. Ce ne împiedică s-o eliberăm pe puștoaică după ce încasăm lovelele? Vom avea numai necazuri dacă nu apare.

— Fără copilării, Lemmy. Crezi c-am s-o las pe femeiușca asta să ciripească tot ce știe despre noi? Ne cunoaște, cunoaște combinația, și dacă crezi că o să mă las prins din cauza unei fufe pe care am răpit-o și care poate să mă identifice, îți faci iluzii amarnice. E s-o trimitem în Argentina decât s-o împușcăm, pentru că sunt convins că după opt zile va fi fericită să-și zboare creierii. Tipul la care o

vom trimite se pricepe al dracului de bine să împingă muierile la sinucidere.

Mă ridic.

— OK, tu comanzi. Acum aş vrea să iau puţin aer. O să-mi facă bine. Celulele de la Brixton aveau un miros de aer închis, deşi sunt mult mai bine aerisite decât cele două sau trei pe care le-am cunoscut la noi.

— Du-te, zice Siegella. Fă o plimbare, Lemmy, dar

ai grijă să nu te depărtezi prea mult. Am oameni în toţi boscheţii şi gardurile vii ca să supravegheze împrejurimile, pentru că în curând vom aprinde unu-două semnale ca avionul să ştie unde să aterizeze. Peste aproximativ o oră ne luăm tălpăşiţa şi atunci, adio, Anglie!

Ies din încăpere, străbat vestibulul, deschid uşa principală şi ies. E o noapte grozavă şi se vede totul ca în plină zi. Fac turul casei şi nu văd nimic special, doar că în două-trei locuri zăresc tipi care stau şi învârt izmana-n băţ. După care apuc pe aleea pe care am venit cu Connie, cea care duce la şoseaua principală.

Aleea asta, care e mai curând o cărare carosabilă, are pe o parte o pădurice şi pe cealaltă câmpuri întretăiate de garduri vii. Departe, pe dreapta, şi în partea de sus a colinei, se află un fel de platou supraînălţat. Acolo vor ateriza şi decola avioanele, şi vă rog să mă credeţi că Siegella şi-a ales bine locul, căci coclaurile astea sunt mai pustii

decât Sahara, și dacă nu ne-am fi băgat noi pe fir, sunt convins că ar fi reușit cu mare succes!

Ba pot să spun că, în clipa de față, nu sunt deloc convins că nu va reuși. Scotocesc cu privirea peisajul și, deși de unde mă aflu, sprijinit cu spatele de un copac de la marginea cărării, zăresc clar șoseaua principală care se pierde în depărtare, nu văd nici urmă de mașină și nici de polițai, și încep să cred că lucrurile iau o întorsătură al naibii de proastă, că au o pană la sistemul de comunicare și că Herrick și caralii lui s-au dus la praznic.

În timp ce stau acolo și mă lupt cu cele mai negre gânduri, iată că deodată, pe drumul dinspre High Wycombe, venind în direcția mea, văd o mașină. O clipă îmi zic că poate e mașina din față a brigăzii mobile, dar mă înșel, pentru că ajunsă în locul unde virasem, virează și ea în trombă și după un minut o zăresc că urcă colina și acum e clar ca lumina zilei că va trece pe lângă mine îndreptându-se direct, spre casă.

Iar cel care o conduce, sau e beat criță, sau e sonat, pentru că mașina derapează într-o veselie.

Stau nemișcat pe marginea drumului păstrând destulă distanță și, după câteva secunde, mașina vine spre mine. A redus mult viteza și văd că e vorba de o mașină sport și că e condusă de Yonnie Malas.

Are o șapcă trasă pe ochi, dar sub șapcă văd clar că are capul bandajat și sângele îi curge pe o parte a feței.

Sar în drum și agit brațul. Oprește și mă apropii.

— Yonnie, ce-ai pățit? Arăți rău de tot. Ia să văd.

— Ia vino, Lemmy zice el, tot am eu să-ți spun ceva.

Mă aplec spre portieră. Yonnie scoate brusc capul, mă apucă de gulerul hainei, și văd că în mâna cealaltă are un pușcoci. Când se uită la mine, seamănă cu toți dracii din iad, și văd cum îi curge de-a lungul cefei un firisor de sânge de la rana făcută de glonțul încasat undeva în cap.

— În fine, am pus laba pe tine, polițai nenorocit! zice el. O să-ți fac felul imediat!

— Ascultă, Yonnie, răspund, ce te-a apucat? Nu

cumva te-ai sonat?

— Deci așa i-ai făcut tu de petrecanie lui Bosco, ai? zice el. Vreau să știi că nu sunt chiar atât de idiot cum îți închipui tu, și că după ce-ai ieșit din apartament, am stat acolo și i-am văzut pe polițai săltându-l pe Willie Bosco de la tine și l-am lichidat, ticălosul, în momentul în care urca în mașină, după cum o să te lichidez și pe tine, scârbaru' dracului!

— Nu te prosti, Yonnie, îi zic. Atenție, iată-i!

Face cum mă așteptam. Întoarce capul o secundă, și îi trag una la căpățână în timp ce-i iau pușcociul din mână. Se zbate puțin, dar nu prea are forță și nu mi-e greu să-i smulg arma.

Ca un prost, mă cred stăpân pe situație și fac un pas înapoi.

Yonnie apasă pe accelerație și mașina o ia din loc.

Țintesc una din roțile din spate și trag, iar în acest timp Yonnie, care are un alt revolver în mașină, se întoarce de la volan și-mi expediază două-trei boabe.

Încasez un glonț, chiar în umăr, pe unde trece nervul, așa că țin de durere și dau drumul la armă. Până să apuc revolverul cu cealaltă mână și să mă deplasez, Yonnie a ajuns deja la jumătatea drumului care duce la colină.

Mai trag încă patru gloanțe și sper că l-am nimerit, fîr-ar să fie! După care o iau la fugă ca un apucat în urma lui, pentru că-mi zic că acum jucăm cu cărțile pe masă, iar dacă Yonnie ajunge să-i dea de veste lui Siegella, macaronarul o va lichida imediat pe Miranda.

Singura mea șansă — și contez pe asta — e că

i-am înfipt o boabă în fizic tipului și, mai având una la activ, nu va rezista până la casă.

Când ajung în vârful colinei, văd în fața mea mașina care abia mai înaintează deplasându-se în zigzag. Yonnie e prăbușit pe volan și pare că-și face valiza pentru mare călătorie.

Alerg ca un disperat, pentru că-mi spun că trebuie să ajung la casă cât mai repede, numai că, evident, el îmi ghicește intenția, face un efort și apasă pe accelerație.

Mașina țâșnește înainte chiar în momentul în care ajung în dreptul ei. Yonnie gonește drept spre casă, urcă treptele, intră prin ușa principală care e larg deschisă și se izbește de peretele din stînga.

Îmi zic că poate mai am o șansă, drept pentru care bag un sprint și intru în vestibul exact în momentul în care Siegella, Connie și alți câțiva sugrumători ies din salon.

Yonnie se opintește pe volan și reușește să se ridice. Are fața plină de sânge și văd locul unde glonțul meu i-a trecut prin gât.

Arată cu degetul spre mine.

— Suntem terminați, zice el sughițând, ticălosul... polițaii....! Polițaii...!

Scot pușcociul și mă pregătesc să reîncep focul de artificii, dar îmi dau seama că încărcătorul e gol și, mai înainte să fi putut zice „la toți dracii!”, mă trezesc cu vreo șase matahale peste mine, și vă rog să mă credeți că nu se poartă prea tandru.

În cele din urmă, când reușesc să mă ridic în picioare, îl văd pe Siegella aplecat deasupra lui Yonnie. Apoi își îndreaptă spatele și se uită la mine cu rânjelul lui hidos.

— Închideți ușile, băieți, zice el. Și aveți grijă să nu poată fi deschise.

Pe urmă mă privește din nou.

— Așa deci, ai repetat figura, trădătorule! zice el. Ne-ai dat pe mâna poliției, ai? Bine, foarte bine. Ai să vezi tu ce te-așteaptă.

Ridic capul. De sus și din celelalte camere de la parter se revărsă în încăpere o mulțime de tipi. Indivizii ăștia sunt vreo cînșpe, și-mi dau foarte bine seama că nu se tem de nimic.

— O clipă, Siegella, îi zic. Nu v-am dat pe mâna poliției, dat fiind că sunt polițai, înțelegi. Drept pentru care te arestez cu echipa ta cu tot.

Se amuză.

— Așa deci, domnul agent special ne arestează...?

Ca să vezi, ca să vezi! Vedeți, băieți, ce mă mai distrez? Nu numai că n-o să fim arestați de nimeni, dar o să-ți servesc o baie de parafină pe care Constance va avea grijă s-o aprindă.

Încerc să câștig timp.

— Ascultă, meclă de șobolan! Îi zic. Să-ți spun care e situația. N-ai nici o șansă să scapi; peste tot sunt polițai. De altfel, peste un minut vor fi chiar aici, o să vezi cu ochii tăi. Nu te prosti și nu-ți agrava și mai mult cazul.

— Las-o moartă, zice Siegella. Nu mai pot eu de tine și de insigna ta de tinichea! Ești jalnic, la fel ca șmecheria pe care ai pregătit-o sus cu Miranda. Jalnic! Connie i-a luat revolverul când puștoaica s-a crezut în Far West! Și-o să mă debarasez și de ea...

În acel moment, un tip coboară în mare viteză de la etaj.

— Șefule, bâiguie el cu o voce răgușită, sunt aici! Sunt peste tot. Vin dinspre postul de semnalizare din cealaltă parte a terenului... Vin înapoi.

— Bine, zice Siegella rânjind. Va trebui să ne explicăm cu ei, băieți, zice el. Blocați toate ieșirile. Închideți obloanele și plasați două pistoale-mitralieră pe acoperiș. Ori ei, ori noi pentru că nici unul dintre noi nu poate să sperie ca va scăpa cu cincizeci de ani de bulău!

Îi face un semn lui Ritzkin.

— Du-l sus și bagă-l în cameră cu Miranda, zice el. Pe urmă trimite un tip discret până la garaj, în

spate, să aducă cinci-șase bidoane cu benzină. Vă amintiți, băieți, ce i-am făcut tipului ăla din Joplin, ăla care ne-a vândut acolo? Ei bine, vom repeta figura.

Se întoarce spre mine.

— Lemmy, zice el, s-ar putea ca aici să-mi rămână oasele, dar voi face în așa fel ca tu s-o mierlești înaintea mea. În cinci minute vom pregăti o băiță și Miranda va putea să te privească cum te scalzi mai înainte de a-i face felul.

Casa se umple de revolvere și de pistoale-mitralieră în momentul în care Ritzkin mă împinge în sus pe scară. Mă simt destul de rău, din cauza rănii de la umăr care mă înjunghie cumplit.

Ritzkin mă duce în camera unde am lăsat-o pe Miranda și un alt tip care vine cu noi îmi leagă mâinile. După care ușa e încuiată. Miranda e și ea acolo, legată la picioarele patului, și când mă vede se străduiește să zâmbească.

Chiar în acel moment se aude o rafală de deasupra noastră, drept pentru care trag concluzia că cineva care s-a cățărat pe acoperiș a deschis focul cu un pistol-mitralieră asupra polițailor de jos. Pe urmă începe un adevărat concert de împușcături.

Mă lipesc de podea, lângă perete, pentru că am impresia că filmul meu a ajuns la capăt și că nici situația ei nu e mai roză.

Deodată începe să plângă.

— Ce-au să ne facă, Lemmy?

Încerc să zâmbesc.

— De ce mă mai întrebi? răspund eu. Ce-ți închipui? M-ar mira să ne înmâneze cheile orașului!

Cred că o să ne ciuruiască. S-a zis cu noi, Miranda. Iar dacă ești credincioasă sau ceva de genul ăsta, ar fi bine să te așezi în genunchi și să faci mățăniile de rigoare, pentru că numai pentru asta ți-a mai rămas vreme.

În timp ce-i vorbesc, ușa se deschide și apare Connie. Împușcăturile au scăzut ușor în intensitate și s-au depărtat puțin; doar din când în când se mai auzea pistolul-mitralieră de pe acoperiș.

Culoarul e luminat, iar în spatele gangsteriței de Connie văd trecând un tip care duce o mulțime de bidoane. Aud cum bidoanele sunt golite într-o cadă.

Din când în când, o lumină orbitoare se revarsă asupra ferestrei, ceea ce mă face să cred că polițaii au îndreptat reflectoarele spre casă. Numai că nu văd cu ce m-ar putea ajuta asta, având în vedere că n-au de gând să pornească acum la asaltul casei, mai ales că presupun că sunt convinși ca eu și Miranda am fost lichidați mai demult.

Deocamdată, cel mai mult și mai mult mi-aș dori o țigară.

În acel moment, Connie deschide larg ușa și intră. Se apropie de mine, îmi pune o țigară între buze și mi-o aprinde, pe urmă face la fel și pentru Miranda.

De pe acoperiș se aude o nouă rafală, iar jos cineva începe să răcnească de durere.

— Auzi, Lemmy, zice Connie, vreau să-ți spun ceva.

Ridic ochii spre ea. A închis ușa, dar lumina lunii intră pe fereastră și o disting foarte clar. Într-o mână are un pistol și în cealaltă o țigară, și adresează un

zâmbet din depărtări, așa cum ar zâmbi vedeta voastră preferată într-un prim-plan, arătându-și toată claviatura.

În orice caz, știu că Constance e cum nu se poate mai dubioasă și n-am nici o încredere în vorbele ei. Presupun că va juca teatru, pentru că în clipa în care îi văd tulburarea din ochi, sunt convins că o să vorbească de dragoste sau de altă vrăjeală de felul ăsta.

Miranda se uită la ea, apoi la mine, și seamănă cu o tigroaică. Connie se apropie de locul unde eram lungit, se oprește în fața mea și se uită la mine, iar eu constat că are niște picioare grozave. În acel moment, Connie vorbește:

— Ascultă, puiule, zice ea, vreau să-ți vorbesc și n-am timp de pierdut. Așa că destupă-ți urechile și gândește repede. Nu știu cum se face, dar să știi, Lemmy, că totdeauna am avut o slăbiciune pentru tine, și cred că, în fond, nu sunt altfel decât oricare altă femeie.

— În privința asta, Connie, eu nu știu nimic, îi zic. Nu m-am uitat, dar te cred pe cuvânt. În fine, unde vrei s-ajungi?

— Ei bine, îți propun un târg. Cred că pot să vă scap pe amândoi, iar tu ai putea să mă salvezi pe

mine. De altfel, poliția n-are nimic cu mine, cu excepția chestiei cu răpirea, iar dac-o scap pe Miranda de-aici, îmi închipui că mi-am spălat vinovăția!

— Ești nemaipomenită, Connie, zic sperând că Miranda va renunța la luminița de speranță din

ochi. Nu uita că ai fost complice de la început. Tot ce

pot să fac pentru tine, este să dovedesc că ai făcut tot posibilul ca să ne scapi de-aici, când ai văzut că Siegella era la ananghie și combinația eșuase. Dacă te mulțumești cu asta, atunci sunt de acord.

— Foarte bine, zice ea. Atunci îți propun altceva. Am o mașină care mă așteaptă nu departe de-aici. Am ascuns-o de două zile în crângul de pe marginea drumului. Dacă vă scot pe amândoi de-aici, mă lași să-mi iau mașina și să-mi încerc norocul? Cred că e o propunere corectă... Dacă poliția mă prinde, mă prinde, dar dacă reușesc să scap de urmăritori, cu atât mai bine pentru, mine, nu poți să spui c-am fost nasoală?

— Nu e rău deloc, zic. Dar Siegella ce face în timpul ăsta?

Zâmbește.

— Nu înțelegi, Lemmy, că de tine mă interesează? zicea ea. Totdeauna mi-ai plăcut și nu suport să te las să mori în mâinile lui Siegella. Chiar nu vezi că vreau să te ajut, ca și pe aiurita asta?

Reîncep să respir mai în largul meu, pentru că am impresia că Constance e sinceră, iar ideea de a

avea măcar o infimă posibilitate de a scăpa din această bulibășeală infernală nu-mi displace deloc, vă asigur.

— Bine, îi zic. Dar mai întâi trebuie să mă dezlegi și să-mi dai un pușcoci. Abia atunci putem fi de acord.

Nu răspunde. Se apropie, îmi ia din buzunar lama

de brici și taie sfoara care îmi leagă mâinile, după care face la fel și cu sfoara Mirandei și-mi întinde revolverul.

— Alt joc mai sincer decât ăsta, n-am cum să joc, Lemmy! zice ea cu un fel de umilință în glas.

Ridic capul și văd lacrimi în colțul pleoapelor ei.

— Acum ascultă, continuă ea. Într-un minut, Siegella se va duce într-una din camerele de la parter ca să ardă niște hârtii pe care nu vrea să le lase polițailor. Eu voi face rost de alt revolver, și când va veni, o să-i fac de petrecanie. Cred că a venit momentul să aleg între voi doi, Lemmy; iar eu pe tine te aleg.

— Îmi convine, Connie, îi zic, dar e un lucru de care vreau să fiu sigur. Vreau ca macaronarul să nu se mai ridice de jos!

— N-ai încredere în mine, Lemmy? zice ea.

— Ce vorbești tu de încredere! îi răspund. Baliverne aud zilnic de o grămadă de vreme, de când am început să frecventez clicile de borfași, și asta nu mi-a adus niciodată nimic bun, drept pentru care mă feresc.

Mă apropii de ea.

— Ascultă, îi zic, tot ce mă interesează e ca Siegella să fie ras cât mai repede posibil; mai întâi pentru că asta ar evita o sumedenie de necazuri și, pe urmă, pentru ca nu cumva, când va ajunge în fața juraților — admițând că va fi expediat în Statele Unite după ce va fi prins —, să scape cu ajutorul combinațiilor lui obișnuite de corupție și șantaj. Nu uita că tipul are mult mai multe
posibilități
acolo

decât aici. Dar dacă polițaii pun mâna pe el, am convingerea că Unchiu' Sam va dori să-l judece primul, ceea ce-i vă oferi ocazia să încerce nu știu ce figură, și poate chiar să scape. De aceea susțin cu tărie executare lui pe loc, și nu văd pe nimeni care s-o facă în afară de tine. Iar dacă faci asta, atunci voi fi sigur că joci cinstit cu mine.

Mă privește din nou cu un fel de expresie umilă.

— Mă voi ocupa de el, Lemmy, zice ea. Vreau să te oblig să ai încredere în mine. Vreau să-ți dovedesc că încerc cu adevărat să fac bine lucrurile. Ai răbdare un minut și vei vedea.

— OK, îi zic. Să știi că n-aș fi crezut că-l poți lăsa baltă pe Siegella atât de ușor. Am impresia că te-ai schimbat pe neașteptate.

Când ajunge aproape de ușă se întoarce brusc spre mine.

— Chiar vrei explicații suplimentare? zice ea. Cred că ai destulă minte, Lemmy, ca să înțelegi cum stă treaba. Polițiștii au înconjurat casa; o echipă întreagă vine de la capătul celălalt al terenului. Controlează șoseaua principală și în

câteva ore vor năvăli peste noi. Atunci de ce nu mi-aș încerca norocul? Și, de altfel, ce-a făcut Siegella pentru mine? De fapt, îl detest, și-i voi face de petrecanie imediat și cu cea mai mare plăcere...

— Bine, du-te, fetițo. Ai însă grijă să nu te simtă. Altfel ar fi în stare să tragă el primul. Și-atunci ce ne-am face fără micuța noastră Constance?

La mijlocul frazei, aud un mârâit în spatele ușii. Tipul care făcea de gardă la fereastră a încasat

glonțisoru'. Un polițai l-a nimerit în ceafă și tipul alunecă pe podea. Connie se apropie de el, îi smulge

revolverul din mână, se uită la mine peste umăr cu o privire complice și se cară.

Miranda revine în actualitate.

— Oh, Lemmy, e minunat! zice ea. Vom ieși de-aici.

Niciodată n-aș fi crezut că e posibil...

— Ciocu' mic, frumusețe! îi zic.

Mă întorc la fereastră, întorcând spatele Mirandei și scot încercătorul revolverului pe care mi l-a dat Connie. E gol. Nici un glonț înăuntru, ceea ce vă arată foarte bine cine e această copilă încântătoare!

— Să știi, Miranda, îi zic puștoaicei care încă își mai freacă încheietura mâinilor, dacă te-ai crezut salvată, să știi că te-ai cam grăbit! Încă n-am sărit pârleazu', și poate că n-o să-l sărim niciodată. Connie mi-a dat un revolver gol, și asta nu-mi place deloc. Iar după cum o cunosc, în două minute

ne va face o figură de să ne stea ceasu', așa că ai grijă, Miranda!

După vreo două minute o auzim pe Connie întorcându-se. Intră, schimbată la față și plângând de ți-e mai mare mila.

— Am facut-o, Lemmy, zice ea. L-am împușcat. Era în camera din fund, și-am tras. A căzut pe birou și am avut impresia că se uita la mine... cu un aer ciudat... Am avut un sentiment cumplit! Oh, vino repede, haide să ieșim de-aici!

Mă conduce pe culoar. Traversăm o încăpere din fund, coborâm o scară, intrăm într-o altă cameră de

la parter, de-a lungul unui fel de balcon, până la o debara, de unde coborâm în garaj.

Connie merge în față, își ține geanta sub braț și, exact în momentul în care ajunge la ușa mare a garajului, îi smulg geanta și o deschid.

— Nu te enerva, mititico, îi zic, pentru că sus mi-ai pasat un pușcoci gol, iar eu, când mă folosesc de un revolver, prefer să am unul care trage.

Îl iau pe cel care se află în geantă și-l pun pe-al meu în locul lui. Nu zice nimic, ne conduce afară din garaj, după care o luăm spre poteca care duce la șoseaua principală.

În depărtare, la dreapta, aud împușcături ca la nebuni; deduc că polițaii vor ataca casa din acea parte și că n-au de ce să-și facă probleme în privința acestei părți, pentru că e plin de lume pe drum și își zic probabil că nimeni nu va putea să scape pe-aici.

Mergem vreo sută de metri pe cărare, apoi Connie face la stânga. Merge câteva minute pe această potecă și, la o cotitură, văd, puțin mai departe, un luminiș, și dincolo de luminiș văd o mașină a cărei caroserie lucește în lumina lunii.

Flerul îmi spune că în povestea asta e ceva suspect, ceea ce mă face s-o las pe Connie să ia destul avans, rămânând cu Miranda în ariergardă, și-mi spun că foarte curând se va întâmpla ceva, și chiar se întâmplă, imediat ce intru în luminiș.

Siegella iese din spatele mașinii unde stătea ascuns. Rânjește ca o hienă. Are un revolver în mână și nu pare, să-i pese de-al meu.

Deodată am senzația că și cu asta e ceva în neregulă.

Deodată Connie face un salt înainte și ajunge lângă Siegella în spatele mașinii. Ridic revolverul și tipa începe să râdă.

— Nu te copilări, Lemmy, zice ea. Nici ăla nu-i încărcat. M-am gândit că ar fi posibil să te prinzi de figura cu primu' și că-l vei lua pe-al meu, așa că l-am descărcat. Ce zici de asta?

— Bine jucat, Connie! răspund. Dar mâine-poimâine unul o să-ți facă de petrecanie și atunci o să-ți piară cheful să mai râzi.

Siegella începe și el să râdă. Îndreaptă revolverul spre mine.

— Acum, fraiere, o să vă răcesc pe amândoi! Connie te-a cam tras în piept. Poate că reușim să scăpăm, sau poate că nu reușim, dar e sigur că vouă v-a sunat ceasul. Așa că, dacă crezi în Moș

Crăciun, poți să-ți faci rugăciunile, pentru c-o să-ți găuresc burta.

Miranda, care rămăsese încremenită în spatele meu, se pune în mișcare, înaintează până lângă mine.

— O clipă, domnule Siegella, zice ea. Am impresia că uiți un lucru.

Face doi-trei pași înainte și, cu un aer atât de natural încât Siegella nici nu clipește, cu o mișcare fulgerătoare, îi aruncă pantoful între ochi. Îl scosese în timp ce stătea în spatele meu.

Siegella trage, dar șocul face să-i devieze mâna. Glonțul mă lovește în umăr; al doilea în seara asta. După care revolverul se blochează, lucru cât se

poate de agreabil când cineva vrea să tragă în tine.

Mă reped în spatele mașinii, sar pe el și-l pocnesc la cap.

Macaronarul rezistă și îmi trage cu genunchiul între picioare. Ne rostogolim amândoi într-un fel de șanț, la baza unui taluz.

Ne cărăm unul altuia o mulțime de lovituri. Prestația mea nu e prea strălucită, din cauza umărului care mă doare, dar îi aplic un potpuriu de figuri pe care le-am învățat tot frecventând lumea interlopă, și când, în cele din urmă, reușesc să-i bag degetele în ochi, răsucindu-i gâtul pe care i-l blochez cu piciorul îndoit și-i pisez botul cu tocul pantofului de fiecare dată când aruncă capul pe spate, nici el nu mai e chiar atât de strălucit.

Dar știu că slăbesc din ce în ce mai mult deoarece simt că umărul meu sângerează. În timp ce bivolul de Siegella are o bună condiție fizică, și îmi zic că trebuie să-i aplic o lovitură decisivă, altfel s-a zis cu Lemmy!

Mă las moale, ca și cum aș fi terminat. Desfac mâinile, mă destind mărâind și fraieru' cade în capcană. Îmi dă drumul o jumătate de secunda, iar eu, în aceeași clipă, îmi încordez picioarele, îl prind ca în clește apoi, mai înainte să fi putut mișca, strâng picioarele și-i prind capul într-o cheie japoneză care e o adevărată minune.

Chestia asta cu cheia japoneză o știu de la un japonez specializat în judo, pe care l-am scăpat dintr-o belea. Acum îl țin apăsător, cu fața lipită de pământ, și se zbate ca un apucat și luptă împotriva

brațului meu drept pe care i l-am trecut pe sub gât, încercând să-mi deplaseze brațul stâng, căci știe că sunt rănit la acel umăr. Dar îmi arcuiesc brațul stâng lângă gamba stângă și nu poate să facă nimic.

Încearcă să mă răstoarne, dar îi trag o lovitură de tibie peste ceafa și îl strâng și mai tare cu brațele.

— Ascultă, macaronarule, îi zic, și ai face bine să mă asculți, pentru că vor fi ultimele cuvinte pe care le vei mai auzi. De data asta o să te termin definitiv, ticălosule! Ai înțeles?

Mârâie.

— Lemmy, zice el gâfâind, pot să-ți dau toate lovelele pe care le vrei. Pot să fac să devii cineva... Pot...

Îi trag una la ceafă.

— Nu poți nimic, îi zic. Și, începând de azi, nu vei mai face niciodată nimic, sau poate doar să sugi rădăcini de bășina porcului acolo unde-or să-ți îngroape hoitu'. Dar, mai înainte de a-ți da startu', vei asculta ce vreau să-ți spun. De doi ani și ceva frecventez gangsterii tăi, și am fost obligat să fac asta pentru că așa lucrează Unchiu' Sam, și n-am avut de ales. Tu și cei de teapa ta nu faceți nici cât frânghia spânzurătorii. Sunteți niște lași nenorociți. Ți-ai vinde propria mamă, așa cum tu și prietena ta Connie ați vândut toată echipa care a rămas acolo în casă. Nici tipii ăia nu fac mai multe parale, dar cel puțin au fost destul de corecți ca să nu vă lase cu curu-n baltă, iar voi i-ați trădat, așa cum ați fi gata să trădați pe oricine. Trebuie să-ți spun că se știe că tu ai răpit-o pe micuța aceea din Franța și ai lăsat-o

să moară într-o ladă, după ce-ai încasat răscumpărarea. Se știe că tu le-ai răpit pe micuțele Grotzner anul trecut, și eu sunt polițistul care le-am descoperit într-un bordel din Bakersfield, unde le-ai expediat după ce te-ai săturat de ele. Ei bine, cred că există mari ticăloși în toate bandele de gangsteri și de ucigași cu plată pe care nu-i cunosc, dar cei mai scârboși pe care i-am văzut ați fost tu și Goyaz. L-am lichidat pe Goyaz. L-am înfipt cinci gloanțe în fizic, două pentru Mac Fee, două

pentru Gallatt — un biet tip care nu avea minte nici cât să-și dea seama că trăiește — și unul pentru mine. Iar acum te voi ucide pe tine. Nu vei avea ocazia să fii extrădat ca apoi să mituiești jurații sau să șantajezi pe cineva. S-a terminat cu coruperea funcționarilor, pentru că singurul funcționar de-aici sunt eu. Cred că sunt judecător, juriu, tribunal, toate la un loc, și te condamn la moarte, Siegella! Ține-te bine!

Fac pârghie din brațul meu drept, împing cu toată forța pe stângul, apăs pe amândouă cu piciorul stâng, și treaba merge!

Coloana vertebrală se rupe ca o cracă putredă.

Mă ridic și-l contemp lu. Zace ghemuit ca un măscărici lamentabil ce era!

Urc taluzul și sus o găsesc pe Miranda care mă căuta peste tot. Constance a fugit, dar nu mă preocupă deloc, pentru că nu poate să ajungă prea departe. Umărul mă doare cumplit. Mă așez cu spatele rezemat de un copac. Mai departe, la dreapta mea, prin tufișuri, aud poliția care asediază casa.

Împușcăturile scad în intensitate și îl zăresc pe

Schiedraut bând rachi u din plosca lui portabilă.

Asta mi se pare o idee grozavă, drept pentru care o

trimit pe Miranda să-i ceară lui Schiedraut să-mi împrumute cinci minute plosca lui, până nu-i face felu'! O privesc cum se îndepărtează printre copaci și-mi dau seama că puștoaica are o alură mișto de tot — înțelegeți ce vreau să spun —, un mod de a

merge care îți dă tot felul de idei pe care nu le găsești în manualele de școală, drept pentru care îmi propun să mă ocup serios de treaba asta după ce totul se va termina. Voi ce-ați fi făcut în locul meu?

1

DETECTIV

Și-acum vă prezint pe Miranda von Zellen, frumusețea întruchipată în femeie. Copilița asta e moștenitoarea a șaptesprezece milioane de parai – v-ar plăcea, nu? În plus, e regina zăpăcitelor și cea mai mișto femeiușcă la care poate visa un om de afaceri surmenat, seara, în biroul lui... suplă ca o panteră și cu un șasiu de-ți vine să-ți bagi picioarele în nunta de diamant!

Și zău că e mare păcat că o copiliță ca ea frecventează tot felul de locuri dubioase...

